

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers nye poetiske Skrifter.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Nye poetiske Skrifter.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt paa Forfatterens Forlag, hos H. F. Popp, 1828-1829
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

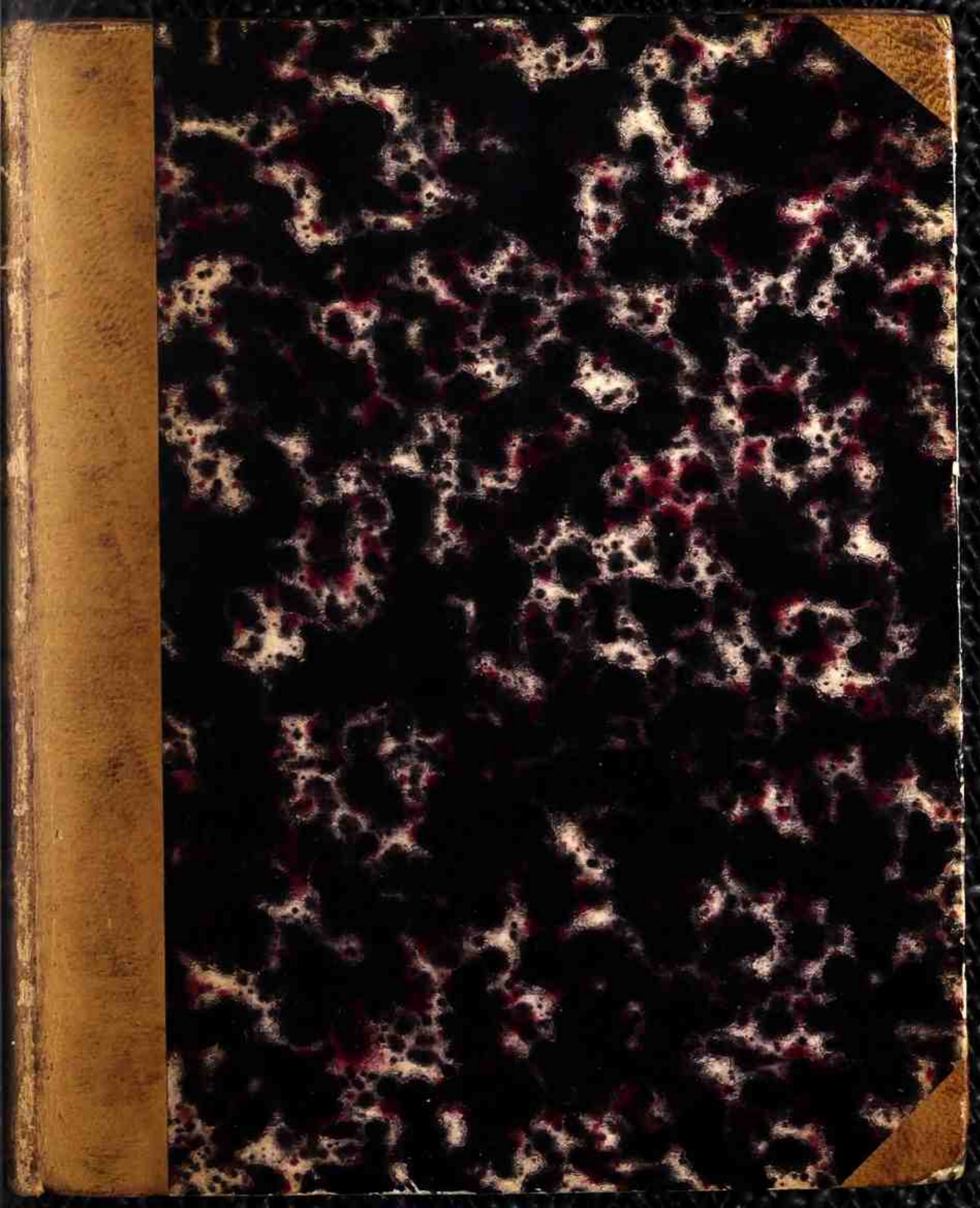
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

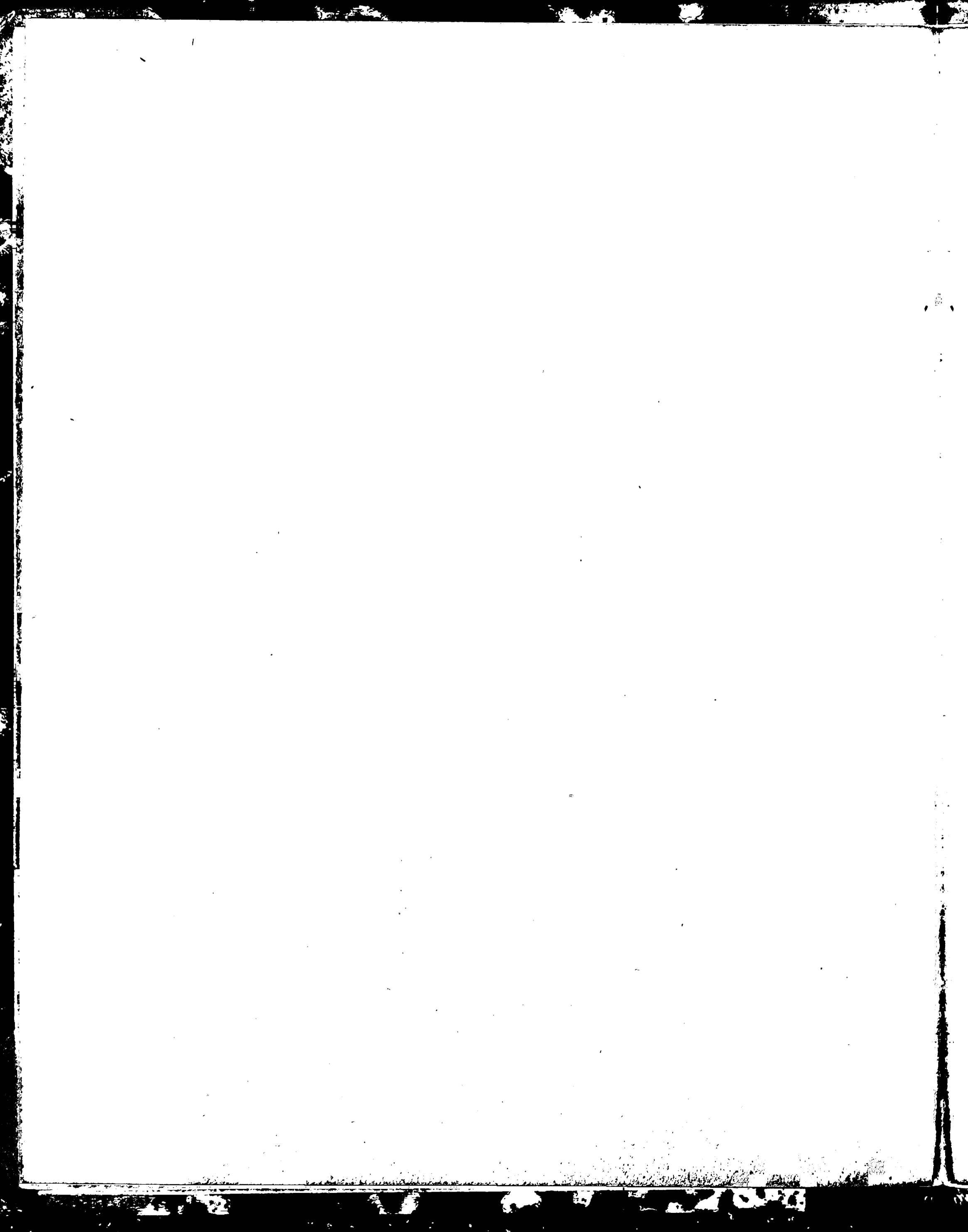
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dehlenschlägers
nye poetiske Skrifter.

Anden Deel.

Kiøbenhavn 1829.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos H. F. Popp.

F o r t a l e .

For den historiske Tragødie, hvori det Pathetiske forbinder sig med Karakteertegninger, i et rigt Stof af Handling, kan uden tvivl Shakespeares og det gamle engelske Theater, i mange Henseender, tiene os til Mønster. Vel var det for denne Skole lettere at indbringe en stærkere Colorit i sine Skildringer, ved Blandingen af det Humoristiske, Comiske, ja selv Burleske. Dette gav Anledning til utallige Overgange og Forhold, som nu ligge udenfor Tragødiens Grændser, da Tidsalderens Smag har erklæret sig mod denne Blanding. Man ønsker heller at see det Idealske, end

IV

enhver Nuance af det Personlige; hvilke tvende Egenheder forholde sig til hinanden, som Genus til Species; da det Idealske vinder i Skønhed, Høihed og Dybde, ved hvad det taber i Bredde og i affstikkende Physiognomie. For at vi dog ikke, ved denne Smagsretning, altfor meget skulle forfalde til det blot Eyriske, redder Historien os; ved sine mangehaande Forhold, med Hensyn til Tid og Sted; hvorved det bliver Digteren muligt at skildre en Mængde alvorlige Karakterer, at opfinde indholdsrige Fabler, der skaffe Tilskuerne fleersidig Nydelse; ikke blot Følelser for Hjertet, men Menneffeskildring, og Tanker for Forstanden, samt en forunderligere Verden, end den sædvanlige, til Tumleplads for Phantasien. Paa denne Bane fremgik Goethe og Schiller. Det skulde glæde mig, hvis mine Læsere fandt, at jeg i min Karl den Store, atter ikke uværdigt, havde stræbt til samme Maal.

Men vælger nu Digteren et ældgammelt Stof, en Oldtidsbedrift, der ligger uden for Kulturtilstanden, saa bliver naturligviis det Karakteristiske meget tilbagetrædende;

V

da det netop er Kulturen, der frembringer hine Nuancer, hvorved Personlighederne adskille sig, indtil de, ved Luxus og Forfeerthed, tilsidst tabe sig i det Smaalige og Upoetiske. Det Pathetiske derimod træder stærkere frem i en Oldtidsdaad, og opveier, ved Kraft, hin Mangel af Karakterforskjællighed. Thi Begeistring og Eidskab have Menneskene til alle Tider havt, og meest i Naturtilstanden. Det naturlige Genie afhænger hverken af Tid eller Omstændigheder, og har til alle Tider virket; ja en rytmisk Belklang og Adel i Sproget synes endog at høre hine barbariske Tider til, som deres eneste Kunst. — De græske Tragikere toge næsten alle deres Fabler af den ældste Heltetid, og søgte især i Tragødien at udtrykke hin høiere Pathos.

Kan nu Shafespeare og den gamle engelske Skole, i mange Henseender, tiene os til Mønster for den historiske Tragødie; kunne vi undertiden med Held i lyrisk-romantiske Partier benytte Calderones sølv klingende Cithar, saa kunne vist ikke mindre Æschylos og Sophokles lære os, hvorledes vi bedst, i Trim:ret, den ottefodede Trochæe og i de ana-

VI

pæstiske Chore, udtrykke høi Pathos, i store Situationer, der blive tragiske, skøndt ikke altid sørgelige, ved deres Vigtighed; og der forsmæde al Forvikling, som en modern Prydelse, der ikke vedkommer deres Kæmpedaad.

Det var i Følelsen heraf, at jeg før brugte den græske Tragødieform til Balder og Yrsa, ligesom jeg nu her atter har brugt den, til Langbarberne.

I n d h o l d.

Karl den Store, Tragødie	Pag. I
Langbarderne, Tragødie	= 209

U n m æ r k n i n g.

Formedelst indtruffne Omstændigheder, indeholder denne anden Deel ovenstaaende Tragødier, istedetfor Syngepillene Billedet og Būsten og Dverilelsen; hvilke først udkomme i tredie Deel. Subscribenterne bedes, at undskylde denne, fra Subscriptionsplanen afvigende, Orden. Af begge Tragødierne, udkomme tydske Oversættelser, fra Forfatterens egen Haand.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5708 SOUTH CAMPUS DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700
FAX: 773-936-3701
WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

Karl den Store.

Tragedie.

P e r s o n e r n e .

Karl den Store, de Frankers og Longobarders Konge.
Fastrade, hans Dronning.
Pipin, hans Søn.
Imma } hans Døttre
Bertha }
Eginhard } deres Seilere.
Angilbert }
Alkuin, Erkebiskop af Tours.
Astolf, en frankisk Ridder.
Wittekind, Saxonnes Hertug.
Albion, hans Broder.
Hildegund, Albions Elskede.
Winfreda, hendes lille Søster.
En Dverdruide.
Siegbert } Saxoner.
Buto }
Godfred, Keiserkongen.
Keiserkongens Marsk.
Halsdan } danske Kæmper.
Hugleik }
Hermentrud, Karl den Stores Amme.
Drago, en Dreng.
En Kriger.
En Værer.
Munald, Foged.
Gervard, Bygmester.
En arabisk Tolk.
Grimwald, Pipins Svend.
Karls Svend.
Franker, Druider, Araber, Danske.

Handlingen foregaaer paa Heresburg i Westphalen, og i Saxon-
skoven, i Nærheden af Allerfloden. Tiden er 752.

Første Handling.

En Sal paa Heresburg.

Kong Karl, staaer mellem en Flok Skolebørn.

Alkvin. Børnenes Lærere.

Karl (til en Lærer).

Har du nu deelt dem? Har du skilt dem ad?
De Flittige paa høire Haand, de Døgne
Paa Venstre?

Læreren.

Ja, Kong Karl! som du befoel.

Karl.

Opmærksom har jeg her bivaanet Prøven.
Tak, lærde Venner! for den Flid og Iver,
Som I har anvendt paa vor Ungdoms Tare.

(1*)

End er mit store Rige kun en Skov,
 Med lidet Plojeland og færre Hauger.
 Dog — det begynder alt! Og stykkeviis
 Maa man gaae frem, naar man til Maalet stunder.
 Endeel af disse Børn har svaret vel;
 Men Dovenskab og taabelig Foragt
 For boglig Kunst, har ogsaa her sit Sæde.
 I Bladet stikker Egget, der med Tiden
 Udflækkes til et væmmeligt Insekt.
 En dygtig Nattefrost, en Foraarsregn
 Kan undertiden hjælpe. Vi vil see!
 I gode Børn! — I Uforfammede!
 Paa hvem al Tugt og Lærdom intet frugter;
 Saadan som Herren hist, paa Dommeday,
 Udskiller Faarene fra Bukkene,
 Naar høit Trompeten kalder os til Regnskab,
 Udskilles her I alt, paa denne Jord,
 Mens Bedring end, mens Redning end er mulig;
 Til Skam og Daddel. —

(vender sig til de Glittige).

Dg til Roes og Ære!

Men Alkuin! hvordan forstaaer jeg slikt?
 De fleste gode, flittige, kloge Børn
 Er fattige Forældres ringe Sønner,
 I slette Koster og med Haaret fikæmt
 Glat over den beskedenaabne Pande.
 Ha, bliver saadan ved, I gode Drenge!
 Dg Eders Løn skal sikkert ikke mangle.
 Men — her til Benstre! — Næsten al min Adels
 Dg mine Stormænds pyntelige Slægt.
 I pæne Duffer! som i Eders Dorsthed
 Saa høitopblæste staaer, at vel I troe
 I kunne lade haant ad Underviisning;
 Hvis Pander fyldes af saamegen Hovmod,
 At ei der bliver Rum til mindste Klogt —
 Jeg sværger Eder høit, ved Himlens Herre,
 Ei Eders Adels, eders glatte Ansigt
 Vil hielpe Jer, hos Karl, de Frankers Konge;
 Dg intet Godt I vente kan af mig,
 For I forbedre Jer. Nu lad dem gaae!
 Dermed er Prøven endt og Dommen fældet.

(Lærerne gaae med Børnene; Karl og Alkuin blive tilbage).

Karl.

Jeg elsker disse Skoler, Alkuin!
 Det varme Jern maa smeddes før det koles,
 Og Tvisten bøies maa mens den er ung.
 For Gud er vi desuden alle Børn,
 Og Menneſket kan lære mens han lever.
 Det gaaer ei os, som Dig, min ædle Ven!
 I hvem al verdslig Videnskab forenes,
 Skiondt Biblen og de hellige Kirkefædre
 Bestandig blive dig din Hovedſag.
 Du est den bedste Fakkell i min Nat;
 Og ſaa nødvendig mig, som Himmelſtiernen,
 Den kække Skipper, at han ei ſkal ſtrande.

Alkuin.

Det er et Kiøndemærke ved det Store,
 At det er ei ſin Storhed ſig bevidſt,
 Og ſkatter tit en ringe Hielp for høit.

Karl.

Nei, Alkuin! min Ven, der feiler du!
 Hver Virkekraft maa være ſig bevidſt,
 Thi ellers virked den jo kun i Blinde.

Tro du: Kong Karl godt føler, hvad han er;
 Og stundum selv vel hvad han ikke er!
 Thi vi er alle Syndere for Gud,
 Og fik Forfænglighed til Fadder gave
 Paa Buggen.

Alkun.

Bed din Bugge stod en Engel,
 Som kysfed dig paa Panden og paa Brystet,
 Og vied ind Forstanden dig og Hjertet,
 Imens en Seraf hærdede din Arm.

Karl.

En Engel staaer ved hver en Christens Bugge;
 Om der ved min har staaet fleer, min Ven,
 Jeg lader usagt, thi som lille Noer
 Man skielner slet, og Englen er usynlig.
 Saameget veed jeg, at jeg løb omkring
 For Lud og koldt Vand, som en bitte Pog,
 I Ingilheim med Møllerdrengene;
 Og lærte intet, uden som Kong Cyrus
 At føre Piltesflokken an i Krig.
 Dog øved jeg Retfærdigheden alt;

Og da en Dreng bortstjal en Hestegrime,
 Led jeg ham hænges i et Træ, hvor nær han
 Var rigtig død, fordi en deilig Hare,
 Der løb ad Marken, bragte Dommeren
 Paa andre Tanker; fik mig til at glemme
 Den arme Tyv, som hang i Piletræet. —
 Jeg intet dengang saae af Høit og Stort,
 Undtagen Mollen, med de lange Binger,
 Som Fuglen Rok, og med den stærke Kro,
 Der knased en uhyre Mængde Korn.
 Pipin, min Fader, var en mægtig Herre;
 Men frygted for, at Videnskab og Kunst
 Forføre skulde Franken, til at worde
 En Romerskrantning. Ofte derimod
 Han tog mig med i Karl Martellus Grav,
 Og lod mig løfte Kæmpens tunge Hammer.

Alkun.

Han bar sin Faders Hammer som en Mand,
 Skiondt liden kun af Legem, stor af Aand.
 Og ædelt var hans Heltehierte; skiondt
 Hans Udseende tit bar Præget af Barbaren. —

Dig blev det forbeholdt, at ene Kraft
 Med Wiisdom, Christendom med Kiærlighed
 For Oldtids Kunst og sindrig Videnskab.
 O Karl! det kommer ikkun an paa dig,
 Saa blomstrer et Athen igien i Franken.

Karl.

Nei, nei! det sørger nok min Nabo for.
 Hvad er en Hauge, som har intet Hegn,
 Der savner Fred? Hvor Hønsegaardens Kræ,
 Med kaade Spræt og uforfæmmed Kradsen,
 Tilintetgjør hver Nat, hvad du om Dagen
 Med ærlig Flid, har plantet, saaet og vandet?
 Nei — til vor Sorg, og for at Herrens Wiingaard
 Skal trives ei, har Menneskenes Fiende,
 Har Diæblen selv skabt Sæxerne; der lure
 Som frygtelige Rovdyr ved min Grændse;
 Og skiondt jeg aver dem og tugter dem,
 Med Seir paa Seir, og skiondt de love Bedring,
 Sig lade døbe, lære Christendom —
 Forbryderne dog spotte Sakrament
 Og Eed og ærligt Løfte! vente kun

Min Bortgang, for paa ny, med morderisk Hu
 At ængste Franken.

(Med stigende Brede).

Men ved Himlens Konge!

Retnu forgaaer Taalmodigheden mig,
 Og Krukken gaaer tilvands, indtil den brister.
 Ifald det hjælper ei med Leen meer
 At meie Tidslen bort, saa maa den graves
 Af Jorden ud med Rod. — Ja, jeg har svoret,
 Ifald de tirre mig endnu engang —
 Derfor jeg boer paa denne Grændseborg,
 At være færdig — strax — ved forste Bink. —

Alkun.

Tael dig ei varm! Bliv ikke heftig Herre!
 De vove det ei meer.

Karl.

Du skuer dybt
 I Grammatik, min Ven, Geometrie,
 Dialektik, Astronomie, Musik; —
 Men Karl seer mere dybt i Saxens Hierte;
 De vove det! Men lad dem vove! De

Skal finde Karl for sig, at møde dem!
 Lad os nu nytte dette Pusterum!
 Som Jakobs Børn vi spise Paaskelammet
 Med Sværd ved Belte, staaende. Til Middag,
 Maa du mig atter læse for, min Fader!
 Af St. Hieronimus og Augustin.
 O, havde jeg kun tolv deslige Mænd,
 I dette øde, store Kongerige!
 Det skulde hielpe.

Alkun (ventig).

Himlens, Jordens Skaber,
 Har selv kun eiet tvende flige Mænd;
 Og du forlanger tolv, du stolte Karl?

Karl.

Jeg siddet har den hele Morgenstund,
 Arbeidet i min Lov, Lex salica.
 Hvad Nytt idag?

Alkun.

Hans Hellighed os sender
 Fra Rom en Skare gode Sangere,
 At føre Kirkesangen.

Karl.

Det var skjønt!

Alkuin.

Det var mig fast umuligt, hidindtil,
 At rette noget ud med Psalmerne;
 Thi, hvad der skulde vække høi Begeistring
 I Hjertet, blev kun plumpt og latterligt.

Karl.

Ja, deri har den bløde Romer ret,
 Naar mine Frankers Sang han sammenligner
 Med Hyl af vilde Dyr, og deres Triller
 Med Knagen af en Lastvogn. Tit jeg har
 Fortrudt mit Bud, at Alle skulde synge.
 Og skjøndt i Herrens Huus jeg maatte see,
 Dengang hin fremmede Præst, paa Cantors Vink,
 Kun aabned Munden, som han sang; fordi
 Det var umuligt ham at faae en Tone, —
 Har jeg dog tit mig ønsket fleer som han!

Alkuin (mørk).

Endnu en Nyhed!

Karl.

Ha! men ingen god;

Det spaaer dit Die mig.

Alkuin.

Pipin, din Søn

Er atter her.

Karl.

Den Ulyksalige!

Hvad vil han mig? Han er den eneste

Blandt alle Mennesker, som ængster mig! —

Han er min Søn! —

Alkuin.

Et Slegfredbarn!

Karl.

Det samme

Var Karl Martel, min store Stammefader,

Dg dog en Verdenshelt, som faa paa Jord.

Men Alkuin! Pipin har Intet af

Sin Fader. Hans umættelige Hovmod

Dg lumske Grumhed, affkyer jeg; mig hader

Min Søn, fordi jeg vil forjage Sluden,

Der florer Jordens skionne Morgenrøde,
 Det gamle Barbari tilbageønsker
 Min stolte Søn, for, som en Taterkan,
 At kildre med vilkaarlig Leeg sin Blodtørst.
 Skal jeg tillade slikt? Han er mit Barn;
 Men er ei Menneskene mine Brødre?
 Nei aldrig! Lad ham sværte mig for Verden,
 Som unaturlig Fader! Jeg er meer
 End Fader, Alkuin! Jeg er en Konge!
 Og hver en Undersaat er Kongens Barn.

Alkuin.

Ifald der høstes skal, hvor du har faaet,
 Saa lad Pipin ei arve Kongespjir.
 Jeg frygter for dit ømme Faderhierte.
 Har du ei tiltænkt ham Austrasien?
 Gjør ikke det! Med rette lod du Paven
 I Rom omdøbe Karlman til Pipin;
 Thi Frankerne høit elske dette Navn.
 Din Førstefødte brændemærker det.
 Karlmann fik Longbardiet, Ludvig hersker

I Aquitanien; Karl fik Neustrien; —
Men vogt dig, for at skænke mere bort!

Karl.

Han er den Æneste blandt mine Søner,
Som eier Kraft; men han er slet af Hjertet;
De andre — gode, venlige, — men svage!
Dit forekommer mig min hele Virken,
Min Livsdaad, som en prægtig Urtefost,
Der blomstrer i et Vandglas, uden Rod.

Alkun (begeistret).

Nei, du har plantet Christendommens Palmer
I Frankens i Germariens Egeskov;
Dy de vil stige høit mod Himlens Blaa,
Naar du er vandret længst til dine Fædre.
Da Folkets Graad, som Nachens hede Kilde,
Vil flyde ved dit Minde; men din Daad
Besicæler til Bedrift! — Snart eller seent
Vil Menneskelighed sin Kirke bygge
Fast paa den Grundsteen, Karl, som du har lagt.

Karl.

Der kommer Eginhard og Angilbert.
Nu munter, gamle Ven!

Alkuin.

Vi holde dog
Vor Samling paa sædvanlig Viis?

Karl.

Forstaaer sig!

Mit Hof er hvor jeg er; og jeg er vant,
Alt være hiemme paa det Sted, jeg er.
For os er ingen Residens; skiondt Aachen
Og Ingelheim, og mine Fædres Hiem
Det gamle Heristal mig hue meest,
Er snart en Borg i Saren, snart Paris,
Snart Pavia, vort Dphold.

Eginhard og Angilbert (komme med
Pergamentbøger).

Eginhard.

Naadige Konge,

God Morgen!

Karl.

Hvilken Konge, Eginhard?

Eginhard (smilende).

Kong David, tænker jeg.

Karl.

Forstaaer sig selv!

Den Konge burde stedse hedde David,
Som gaaer i Mark mod Barbarie og Glubskhed.
Og David frygter ikke Goliath!

Eginhard.

Du har beæret os med store Navne,
Selv togst du Davids af Beskedenhed.

Karl

(vender sig til Angilbert).

Nu, min Homer?

Eginhard.

Tillader du ei først,

Før vi tilbagefalde Hedenold,
At tvende Mænd, Herr Konge, tale med dig,
Som have Nutids Hverv? Din Deconom,
Din Architect.

Karl.

Godt! Lad dem komme forst.
(Fogden og Bygmesteren komme).

Karl.

Nu Fader Runald! Trives Mark og Herred?

Runald.

Skaf os kun Fred, Herr Konge, saa vil alting
Gaae saare godt. Vi see alt Frugten af
Din Forskrift. Rundt, ved alle Herskabsmøller
Dg Hovedgodser, holdes Høns og Gæs,
Fasaner, Ugerhøns, Paafugle, Duer.
I Meieriet kærnes Smør, saa friskt
Som Nøddekærner; Bryggeriet yder
Det bedste Øl; og Vinen præsses bedre.
Vor Faareavl foræbles; fede Sviin
Paa Skoven gaae, som yde skønne Skinker;
Dg Giedehiorden skaffer herligt Kiød
Til Saltning, og forresten Horn og Skind
Til Haandværksarbeid. Hesteavlen —

Karl.

Nu

Hvorledes lykkes mine Stutterier?
 Der dræbes mange Heste dog i Krig,
 Og Tiden er ei meer, da Merovingen,
 Med lange Haar og Krone, førte Stude.

R u n a l d.

Fortræffligt, Herre! til forskielligt Brug:
 Ridheste, Arbeidshest og ædle Stridshingst.
 Der vrimler af dem. Kom kun selv, og see!

K a r l.

Jeg kommer snart. Og mine stakkels Hyrder?

R u n a l d.

Landvæsenet forbedres. Ploug og Harv
 Gaae lettere; Fruytræer plantes hyppigt
 I Bondens Urtegaard, som skaffe Most;
 Og surde Bærter trives i hans Bed.
 En talrig Rad Bikuber finder du
 Ved Lindetræerne, som yde Bør
 Og Honning til en liflig Miød. For Dren
 Maa Skovens gamle tusindaarige Træ
 Meddukke stolten Top, for gyldent Ur,

Der lever kun en Høst, men gavner meer,
End stolten Eeg sin lange Levetid.

Karl.

Hug mig kun ei for mange Træer bort!

Runald.

Der vore nok igien! Det hele Tydskland
Er kun-en stor uhyre Mose = Skov.
I fald der ingen Skov og Moser var,
Saa havde du alt tvunget Sæxerne.

Karl.

Vel sandt! Men det er dog ei Ret af dig,
At du ei ynder Skoven, Fader Runald!

Runald.

Nei, Mark for Mennesker og Skov for Fæe;
Det er mit Valgsprog, naadigste Herr Konge!

Karl (Smilende).

Hvad sige min Homer, min Flaccus dertil?

Angilbert.

Gaardhanen flyver ikke som en Drn,
Men paa sin Plads er den al Ære værd.

Karl.

Hav Tak, min bolde Runald! Snart jeg kommer
Dg undersøger selv! (Fogden gaaer).

Dg du min Ven!

Min vakke Gerverd! som os bygger Kirker
Dg Huse, til Guds Ære, til vort Livs
Beqvemhed og Forlystelse; hvor gaaer det?

Gerverd.

Godt, høie Konge! Paa dit vise Bud
Alt reise sig i Franken, rundt omkring,
Et hundred tre og tredsindstyve Haller.

Karl.

Som Manden tænker, lever, saadan bygger
Dg boer han, Gerverd! Disse Bicelkehytter —

Gerverd.

Maae vige nu, for Bygningen af Steen.

Karl.

Dg Klosterne?

Gerverd.

Herr Konge! ja der har
Jeg nok af Muurfolk og af Lommersvende.

Du skulde see de fromme Munke, Herre!
Med Skiodskind, Dre, Baterpas og Muurskee,
Saa flittige!

Karl.

Det har de godt af; Gerverd!
Og denne Glid er ei mod deres Orden.
Men nu vort eget Arbeid?

Gerverd.

Kirken reiser
Sig høit i Aachen, rund, med otte Søiler,
Paa græsk. Viis, med korintiske Kapitæler,
Indvendig smykt med Guld og Sølv; med Bindver
Uf malet Glas, og kostelige Malmdør.
Hans Hellighed Paven sender Mosaik
Og Marmor, fra Palladset i Ravenna.

Karl.

Fortræffligt! — Og min Borg?

Gerverd.

— Blier færdig snart,
Nær ved den skionne varme Kilde, Konge!

- Hvis Hvelving jeg har bygget heel nøiagtigt,
Som du befoel det.

Karl.

Bliuer der et Kammer
Af Borgen, fra hvis Gitter jeg kan see,
Alt hvad i Slottet foregaaer?

Gerverd.

Forstaaer sig.

Eginhard.

Jeg Alt har efterseet, som du befol!
Den vakke Gerverd er en herlig Mester.

Karl.

Saa gaa med Fred, fuldend dit Værk, og tag,
Min Tak for al din Nøie, gode Kunstner!
Din Løn skal ikke mangle.

(Gerverd gaaer).

Karl (til Angilbert).

Nu min gode

Homer? Hvad har du der? Har du nu samlet
De gamle Bardesange, som jeg bad?

Du bringer mig en prægtig Bog! saa tyk,
Saa velindbunden!

(Angilbert rækker ham Bogen, han aabner den).

Dg hvor deiligt skrevet,
Med tydelig og stor Fraktur; og Guld
Og Farver, snørklet i hvert første Bogstav.
Hvor jeg beklager, at jeg ei har lært
At skrive smukt. Jeg øver mig vel tit,
Bortavlen ligger altid ved min Seng,
Dg ofte, naar jeg vaagner, skriver jeg.
Men Haanden, stivnet af at føre Sværdet,
Vil ikke følge Tanken ret. Det var dig
Vel vanskeligt at samle disse Viser?

Angilbert.

I Førstningen, mens Hyrden, Bonden troede,
Jeg vilde spotte dem; men siden, Herre,
Da vel de mærkte, hvor min Siæl blev henrykt,
Bed Fædrelandets gamle Folkeqvad,
Var' alle villige. Da sang mig Bonden
Bed Plougen, om den lille Dverg i Heien,
Som hialp at meie Kornet. Gierne Pigen!

Hvad gammel Elskovsvisse, der saa lidt
 Blier gammel, naar hun synger den, som Morgen=
 Dg Aftenrode falme; steds et Bærk
 Af Dieblikkets Sky og evige Sol.
 Da nynned mig, ved den forfaldne Borgport
 Rærkbrudne Gubbe Sang om Oldtidshelt;
 Dg mangt et sindrigt Sagn om Wodans Idæet
 Indblandte sig.

Karl (smilende).

Hvad siger Placcus dertil?

Om Nordens Jupiter?

Alfuin.

Jeg kalder ei ham

Gentis humanæ pater atque custos!

Angilbert.

Hver Tid har sine Lys. Før Christendommen
 Dprinde lod sin skionne Morgensol,
 Var Nattehimmelen tæt besaaet med Stierner.
 Læs Tacitus kun, om Germanerne.

Karl (munter).

Han var jo, selv en Hedning! Dg skændt døbt,

Er Hedenskabet heller ikke tvættet
 Saa reent af dig. Man mærker du er Saxer
 Af Fødsel, og en Digter af Natur.

(Kniber ham i Dret).

Poeterne blier altid Hedninger!

(med venlig Agtelse).

Forresten takker jeg min Ven Homer,
 For denne mig saa høistvelkomne Gave.

(vender sig til Eginhard).

Nu, min Historiker! Nu min Latiner,
 Der tumler sine Ord med samme Lethed,
 Som Cicero, paa Grammatikens Mark;
 Har du nu skrevet op vort Eventyr — —

(Eginhart rækker ham Bogen).

Karl

(aabner den og bliver pludselig alvorlig).

I Spanien, ved Ronceval?

Eginhard.

Og intet

Fordeiet og udsmykket Herre Konge!
 Men Alt fortalt, med jevn Enfoldighed.

Karl.

Saa bør det være.

Eginhard.

Skialden virker paa

Bort Hierte, vor Indbildningskraft; hans Rald er
 At tilfredsstille Siælens Attraa, der
 Forgæves stræber efter skøn Fuldendthed,
 Paa denne Jord, hvor Alt er Stykkeværk;
 Men Efterverdens Folk bør ogsaa vide,
 Hvad virkelig paa Jorden der er skeet;
 At de kan maale Hvers Fortieneste
 Med Tidernes, Erfarings Maalestof;
 See, hvad for Mennesket af Stort er muligt;
 Og lære sindig Overbærelse
 Med Næstens Feil; naar Krøniken dem viser,
 At Ingenting paa Jorden var fuldkomment.

Karl

(Som har læst i Manuscriptet, med dyb Følelse).

Ja, ja! Her staaer det! Dette Nederlag —
 Uægelige Saar, dybt i mit Hierte,
 Som ingen Tid, først Døden sletter ud.

Deri var ogsaa Saren ene Skyld!
 Alt havde jeg indtaget Pampelona,
 Til Saragossa gik jeg over Ebro,
 Den aabned mig sin Port; og atter indsat
 Blev i sit Embed Ibinalarabi. —
 Da bragtes hurtigt mig den Tidende
 Om Sarens Opstand; og jeg ilte hjem.
 Til Uheld gik vor Bei, paa snevre Sti,
 Hen giennem Roncevallens bratte Klipper.
 Vi maatte vandre Mand for Mand, — saa blev det
 Gasconierne let, at hævne sig.
 Jeg, blev affkaaret fra min Helteflokk;
 Og Roland faldt, og Olger Danske faldt —
 Og Ekhart hin Trofaste.

Angilbert.

Dine Venner!

Karl.

Det er I ogsaa. Men du Alkuin
 Er meget ældre; Eginhard og du
 Min Angilbert, er yngre. — De var mine
 Sevnaarige!

O fiære, unge Brødre,

J veed endnu ei ret hvad det betyder

At miste dem, som vandred Livet med os

Det bedste Stykke, mellem Barndoms Morgen

Og Oldings Aften. (stærkt bevæget) Roland! skønne Helt!

Og du, min Olger, drabelige Danske,

J hvem jeg troede tit at see Achill,

Hidkommen atter, fra det stærke Leire.

Og du min ærlige, min vise Ben,

Min Ekhard! hvis hengivne Trofasthed

Er bleven til et Ordsprog, rundt i Landet.

Jeg offred Eder mine Brodertaarer!

Nu flyde de paa nye; og de skal ofte

Net ofte flyde! Thi den Mand fortæner

Ei Ben, som ei begræder Bennens Død!

(Han vender dem Ryggen og træder tilbage i Galen,
for at fatte sig).

Angilbert.

O hvilket Hierte!

(griber Eginhardts Haand og siger sagte til ham):

Skal vi vove det?

Eginhard.

End ei! Vi skal ei overraske ham
 I slikt et Dieblis. Det er imod
 Min Følelse. Med Billighed og Rækkehed
 Vi ærligt møde hans Besindighed!
 Det vil ham hve bedre. Nu har han
 Ei Følelse for Bertha, for sin Imma;
 Nu har han Hjertet fuldt af sine Helte.

Bertha og Imma komme. Alkun hilser
 venligt og gaaer.

Angilbert

(griber Berthas Haand).

Min Bertha!

Bertha.

Angilbert.

Eginhard.

Min Imma!

Imma.

Eginhard. —

Tael! Har I været det?

Eginhard.

End ei!

Imma.

Desbedre.

I denne Morgen er ei Tid til sligt.

Et sælsomt Optog nærmer sig; man troer

Et Sendebud fra Bagdads Overherre.

Men siig — hvad fattes dog vor store Fader,

Som staaer og stirrer der i Hallens Baggrund?

Eginhard.

Han tænker paa sit Tab ved Ronceval,

Paa sine slagne Helte.

Imma.

Nu saa maae

Vi muntre ham med denne Tidende.

Eginhard.

Fra Harun?

Angilbert.

Men —

Eginhard.

Ulraschid? —

Ungilbert.

Søde Bertha!

Naar faae vi Mod dog til at skrifte for ham?

Imma (smilende).

Jeg haaber aldrig.

Ungilbert.

Aldrig?

Imma.

Modet kommer

Naar Kiærligheden svinder, siger man;

Dg fligt et Mod var altfor dyrt betalt.

Eginhard.

Kom Ungilbert! og lad os høre meer

Om dette Dptog!

(Eginhart og Ungilbert gaae).

Karl

(vaagner af sine dybe Tanker, seer sine Døttre og nærmer sig dem med megen Venlighed).

Imma, — Kiække Bertha!

Velkommen mine smaae Huusholderster!

(Kysser dem).

Har nogen Mand i Franken dem saa smukke?
 Hvor gaaer det Skarlagormene? Siig, dandser
 Med Uld og Linned flittigt Bæverstolen?
 Men mine Piger bringe deres Fader
 Slet intet? Ha I Dovenlæsfer! Skal
 Jeg knibe Jer den dovne Drm af Panden,
 Som da I var Smaaglutter? Mindes I?

I m m a (munter).

Saa vist, vi stod imellem dine Knæ;
 Saa rulled du imellem Fingrene
 Lidt Lærred, kneb det ud af Dienbrynet;
 Det var den dovne Drm.

K a r l.

Den maae desværre

Vel end ei være knebet rigtig ud.
 Hvorlænge skal jeg gaae med denne Riortel?
 Jeg trænger til en ny; og bærer ingen
 Til daglig Brug, som ei er spundet af
 Min Immas Haand og tvundet af min Berthas.

I m m a.

Men kære Fader! skikker det sig da

For Kongebørn, at strikke, væve, spinde?

Karl.

Var ei Penelope saa god som du?

Hun sad ved Bæverstolen hele Dagen;

Det var et Mønster! Og den stakkels Kone

Dog havde fielden Ro for Friere.

Bertha.

Og vi forlange heller ingen Ro.

Imma.

Ofald vi spinde skal som andre Piger,

Saa burde vi vel vente Pigens Løn.

Karl.

Og hvilken Løn?

Bertha.

Man siger, at de spinde

Sig til en Mand, naar de er' flittige.

Karl.

Lad den Fugl flyve! Jeg har ofte sagt

At jeg vil ikke af med Jer, kan ei

Undvære Jer. Her maae I blive hos mig!

Hvad hjælper det, en Fa'er har vakke Døttre,
Naar han dog strax skal af med dem igien?

I m m a.

Men har du ikke nylig givet dig
Igien, vor gode Fader?

K a r l.

Stille Børn!

Hvad er det for en Larm i Gaarden der?

B e r t h a.

Ja det er vores Vrind: et Gesantskab
Fra Bagdads store Kalif giæster dig. —
Vor Stedmoer tænker, det modtages maa
Med nogen Høflighed; og beder dig
At drage Guldmoskaaben paa; samt Kronen,
Og Skoene med Edelsteen.

I m m a.

Bed Porten

Modtage Spillemandene fra Rom
Den sæere Giæst og bringe ham til Borgen.

Karl.

Fra Harun! — Bagdads Kalif! Alraschid!
 Saa har da Røgtet, Karl, om din Bedrift
 Udbredet sig fra Rhinens grønne Binnbjerg
 Til snelle Tigris, med sin Palmekyst? —
 Han er en tapper Helt! men Helt ei blot,
 For Menneffeligheden slaaer hans Hierte;
 Og skiondt med krumme Sabel kun han følger
 Profetens Maane; — Maanen skinner venligt
 I Haruns Drk, hvor Land og Kunster trives.
 Og venligt møder han den christne Drot,
 Som slaaer for Korset, med det lige Sværd.
 O Gud! hvor faa uskyldige Mænd behøves,
 Med Wiisdom, Tapperhed og Kongemagt,
 At gjøre Jorden lykkelig! — O Herre
 Lad ofte flige To sig række Haand —
 Og Jordens Slægter vil ei længer sukke.

(Han gaaer med sine Døttre).

Pipin

(træder ind og seer sig om).

Saa staaer jeg her igien i disse Haller!

En Fremmed — en Fordreven — Landsforviist,
 Fordi jeg stundum har begaaet Drab,
 I Hidsighed, paa een og anden Træl. —
 Her holdes Skole — her er Spindehuus!
 Fortælles Eventyr i Ammestuen.
 En gammel Munk er Kongens bedste Ven;
 En Skriver og en Bisemager nyde
 Hans Siæls Fortrolighed. — Den store Karl!
 En god firskaaren Bonde, — som med Fynd
 Sig lægger efter Avlingen. — En Gnier,
 Der giemmer Pengene paa Kistebunden,
 Og regner ud med Uengstlighed, hver Skærv.
 Og dog, til anden Tid, en Ddeland,
 Vellystig gammel Mand, der giøter sig
 Hvert Dieblik igien, og holder Friller. — —
 Og hvorfor hades jeg? Fordi jeg er
 Bastard kun. Men min Moder Himmeltrud
 Opveied alle Kongens Ugteqvinder;
 Og jeg de tykke, langtopløbne Brødre.
 Min Fader hader mig, fordi jeg føler
 Hvad Tyrsten bør; fordi jeg stolt foragter

Den Hob, som Skiæbnen gav mig Magten over;
 Fordi jeg troer, at Heltekræften spildes,
 Naar ikke den forbinder sig med Stolthed.

Har Elementerne Medlidenhed?

De knuse Tag og Hytter, Mast og Flaader.

Den røde Ild sig hvirvler med sin Flamme,

Frit i sin Skionhed, uden Skaansomhed,

Og Havet smiler, mens det drukner Folk.

Men derfor bliver Ild og Vand og Luft

Dog Adels-Elementer. — Men min Fader

Tilhører Jorden kun. Han nærer dem!

Og veed ei, at en lydige, dygtig Flok

Skal aves, som et Kobbet magre Hunde,

Med sparsom Kost og Strængthed; ellers tabe

De den medfødte Glubskhed. Men nu maa

Jeg dog et Dieblig betvinge mig,

Og stemme Bisen noget i hans Tone.

Jeg haaber, den Opdagelse, jeg bringer,

Skal lønnes mig. Thi stolt er han dog ogsaa

Paa sin Wiis; og han taaler sikkert ei

En Skriver og en Skiald, til Svigersønner.

Saa lønner han mig med Austrasien!
 Og sidder jeg kun fast i Sadlen der,
 Saa skal Turneringen først ret begynde.

(Alkuin kommer).

Pipin.

God Morgen, Alkuin!

Alkuin

(med stræng og kraftig Alvor under den hele Samtale).

Den har du ei.

Pipin.

Hvorfor ei det?

Alkuin.

Fordi Gud lader vel

Sin skønne Sol opgaae for Dnde, Gode;
 Men kun den Gode fryder sig i Solen.

Pipin.

Saa riig paa Tankeprog?

(Alkuin vil gaae).

Pipin.

Hør, Alkuin!

Alkuin.

Hvad vil du mig?

Pipin.

Advare dig, min Gubbe!

Hvis du har kær din Verkebispestol.

Alkuin.

Den rokkes ei saa let.

Pipin.

Hvis du har kært

Dit Liv.

Alkuin.

Det kan ei Døden røve mig.

Pipin.

Frygt for den Stærke!

Alkuin.

Frygter du, den Stærke?

Pipin.

Saa, kun for Styrken bøier sig min Nakke.

Alkuin.

D gid du talde sandt; saa var din Siæl
End evig ei fordømt.

Pipin.

Løs mig din Gaade!

Alkuin.

Har du Legenden læst om St. Christoffer?

Pipin.

Fortæl! jeg lider nok et Eventyr.

Alkuin.

Han vilde tiene kun den Stærkeste!

En grusom Konge kaldte sig den Stærke;

Han gik Christoffer til, og tjente tro.

Engang blev Dævlen nævnt, — da gyste Drotten. —

Hvi gyster du? Er Dævlen mere stærk? —

Jeg kan ei nægte det. — Saa har du jo

Bedraget mig! Jeg tjener kun den Stærke; —

Han gik at tiene Dævlen; tjente tro.

Engang ved Midnat rede de ad Beien;

Da standsed Helveds Tyrste, drog sin Ganger
 I Bidflet, saa den steiled hen i Marken.
 Du gjør en Omvei! raabte St. Christoffer. —
 Jeg tør ei ride did! — Hvorfor? — Seer du
 Ei Korset der i Maanskin, med den Døde?
 Som ei er død; hvem ikke jeg tør nævne. —
 Da tør jeg nævne ham: det er Herr Christ!
 Er da Herr Kristus mere stærk end du? —
 Jeg kan ei nægte det! — Saa har du jo
 Bedraget mig! Jeg tiener kun den Stærke. —
 Han gik og tjente Kristus, tjente tro.
 Han gik den lige Wei, og kom til Maalet.

Pipin.

Og hvad betyder dette Eventyr?

Alkuin.

Du troer at være stærk, — stolt — ligefrem?
 Gak ligefrem, med Stolthed! som Du vil,
 Kun ligefrem — gjør ingen Sidespring!
 Du kommer til det Gode; kan ei andet.

(med overordentlig Kraft).

Men skeier du fra Beien ud, som Dæbelen
I Mørke, for det hellige Kors, Pipin!
Lad hele Verden kalde dig en Helt —
Jeg kalder dig en Træl!

Pipin.

Forbovne Munk!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Forrige Gal. Kong Karl paa sin Throne, i prægtig Dragt, ved Siden af sin Dronning Fastrade. Imma og Bertha paa lavere Stole. Ved Siden af dem Alkuin, Eginhard og Angilbert. Hoffolkene ere tilstede. En Marsch spilles. Den arabiske Folk kommer med Slaver som bærer Gaverne.

Den arabiske Folk.

Kong Karl, de Frankers Longobarders Konge!
Saa vidt berømt og stor, at, efter Rygtet,
Trene snart, den græske Keiserinde,
Vil beile til din Datter, for sin Søn:
Dig sender din Beundrer og din Ven
Harun Alraschid, Troendes Behersker,
Kalif i Bagdad disse Gaver: Telte,
Kostbare Silkestoffer, Balsam, Myrrha,

Rubiner, Lysekroner af Metal,
 Og dette kunstigt udarbejdede Vanduhr,
 Der tyder Timerne ved Klokkers Klang.
 Fremdeles sendes dig en Elefant,
 Den første, der har været her i Tydskland.
 Den staaer i Gaarden; men skjøndt denne Sal
 I andet Stokværk findes, seer du dog
 Det store Dyr derude, hilse dig
 Fra Binduet, med sit uhyre Hoved.

(Alle Frankerne stirre nysgierrige og forbausede ud af Binduet.
 En Araber rækker Dronningen Uhrværket, som just slaaer
 tolv, ved at lade sine Kugler falde, fra det ene Rum i
 det andet).

Karl.

Ha hvilke sieldne Sager, som paa eengang
 Mig overraske med Natur og Kunst.
 Ha hvilket Dyr! hvor stort og majestætisk;
 Og ærligt, maadeholdent og forstandigt.
 Det nærer sig af Korn, foragter Kiød,
 Er ikke grumt, som Løven eller Tigren;
 Og skjøndt uformeligt det hele Bierg,

Har Skaberen dog viist sin Mesterkunst,
I denne smidige, deiligflynngte Snabel.

Fastrade.

Og, kære Husbond, har du Uhret hørt?

Karl.

Ja, det slog tolv, imens mit Die dvælte
Paa Elefanten.

Tolken.

Jeg har efterkommet
Kalifens Bud, idet jeg rakte Uhret
Dig, mens det slog, og mens du Dyret saae.

Karl.

Hvad vil min vise Broder sige dermed?

Tolken.

At det er skönt at være stor i Tiden.

Karl.

Dermed har han sig selv en Sandhed sagt.

Tolken.

Nei, denne Sandhed siges Karl den Store.

Karl.

Hvad holder du i Haanden, floge Ven?
En Bog.

Tolken.

Desværre, død er denne Skat
For Karl den Store. Harun sender dig
En Samling Eventyr fra Morgenland.
Han veed, du ynder slegt; og hvis du vil,
Han sender dig med Tiden en Fortolker.

Karl.

Jeg takker dig! Tag Bogen, Angilbert!
Den hører hen i dit Fag.

Angilbert (aabner den).

O hvi kan
Min Siæl ei nu saa hurtig sluge den,
Som Diet disse klare friske Farver.

(Tolken modtager et kostbart Skrin af en Arabers Haand).

Karl.

Hvad gemmer du i dette skønne Skrin?

Folket

Harun, skøndt selv en Muselmand, bær Ugt
 For hver alvorlig, hellig Følelse,
 Om end maaskee den Rørte farer vild.
 Vi bøie Kne for Macaræeren
 Saa vel som I; han var en stor Profet.
 Reliquier her sendes fra hans Grav!
 Og aaben staaer for dig og for dit Folk
 Jerusalem, som Mekka, som Medina
 For os, saa tit som Hjertet driver Eder,
 At pillegrimme til den hellige Grav.

(Alkuin modtager Skrinet og gaaer dermed paa
 Kongens Bink).

Karl.

Saamegen Høimod og Beskedenhed
 Mig inderligt maa røre, hos en Drot,
 Hvis Land ei blev forundt at luttres i
 Den sande Troens Kilde. Han er født
 En Muselmand, han blev opdraget i
 Profetens Lære, kiender intet bedre;

Dg jeg betragter Harun, som de store
 Oldtidens Hedninger, før Christi Fødsel;
 Der viste større Dyd og Dygtighed,
 End mangen Christen; Mønster end for Christne,
 Der burde være meer, og tit er mindre.

T o l k e n.

Saadan betragter Harun ogsaa dig.
 Din Menneſkelighed høiagter han,
 Din Kraft og dine Dyrer elsker han;
 Men din Bildfarelse beklager han.

K a r l.

Saa lad Gud dømme mellem os! Stor Forſkiæl
 Der er paa Haruns Hedenskab, og disse
 Barbarers, i mit eget Fædreland,
 Som med en blind og grum Haardnakkenhed
 Foragte Dyd og Pligter. — Gierne vilde
 Jeg nu giengielde Haruns rige Gaver;
 Men kan det ei. Europa kun er fattig
 Dg kan ei maale sig med Usien.
 Dog, for at vise min Erkiendtlighed,
 Vil jeg fra Spanien sende stærke Muuldyr,

Dg Hingster af mit eget Stutterie.
 Samt Friserkiortler sribetgrønne, graae,
 Dg Frankelhunde herlige til Jagt,
 Selv til en Tigerjagt. For alting sender
 Jeg ham min Tak. Mit Venfkab og min Agt
 Har han bestandigt havt. — Nu Gud befalet!

Musik. Araberne gaae. Dronningen staaer op og forlader Saalen med Kongedøttrene. Hoffolkene følge paa Kongens Bink; kun han selv bliver tilbage med Pipin, der har holdt sig skjult i Baggrunden, og nu træder frem.

Karl.

Endnu en Audients af andet Slags;
 Svortil, disvær, vi ingen Bidner ønske.

Pipin.

Guds Fred, min Fader!

Karl.

Dette skionne Navn
 Blier i din Mund mig en Vebreidelse.

Pipin.

Jeg ei bebreider dig, fordi du skienkte

Mig Livet; skøndt du ei var viet til
Min Moder. Livet er en skønne Ting.

Karl.

Ja, naar man ei misbruger det. Hvad vil du?

Pipin.

En Fader spørger Sønnen, hvad han vil?

Karl.

Drev Længsel dig, da var mit Spørgsmaal Synd.

Pipin.

Saa streng? Saa tvivlsom? Saa mistænkelig?

Karl.

Ei af Natur er jeg mistænkelig,

Langt meer: jeg gierne troer alt Godt om Folk,

Indtil gientagen Slethed lærer mig,

At jeg var faret vild.

Pipin.

Seg tilstaaer dig,

At Ungdomslidenskab har mig forført.

Man bliver Mand engang, man faaer Forstand.

Glem Drengens Raadhed, skænk mig atter Tillid!

Jeg skal ei svigte den.

Karl.

Jeg veed at skielne

Vel, imellem Skrøbelighedsynd og Ondskab;
 Det er min Christenpligt. Var du kun kaad —
 Hvor gierne vilde jeg tilgive dig!
 Men af disværre, Synden kom ei fra
 Dit hede Blod, men fra dit kolde Hierte.

Pipin

(henter sit Skiold, som han har ladet staae ved Døren).
 See dette Skiold! Det blev saa slemt forhugget,
 Dengang jeg stred med dig, mod Thasilo.

Karl.

Disværre, du er ingen svag Forbryder.
 Endskiøndt af Bært kun liden —

Pipin.

Som min Farfar!
 Jeg ligner ham i Fødsel, Bært, i Navn.

Karl.

Lidt skævt! Han var ei skævt. Gib kun du var det,
 Paa Legem, ei paa Siæl.

Pipin.

Det mærkes ei,
 Naar ingen veed det. Hader du mig derfor?
 Jeg er den Vldste; lad mig arve Riget!
 Karl og Pipin — de Navne burde skifte
 Steds i vor Tæt paa Kongestolen. Ludvig
 Ei ligner Merovingen Glodevig,
 Der grundet Frankens Magt. Du kan ham hæve
 Saa høit du vil; han bliver dog en Munk.

Karl.

Ufald der vælges maa blandt tvende Kaar,
 Saa heller ærlig Munk, end grusom Bødel.

Pipin.

Jeg er ei grum, min Fader!

Karl.

Børste Grumhed!
 Der aldrig plages af Samvittigheden.

Pipin.

Jeg har i Hidsighed dræbt nogle Fiender.

Karl.

Du har til døde ladet martre Fanger!

Dit Liv er uden Troskab, uden Sæder.
 Du er ugudelig, besøger aldrig
 Guds Huus, og Herrens Frygt er ei i dig.
 Pipin.

Du siger —

Karl.

Sandhed. Tit i Drukkenskab
 Du pralte med: at ingen Leo skulde
 Med Korsset atter gienne dig fra Rom,
 Hvis du var Attila; at ingen snaksom
 Forfærdet Cicero med tomme Floskler
 Tilintet skulde gjøre dine Planer,
 Hvis du var Catilina. Du har sagt
 Man gjorde Nero Uret; at han var
 En Mand af usædvanlig fieldne Gaver;
 Og at den Riækhed hued dig, for alle,
 Da han paa palatinske Bierg, ved Harpen
 Sang Viser; mens i Rom han vilde see,
 Hvorledes Troia brændte.

Pipin.

Gode Himmel!

Hvad kan ei siges i et Drikkegilde?
 Har dine Speidere, som drak med mig,
 For at belure mig, dig ikke sagt:
 Jeg ønskte som Centaur at ælte Jorden
 Med i det gamle Chaos, for at ærgre
 Forføngelige svage Jupiter?

Karl.

Jeg veed at skielne mellem Sort og Hvidt;
 Er ikke svag; skiondt hvo som fiender mig,
 Veed at i Karl der boer et Faderhierte.
 Men Den, som lukker Diet til for Lasten,
 Er selv en ussel Mand. Jeg sminker ikke
 Misgierninger med Følsomhedens Purpur,
 Fordi en rædsom Udaad ryster mig.

Pipin.

Et gammelt Biergslot har du skienket mig —
 Uroper kan jeg fælde der og Bildsvin,
 Imens du overvinder Sæperne.
 Hvi maa jeg ikke hielppe dig? Betragt
 Mig som en graadig Jagthund, om du vil!
 Den er dog god til Jagt, kan gribe Dyret

I Struben, hænge fast. Naar det er fældet, —
 Forlyst i Hallen dig med Tægerne,
 Og lad din Hund i Gaarden gnave Been!
 Den bliver dig dog tro.

Karl.

Du tro, Pipin!

Pipin.

Meer, strænge Fader, end du vel formodet.
 Og til Beviis derpaa kan mit Besøg
 Idag dig tiene. Jeg udsætter mig
 For Skieldsord og Foragt, og kommer dog.

Karl.

Hvad er dit Grinde?

Pipin.

Du skuer grant!

Men ofte seer man Skoven ei for Stammer;
 Og oftest mærker Den, som videst skuer,
 Ei, hvad der i hans Nærhed foregaaer.
 Imens du vinder Wrens Laurbærkrands,
 I en besværlig Krig; du mærker ei
 En Dorn i Bladene, som uformærkt

Saa mör tilsidst dig gnaver hele Krandsen,
 Ut mindste Blæst kan sonderribe den.

Karl.

Tael uforblommet!

Pipin.

Gerverd bygger dig
 Et Kammer i din nye Borg i Aachen,
 Hvorfra du grant kan skue, hører jeg,
 Alt hvad i Kongeborgen foregaaer.
 Stor Skade, det var ikke færdig længst;
 Saa havde du seet meer, end du behøved,
 For at forbittres paa to Nidinger,
 Som nu du overser kun med Kiærtegn.

Karl.

Tael tydeligt! Hvis ei — ved Himlens Konge,
 Jeg overfalder dig.

Pipin.

Siig, elsker du
 Ei Eginhart og Angilbert?

Karl.

Som Sønnen.

Pipin.

Maaskee du snart vil hade dem, som Sønner;
 Fordi de tækkes Imma, tækkes Bertha,
 Men uanstændig Broderkiærlighed.

Karl.

Bagvaster!

Pipin.

 Ved den høie Himlens Konge,
 Som du saa tit anraaber, fromme Fader!
 Jeg taler Sandhed. Bertha, Imma sætte
 Din Kronikskriver og din Bisemager
 Høit over alle Mennecker paa Jorden,
 Selv over dig. Din Eginhart har skrevet
 Sig Immas Hierte til; hun er heroisk,
 Og sværmer for Bedrifternes — Fortæller!
 Den kiække Bertha litted som Hyrdinde,
 Naar Angilbert sang gamle Kæmpeviser.
 Du stubser? Bider Læben? Knuger Sværdet?
 Ja du har Ret til at fortørnes, Fader!
 Skal Karolingers ædle Blod nu blandes
 Med Tieneres, der knap blev fødte frie?

Karl.

Die, Uforstammede!

(Han slaaer i Bordet med sit Sværd, en Svend kommer).

Kald mine Døttre!

Kald Ungilbert og Eginhart! Paa Timen!

(Svenden gaaer).

Pipin.

Jeg ønsker ei at være seet af dem;

Thi Sagen selv vedkommer ikke mig.

Dg du kan bedre tale med dem ene.

Karl.

Biig fra mig, Satanas!

Pipin (affides).

Det virker. Herligt!

J styrte med, jeg styrter ei alene.

(Stiuler sig i en Krog).

Imma, Bertha, Eginhart og
Ungilbert komme.

Karl

(Stirrer paa dem, uden at tale, med vrettfunklende Øine).

Angilbert.

Han veed det! Det er ude med os.

(Han kaster sig paa et Knae og skjuler sit Ansigt
i sine Hænder).

Eginhart

(mere rolig, men bevæget).

Veed han?

Saa vil jeg høre staaende min Dødsdom.

(Han folder sine Hænder og stirrer ned for sig.
Angilbert reiser sig igien).

Karl

(til Emma og Bertha).

Hvem er I?

Emma (venlig og behiertet).

Dine Døttre.

Karl.

Nei, umuligt!

Thi Datterens Natur er Lydighed
Og Uabenhiertighed imod sin Fader.
Og Kongedatterens Natur er Høihed.

I m m a.

Men Menneſkets er Kiærlighed. For Konger
 Sik Børn og Fædre Døttre, store Fader,
 Var Kiærligheden Menneſkets Natur.

K a r l.

Jeg har opvarmet Slanger i min Barm,
 Og grusomt føler jeg mig her bedraget.
 Gud gav mig Kraft til at beherske Jorden;
 Mit store Rige breder sig fra Saxens
 Iſkolde Vinterskov til Ostens Palmer;
 Min Land behøver megen Tumbleplads,
 Mit Hierte nøies med et lille Rum.
 Jeg veed, en Wets Lyksalighed ved Urnen,
 Opveies ei af alle Kongekroner:
 Og derfor var jeg Fader, var jeg Husbond,
 I al min Bælde; lagde Purpurkaaben,
 Og tog den flette Frankerkiortel paa,
 Naar jeg var inden for min egen Dærſkel.
 Og ſaae mig mine Døttre mildt i Diet,
 Da ſvandt Bekymringen. — Men jeg tog feil.
 To Giøglerſker har spillet Gicæk med mig!

Dg tvende Trælle, som jeg drog af Støvet,
Til Giengield stial min kæreſte Juvel.

Bertha (stolt og heftig).

Kom Angilbert! Min Fader har forſtødt mig.
I Pialter hænger alt Forſtindekaaben
Om mine Skuldre, — lad mig bytte den
Med Hyrdens Giedeskind. Tag Harpen med!
Den kan dog ingen Drot berøve dig;
Dg gjør han det, da tømmer du en ny
Uf Egens Træ og Faarets Larmestrænge.
Men maae vi ei — da ſynke vi tilſammen
For Bodeløren — glade. — Tages vi
Bort med Foragt? O den — den kan vi taale.
Ja Fader — jeg var ſmeltet — og jeg troede
Uf ſynke ned i Støvet for dit Dødie;
Thi du har hellig Ret til at fortørnes,
Dg aldrig kunde jeg forſvare mig. —
Men du har kaldt min Angilbert en Træl,
Dit Barn en Giøglerſke! — Kom, Angilbert!
En ædel Stolthed luer i dit Blod,
Saa heftig, ſom i mit —

Karl.

Forvorne Pige!

Du trodser mig?

Bertha.

Jeg trodser din Foragt —

(faster sig med udbrydende Taarer for hans Fødder og
kysser hans Haand).

O store Karl! var ellers jeg din Datter?

(Karl er bevæget).

Imma (rolig).

Viis, Bertha, dig Kong Karl den Stores Datter

Med Bærdighed — Besindighed — Fornuft!

Vor Fader vredes — det er heel naturligt,

Da pludselig han først opdager nu,

Hvad længst han kunde seet, ifald hans Hu

Ei havde været fyldt af andre Tanker.

Thi har vi dulgt vor Venlighed, vor Yndest

For Eginhart og Angilbert? Selv naar

Vor Fader var tilstede? Har han tit

Bed sit Exempel ei opmuntret os,

Til at høiagte disse Ynglinger,

Hvem langt han foretrak for mange Fyrster?
 Har Fyrster ikke beilet til vor Haand
 Forgives? Har vor Fader yttret ei
 Sit Mishag med et Egteskab, som skilte
 Ham langt fra sine Døttre? — Nu velan!
 Hvortil bestemte han da sine Døttre?
 Til Nonner? Nei! Thi Kierlighed til Qvinden
 Han føler selv, saa stærkt som nogen Mand;
 Og vi har arvet hans Tilbøilighed,
 Og elske Mænd, fordi vi ere Qvinder.

Karl.

Ha Pige, Pige!

Imma.

Er det nu en Feil,
 At Ungilbert og du, min Eginhart,
 End ei er Fyrster? Nu den Feil kan rettes
 Saasnart han vil; thi han kan skabe Fyrster
 I Hundredtal. — Men elsker han endnu
 Sin stakkels Imma og sin lille Bertha;
 Behandler han vor salig Moders Børn
 End som en Fader, ikke som en Stedfaer,

Fordi vi fik en ung og deilig Stedmo'er; —
 Seer han endnu os gierne pusle lidt
 Omkring sig; trænger han til vore Haandtryk,
 Til vore Kys, og til vort Favnetag,
 Til vor uoverlagte Barndomsfugl,
 Hvorved hans store Siæl, paa stor Bedrift,
 Igien, som halv i Slummer, samler Kræfter; —
 O Bertha! da forstøder han os hverken
 Til Drøken, eller til et Kongerige.
 Vi følge ham, som Aftenstiernen Solen,
 I Dpgang og i Nedgang. Eginhard
 Og Angilbert gjør han til Tyrster ei.
 Nu er de meget meer, de er hans Venner!

(Hun griber hans Haand og trykker den til sine Læber).

Karl (mildere).

Jeg har bekæmpet Saxer, Longobarder,
 Bayrer og Vender, alle tappre Mænd; —
 Skal atter her, veltalende, med Ord
 En Kvinde mig bekæmpe? Men den Helt
 Kun strider fløt, som ei med Rette strider;
 Og Imma — desto værre — du har Ret!

Hvor kunde jeg forlange vel, I skulde
 Fornægte Jer Natur, og være blinde
 For disse Ynglingers Fortienester;
 Da selv jeg bragte dem i Fruerstuen?

(Utter mørk).

Men at saa hemmeligt — men Eginhard
 Og Angilbert, hvad kalder jeg sliig Daad?
 At lesle hemmeligt for Kongens Døttre;
 At vinde dem ved snedig Elskovskunst,
 Mens jeg — uvidende — med sikker Tillid
 Jer skienkte min Fortrolighed — mit Venskab?
 Det var uædelt, egennyttigt, falskt.
 I er' ei redelige vakke Evende!
 Jeg vil ei straffe Jer; jeg kiender Hjertet!
 Jeg veed, at Rivalighed gjør Hjertet svagt;
 Men I er ikke Mænd, som jeg formoded! —
 Den som idag bedrager mig med Get,
 Smorgen kan bedrage mig med Andet.
 Tag mine Døttre og forlader mig!
 Til Hertuger vil jeg udkaare Jer;
 Men mine Venner kan I ikke være.

Bertha.

Nei Fader! Ungilbert og Eginhard
 Har ikke læst egennyttigt, falskt.
 Troer du at egennyttigt Læsleri
 Dem havde vundet dine Døttres Hjerter?

Imma.

Hor var kun Skylden! Vi dem kom imøde;
 Vi talde først! D hvis du havde seet
 Hvor tappert disse redelige Svende
 Forstændsed sig, mod vore kiælne Blik,
 Bag gammel støvet Bog og Pergament!
 Hvorledes Hin sin Tilflugt vilde tage
 Til Rom's og Grækenlands berømte Helte,
 Der lidet kiendte kun til kiælen Elskov;
 Hvordan den Anden løb i Matten ud,
 Betroede først sin Ild den kolde Maane; —
 Du havde vist tilgivet dem! Os rørte
 Den rene, stærke Kiærlighed kun mer.
 Vi kasted os i vore Heltes Arm;
 Og Fader, dersom dine Benner taug,
 Var det af Ekaansel kun for dine Piger.

Karl

(Efter en kort Taushed, pludselig ventlig og oprømt).
 Jeg indseer klart den hele Sammenhæng;
 Og hvor jeg indseer Sammenhængen klar,
 Jeg pleier hurtig fattz min Beslutning.
 I er uskyldige! — Jeg skænker Eder —
 Dog nei, jeg skænker Eder intet, Børn!
 Den Bredesengel vil jeg kun ei være,
 Som jager Jer af Livets Paradis.
 Da intet er forbrudt, hvi skulde jeg
 Da nærme mig med Hævnens Flammesværd?
 Den høie Himlens Konge være lovet,
 Som skænkte mine Døttre flige Mænd;
 (Han lægger deres Hænder i-hinanden, og siger med høi Røst
 henimod Krogen, hvor Pipin har skjult sig).
 Og som erstatted Tabet af en nedrig
 Uværdig Søn, med To mig værdige!

(De gaar).

Pipin (Kommer frem).

Du driller mig? Saa kan jeg ogsaa drille!
 Forjager mig, som den forlorne Søn,

Imens du overdynger disse Qvinder
 Og disse Trælle med Barmhiertighed?
 Nu skal jeg gaae, ydmyget, som en Tigger,
 Der nægtet blev en Skærv? Ja ja, jeg gaaer!
 Men rakte du ei Bægret mig til Velkomst,
 Saa kryster i det mindste jeg til Afsted
 En Draabe Malurt, Fader! dig i dit,
 Som bliver bitter — bitter dig at synke.

(raaber ind ad Døren, hvor Karl gik med sine Døtre
 og deres Brudgamme).

Kong Karl — et Ord! Min naadige Fader! Hor
 Din Son et Djeblik! før han forlader
 Din Tærskel, og gaaer atter ud i Skoven,
 Hvor du ei seer ham. Aldrig, om du vil!

Karl (kommer tilbage).

Hvad vil du mig? Seg intet har at tale
 Med dig meer. Troer du, jeg vil klammes med dig?
 Du skal ei ærgre mig og Mine her.
 Gak til din Klippefjeld igien! Før Krig
 Mod Skovens vilde Dyr, saa kæmper du
 Med dine Lige. Seg forlanger ei

Din Bistand. Hvad du bruger, skal du faae.

Men vogt dig for blodtørstig Grusomhed!

Jeg holder Die med dig; og ved Himlen,

Det første Mord skal koste dig dit Liv.

Tungt blier det mig, at see mit eget Blod

Kodfarve Bodeløren; — men dog heller

Det rødme der, end paa min Kind af Skam.

Pipin (med paataget Kulde).

Min Fader, du har Ret! Med Nidinger

Maa man ei overbære. Derfor ærgret

Det mig saa meget meer, naar store Konger

Beskyldes, ufortient, for Nidingsværk.

Dog hvo gaaer frie paa denne syndige Jord?

I denne snevre Skorsteen, Livets Bei,

Fra Hyttens Ildsted op til Himlens Blaa,

Man plettes let, mens man i Beiret kryber;

Jeg i det mindste pletter Rngtet os.

Karl.

Jeg er et syndigt Menneske, som Andre;

Har ofte feilet; men et Nidingsværk

Skal ingen forekaste mig.

Pipin.

Nei!

Thi sæt at det var sandt! et Nidingsværk
 Kan rask Uergierighed dog aldrig kaldes.
 Med min Philosophie var Alt forsvart.

Karl.

Med ondskabsfulde Smil jeg seer, du blotter
 Din Huggetand. Bid til! Udtøm din Gift!

Pipin.

Alt Desider du skilte ved sit Rige,
 Og Thassilo ved sit, at Rotgaud misted
 Sit Hoved i Friaul, at Saxerne
 Til Affald fra de gamle Fædreguder
 Du tvang, ved dine blodige Skærmysler;
 Det dabler ingen. Men man mumler om —
 Uffænlige Bagvaskelse! Jeg veed det;
 Men Rygte ligesuldt.

Karl.

Hvad mumler man?

Pipin.

Du var jo alt forsonet med din Broder.

Den lange fiendtlige Forbittrelse,
 Som ødelagde Rigets Marv og Kraft,
 Jo havde lagt sig alt. Hver var tilfreds
 Med Sit; og var du det just ei med Dit,
 Saameget meer Beundring du fortiente,
 Som tvang din Herskelyst. — Da døde Karlman —
 Beleiligt — pludseligt; — just som man ynted
 Om nye Kampe. Pludselig han døde;
 Som han var allerfriskest; — i sin Borg.
 Ei nogen Sydom foregik, han døde,
 Og blev begravet. Og du græd, som Broder,
 Ved Heltens Liig — og arved Heltens Rige!

Karl.

Ufflum! Du kalder mig en Brodermorder?

Pipin.

Bevares! Jeg har sagt, hvad Røgtet siger.

Karl.

Du lyver! — Folket kiender mig. Enhver
 Som saae mig i mit Die, veed at Karl
 Er ingen Morder, ingen lumsk Forbrøder. —
 Mig glæder Livet, Herrens Død mig trøster;

Troer du det muligt, hvis jeg var en Cain? .
 Uergjerrigheden rev mig hen, som Hin.
 Jeg streed mod Karlman i en aaben Feide,
 Om Enevælden; — det var ikke Ret!
 Den Ungdomsbrøst maa Himlen mig tilgive!
 Men ærlig var min Strid, og mine Raaben
 Var ei Misgierningens. Kun Nidingen,
 Der var istand til fligt, mistænker mig.
 Men at min egen Son — O Gud, o Gud!
 Jeg kaldte stundum mig, for Spøg, en David,
 Og nu forfølger mig min Absalon.
 Men vogt dig, Absalon! at ei du hænger
 Dig i dit eget Haar og giennembores
 Af fremmed Spyd! Jeg skal ei hævne mig!
 Jeg vrider mine Hænder over dig!

(gaacr).

Pipin.

Ja vrid du dine Hænder, til dig Blødet
 Udspringer af din Neglerod! Ei over
 Din Son, som du forskjød, mær over dig.

Grimvald

(Pipins Svend kommer).

Ja Herre! lad ham vride sine Hænder!
Jeg tænker, at han snart vil vride dem.

Pipin.

Grimvald, min vakke Svend, hvad bringer du?

Grimvald.

Et Evangelium; men som dog neppe
Vil smage Karl, thi det er ikke bibelsk.

Pipin.

Forkynd!

Grimvald.

Jeg dig forkynnder, hvad Herolden
I dette Dieblik forkynnder Karl.
Vi fulgtes ad. Jeg haabed dog at være
Den Første; men han var saa snel som jeg.

Pipin.

Saa siig da —

Grimvald.

Caperne har gjort et Oprør,

Et mægtigt Oprør, kæmpet mandeligt,
 Ved Sontal, — overvundet Frankerne.

Pipin.

Umuligt!

Grimvald.

Wittekind er vendt tilbage.

Han været har i Danmark hos Kong Godfred.
 Man siger, Dansken iler ham til Hielp.

Pipin.

Men at min Fader ikke vidste det?

Grimvald.

Deri var Adalgis og Grillo Skyld.

De frygted: Thedrik skulde høste Frugt

Af denne Seir; og gav ham intet Vink,

Skiondt han var sat af Kongen over Hæren;

Begyndte Slaget selv, paa egen Haand,

Uordenligt, i utilstrækkelig Mængde.

De haabed, som sædvanlig, strax at vinde;

Men Albion i Spidsen mødte dem,

Med en forfærdelig og talrig Skare.

De stred som Løver, men de faldt som Faar.

P i p i n.

Jeg gad ei være nu i Adalgis
Og Grillos Sted.

G r i m v a l d.

Jeg ikke heller, Herre!
Thi Adalgis og Grillo beed i Græsset.
De boded deres Driftighed med Livet,
Og sparede Kongen den Uleilighed
At straffe dem.

P i p i n.

O herligt! — Jeg ei længer
Er Franke, jeg er Saxe. Jeg mig skynder
Til Wittekind og Albion; tilbyder
Min Arm, mit Sværd; og hvis de fordre det,
Saa offerer jeg til deres blodige Guder.
Min Fader trænger ikke til min Hielp.
Har har forsmaaet, han har forstødt sin Son.
Jeg fægte skal med Skovens vilde Dyr?
Vel, strænge Drot! jeg søger mine Lige.

(Gaaer med Svenden).

Karl

(Kommer hurtig, med Harnisset paa sit Brøst, som endnu ikke er spændt bag til; med Hielmen i Haand, som han sætter paa og binder om Hagen. Toende Svende, som følge ham, skynde sig med at snøre ham Harnisset fast og Skinnerne paa Arm og Been. Andre bringe hans Vaaben).
 Nu hurtig! Raff! Bring mig mit Spyd! min Glavind!
 Er Skimlen faldet?

En Svend.

Hallo trækker den.

Af Stalden.

Karl

Langsomt kryber I, som Snegle!

Nu — snør mig Skinnerne paa Arm og Been.

Ha Wittekind velkommen! . Net som kaldet!

Jeg trænger til en stærk Bevægelse.

Pipin har ærgret mig, og jeg har siddet

For længe stille. — Ha min gode Glavind!

Saa skal jeg bruge dig saasnart igien?

Dg du mit Spyd — rag over Flokken høit,

Dg jag din Rædsel i Dprørerhiertet!

Saa jeg skal tugte dem! D det er herligt! —

Mod List og Rænker, Løgn, Bagvaskelse,
Kun strider Helten slet; men mød mig Diævel
I aaben Mark! ved Hestevirsk, Trompetstød,
I Stormens Brus; lad Regnen skylle ned,
Og Solen ryste sin fortærende Fakkell —
Karl svigter ei! Nu er han klædt i Jern;
Og Saxe! tung som Jernet falder Hævnen!

(gaaer).

Tredie Handling.

(Skov med Telte).

Fastrade. Ustolf.

Fastrade (kold og stræng).

Vi seired altsaa? Ingen Fare meer?

Ustolf.

Det stærke Tordenveir har gjort en Ende
Paa Lummerheden. Karl slog ned, som Lynet.
Han splitted Hedningernes Flok. Nu trygle
De atter om hans Naade.

Fastrade.

Ingen Naade!

Selv Herren er ei naadig mod den onde
Til Helvede Fordømte.

Ustolf.

Du har Ret.

Fastrade.

Da Saxerne, for tre Aar siden, brændte
 Min Fader Radolfs Borg, da kun med Nød
 Jeg undgik Skændsels døden, gode Ridder!
 Da svor jeg, ved den hellige Jomfrues Krone,
 Jeg skulde hævne mig. Nu kommer Hævnen.

Ustolf.

Ufald kun Kongen ei — Han let bevæges!

Fastrade.

Velan, min Ven! Vi skal bevæge ham.

Ustolf.

Du gielder meest, hos den forelskede Karl;
 Men han har Venner, og de fikere Døttre —

Fastrade.

Ei bede vil, for deres Elsktes Morder.
 Har du opfyldt mit Ønske?

Ustolf.

Ja tilvisse!

Ei Angilbert og Eginhard herefter

Vil vove sig i Kampen meer; vil ei
 Med stolte Blik see tiere ned paa Folk,
 Der ei, som de, har lært at læse, skrive.
 Forklædt som Saxer grebe mine Trælle
 Dem begge, da de reed igiennem Skoven,
 Og bragte dem —

F a s t r a d e.

Vil?

A s t o l f.

Wodans Offerpræster.

F a s t r a d e.

Det gjør mig ondt, at de skal lide Døden
 Paa denne Viis.

A s t o l f.

Den lides uden Smerte.

De døe, som Helten døer, for Drenis Hug.

F a s t r a d e.

Det var nødvendigt mig, at fjerne dem
 For evig fra min Kreds; thi de forførte
 Min Husband, Angilbert og Eginhard
 Er begge fødte Saxer. Deres Gudsfrøgt

Ei havde dybe Rødder. De beloe
 I Smug, jeg veed det, min Gudstieneste
 For Splinten af den hellige Martyrs Kors,
 Og for den Knivtang, hvormed Bødlerne
 Afbleed Agathes hulde Tomfrubarm.
 Jeg veed, at Alkuin, skøndt Erkebisp,
 Befordrer ligeledes fæle Bantro,
 Og at med Kongen hemmeligt han læser
 I Kietternes og Hedningernes Skrifter.

Ustolf.

Det gjør han ofte.

Fastrade.

Han er graa og gammel,
 Og døer vel ogsaa snart. Men Kongens Døttre
 Skal ikke dele Magten med Fastrade.
 Jeg tænker Nonnesløret klæder bedst;
 Og at i Klosteret de bedst begræde
 De tabte Beilere.

Ustolf.

Sa lad dem græde!

Jeg tit nok saae dem uforfhammet lee;

Thi alting spotted de, som var enfoldigt
 Og taabeligt, kun efter deres Mening.

Fastrade.

Og dette Egteskab var uanstændigt,
 Uværdigt for Kong Karl den Stores Døttre.
 Du har dog tydeligt forstaaet mig?

Astolf.

Jeg bringer Tidenden om Eginhards
 Og Angilberts Henrettelse —

Fastrade.

Saasnart

Jeg giver Tegnet, lader du fremtræde
 De dicerve Hævnere. Og andengang
 Du bringer selv den gyselige Nyhed!
 Fortæller Alt, som skeet; og det saa grumt
 Som du kan skildre det. Nu gaae i Teltet!
 Der kommer Kongen.

Astolf.

Vel, min ædle Dronning!

(gaaer).

(6*)

Karl (kommer).

Min elskte Hustru! . Hvor jeg maa beundre
Din Tapperhed, Du følger med din Husbond
I Striden! Frygter ei for Skov og Krat,
Mens voldsomt Skare stormer imod Skare.

F a s t r a d e.

Den trygge Borger sidder bag sin Vold,
Og driver kixt sit fredelige Haandværk,
Midt under Krigen; thi han veed at Volden
Beskytter ham. Hvor er en Vold, som Karl?
Min Ven! mens Blodet rinder for din Fod,
Staae fromme Lilier freidigt bag din Ryg.

Karl.

Din Kixthed, Riv, er kun en Trolddom meer,
Hvermed den lille Amor fanger mig.

F a s t r a d e.

D nævn ei disse stygge Hedningguder!

Karl.

For Spøg?

F a s t r a d e.

Selv ei for Spøg.

Karl.

Den stakkels Amor!

Det gjør mig ondt for ham, at han skal høre
Til Hedenskabet. Lad os da forvandle
Ham til en lille brogetvinget Engel.

F a s t r a d e.

Ja Herre! Rieerligheden er en Engel.

Karl.

Dg saa er du! Der mangler dig kun Binger.
Hvor deiligt klæder dig det blanke Pandser,
Om hvalte Bryst; og disse fulde Lokker,
Hvor frodigt bølge de fra Hattens Floil.
Hvor skielmsk letsindig vinker hvide Fierbusk,
Dg dog staaer Alvor i dit mørke Blik.
D drag den stive Handske fra din Haand!
Et Dieblisk lad Solen see dens Blændværk,
Den faaer dog ikke Tid, at brune den
Misundelig, om end den gierne vilde.
Lad mine Læber svales paa din Snee,
Du skionne Haand! Thi, under aaben Himmel,

Tør vel Fastrades Purpurlæber ei
Belønne Seiershelten med et Kys?

F a s t r a d e (kysser ham).

D ringe Løn, for vældige Bedrift!

K a r l.

D stærke Fryd i Diebliffet, for
En lang Undværen. Gyldne Vin udtømmes
Af blinkende Pokal, i korte Drag,
Som bruger til sin Modenhed en Sommer.
Rubinen er kun lille, som din Mund,
Opveier dog den hele Bøgeskov.

Tael ei om Smaat og Stort! Det siger intet!
Stort strækker sig mod Nord det brede Sænen,
Og dog er Særens store Kæmper smaae.

F a s t r a d e.

Du har da overvundet dem paa ny?

K a r l.

Hvad er min Seir? Jeg næsten skammer mig,
At kalde det en Seir. En Ulvejagt,
Det er det rette Navn. En Horde Bildmænd,
Som ei forstaaer engang at føre Krig,

Skiondt stedse de vil feide; som paa Luur
 Kun ligge, for naar Freden først er betlet,
 Med Grusomhed at dræbe mine Hyrder;
 Men skielve, naar de see min Heltesfloek.
 Ha, hvis jeg ikke havde Krige ført
 Mod Longobarder, Bayrer, Spanierne,
 Jeg vidste slet endnu hvad Kampen var.
 Her slaaer en Mand kun i en Humlerede;
 Den som han træffer, knuses; og de Andre
 Flye, for at stikke ham i Halsen atter,
 Saasnart han vender Ryggen. Nei, her er
 Ei andet for, end at udrodde dem.

F a s t r a d e.

Det er aldeles talt mig ud af Hiertet.

K a r l.

Af Hiertet taler jeg mig ikke selv!
 Nei, tvertimod, man reent maa glemme Hiertet,
 Og lade kun Fornuft, Forstanden raade.
 Thi Hiertet er ved sige Leiligheder
 En svag Forførererske, selv først forført;
 Som fælder Dom om, hvad hun ikke kiender,

Og tit, af taabeligste Skaansomhed,
 Anretter Ddelæggelserne værst.
 Naar Ilden brænder — mon jeg mig betænker,
 At skaane Skuret, for at Flammen derfra
 Kan slaae i Borgens Tag? Nei, ned med Skuret,
 Saa stoppes Ilden. Disse Sammerhelte!
 Som foretrække skammelige Lænker,
 For ærlig Død. Der sidde de nu bundne,
 Halvfemte tusind, i den dunkle Skov!
 Der sidde de, som sammenkoblede Hunde,
 Og skielve feigt for Straffens hvasse Sværd.

F a s t r a d e (iiskold).

Saa lad ei Hævnens Sværd forgieves blinke!
 Du hørte hidindtil kun milde Taler
 Og Elskovs søde Spøg fra disse Læber;
 Lad ei min Strængthed, store Karl dig undre,
 Skiondt pludselig den lyder fra min Mund.
 Du selv har sagt: du elskte mig, fordi
 Jeg ener Mod med qvindelige Væsen.
 Viis ei mod Sæerner Barmhiertighed!
 Dit viste du den før, det var forgieves.

En Stimand bliver lagt paa Steilens Hiul;
 Fortiener Stimandshæren bedre Skæbne?
 Har du ei ladet hugge Ræmper ud,
 I Landet, af uhyre Kampesteen,
 Der holde Lovens lange Sværd i Haand?
 Saa lad Steenkæmperne bevæge sig!
 At ei man spaser med dem, som i Ræret
 Næsvise Frøer med den døde Klods.
 Lad i den mørke Skov, hvor mangan Franke
 Har blødt for Dfferpræstens Bødelkniv,
 Til Dødens Blokke store Stammer fælde!
 Og der lad skarpen Dre sønderhugge
 De stive Nakker, som dog ei vil bøies!
 Saa skeer dem deres Ret.

Karl (gysende).

Halvfemte tusind!

Fastrade.

Retfærdigheden spørger ei om Tallet,
 Kun om Forbrydelsen.

Karl.

Hvor findes Bødler

Til denne Hob?

F a s t r a d e.

De findes let. Jeg har
Alt fundet dem.

K a r l.

Du?

F a s t r a d e

(klapper i Hænderne og raaber):

Mine Hævner!

(En Flok Frankertrælle i røde Kapper, med store Ører paa Skul-
drene, træde tause frem og stille sig i en Række i Baggrunden).

F a s t r a d e.

Der seer du Mænd, som ikke gyse ved
Alt fælde Sæter, efter Lovens Bud.

K a r l.

Skarprettere! — Saamange! — Vil I være
Skarprettere?

F o r m a n d e n.

Ja, Herre! Vi er Børn
Af myrdede Forældre; Brødre, Venner
Af lumskelig i Freden dræbte Franker.

F a s t r a d e (hæftig).

Og jeg maa slutte mig til denne Flok.
 Min Faders Borg end brænder for mit Die,
 Paa Klippen i den frygtelige Nat,
 Da kun med Nød din Hustru redded sig
 Fra Bindvet, i et sønderrevet Lagen;
 Ned i en Afgrund, der var meer barmhiertig,
 End Nidingerne, som forfulgte mig.
 Jeg svor i Kirken, for den hellige Tomfru,
 At Skoven skulde drikke Saxerblod,
 Saa rigt, som Regnen i en fiolig Mainat —

K a r l.

Dit Die funkler gyseligt, Fastrade!

F a s t r a d e

(med stigende Forbittrelse).

Det brister; hvis Uskyldigheden ei
 Du frier fra en satanisk Flok, der aander
 Kun for at standse Christendommens Værk.

K a r l.

Med Himlens Konge de fortiente Døden!

F a s t r a d e.

Bed Roden ligger Dren alt! Medhug
Det hule Træ, som ei vil bære Frugt!

K a r l (tier).

F a s t r a d e (sagte).

Nu er det Tid! Kom nu min anden Hielp!
(Hun vinker med Bommestørklædet).

U s t o l f (kommer).

Et rædsomt Budskab bringer jeg dig Konge!

K a r l.

Hvad vil du Ustolf? Hvor er Eginhard
Og Angilbert? Der er dog intet hændt dem?

(Ustolf tier).

Ha, hvad betyde disse skumle Miner?
Du ligner Uglen paa den mørke Green,
Som Solen overrumpler. Hvorfor blinker
Du saa med Diet? Vil du tvinge Taarer
I Diet frem? Ifald der ingen er,
Saa lad det blive tørt, og siig mig tørt:
Hvad er der hændt dem? Ei de faldt i Slaget,

Det veed jeg, skiondt de voved sig i Taren,
Hvor den var størst.

Ustolf.

D gid de vare faldne
For Fienden, store Karl! saa vilde du
Begræde dem, men finde Trøst i Sorgen;
Nu er der ingen.

Karl.

Tæm dit Uglestrig!
Seg veed, du aldrig kunde lide dem.
Hvad er der hændt dem?

Ustolf.

Som vi reed fra Slaget,
Ufaldt i Skoven os en fiendtlig Flok;
Dg Eginhard og Angilbert blev skilt
Fra Flokken, reves bort af Saxerne.
De flygted med dem, til den nære Klippe;
Dg snart vi saae, i Dalen langt derfra,
Hvorledes Wodans Dfferpræster dræbte
Dem begge, paa den mosbegroete Steen;

Rev Hjertet dem af Brystet, og saa blodigt
 Det var, det strakte rygende mod Solen.

Karl (smertelig).

O hellige Jomfru! Kristus! Himlens Konge!

Fastrade (iiskold).

Min ædle Husbond! Fat dig, gode Karl!

Karl (græder).

O Benner! Eginhart og Angilbert!

O mine stakkels Døttre — mine Piger!

Fastrade.

De Midinger!

Karl.

O ædle, store Hjertes!

Udrevne! Dampende mod Solens Straaler!

O Angilbert og Eginhard! Det blev

Da eders Lod? Ulykkelige Karl!

Afskyelige, dyrekøbte Seir!

Fastrade.

Græd ei, min ædle Husbond! Sømme Taarer

Sig vel den store Helt?

Karl.

D lad mig offre

Mit Venskab disse ærlige Demanter!
 Som ingen Værd har paa den usle Jord,
 Men som Guds hellige Engle veed at tælle. —
 Stiig Eginhard, og du min Angilbert,
 Til Himlens Forgaard! hvor i Straalepandser
 Ser Roland, Olger møde, som Cheruber.
 Tryk dem til Broderfavn! Og siig, at Karl
 Snart følger efter.

F a s t r a d e.

Det forbyde Himlen!

Karl (stærk).

Det længste Liv er Blund mod Evigheden.
 End lever jeg, og jeg skal ogsaa virke;
 Ei sukke blot og græde, min Fyrstinde!
 Vær du forsikkert!

(opbragt).

Nu saa lad da Dren
 Med Blodet farve Saxens Egskov!
 Barmhiertighed er kun en Dyd, som vises

Mod Skabninger, der Hierte har i Barmen;
Men disse vilde Dyr har intet Hierte.

Saa lad dem dræbes-da, i Rævesaren,
I Ulvegubben! Lad dem bløde, Trælle!

I skumle rødbeklædte Dødens Sønner,
For Eders Dyr. Ingen Skaansomhed!

I Luften staaer Retfærdighedens Engel,
Svøbt i en brandguul Tordenhvirvelsky.

Hun holder i hver Haand et blodigt Hierte —

O det er Angilberts og Eginhards!

Hun raaber Hævn? Op! Dommens Dag er nær;

Forsoner hende med et Ræmpeoffer!

(De gaae).

Saxernes Lund.

Aften. Fuldmaane. Irminsøilen i Baggrunden. Saxer af
begge Køn. Overdruiden.

Druiden.

I tappe Brødre, muntre Søstre, hører mig!

Høit stige bør af Seirens Glæde Hiertet os;

Thi Albion slog, med sine Skarer, Frankerne;
 Og Wittekind nu med sin Hær, ved Paderborn,
 Forfølger Fienden. Snart med glade Budskab vi
 Tilbagevente ham, i Hiemmet's Egskov.

Nu lader os, ved denne gamle hellige Gud,
 Af Steen udhuggen, feire hellig Glædesfest!

Heel Mange troe, at denne Blok betyder kun
 Hin tappre Herman, som, for ottehundred Aar,
 Slog Varuslegionerne; men bedre veed

Druiden Sagnet: det er Wodans Billed selv.

Dog, Herman eller Wodan, begge glædes ved
 En Seiersfryd af Landets Børn. Saa lader os
 Nu, ved den fulde Nattemaane, holde froe
 Bort aarlig igientagne skønne Mummespil.

Lad Lysets Alfer drive bort Svartalferne;

Som Saxer hine; disse flye, som Frankerne!

Rundt om i Skoven feire Saxersflokkes fleer,
 Med Spil og Maaltid, Festen; men for Irminful
 Bør ene danses Alfelegens Natte-spil.

Bild frigerse Musik. Spilfægterier mellem fornummede Saxer,
 som Lysalfer og Svartalfer; hine med smukke Fugles

vinger og blinkende Spyd; disse i Dyrehuder med Røller. Efterat de dansende Flokke i sælsomme Stillinger have kæmpet nogle Gange mod hinanden, drives Svartalferne paa Flugt. Flere Saxer komme; blandt Andre Buto med Siegbert.

B u t o.

Du alt har tabt! Jeg vandt i Tærningspil
Dit Bytte, dine Klæder.

Siegbert.

Det er dit.

B u t o.

Men du paa Spil har sat tilsidst dig selv;
Dg nu er du min Træl.

Siegbert.

Det kan ei nægtes!

Det stærke D! forførte mig. Saa tag
En Saxer, fri som Luften før, og stolt
Som Havets Bølge, naar den slog mod Stranden.
Ei nogen Franke kued mig! Jeg fælded
En mægtig Hob i sidste Slag. Nu er

Den Herlighed forbi! Nu skal jeg fiøre
Din Harv, din Ploug, og feie dig dit Gulv.

(rækker ham Hænderne).

Der har du mine Hænder! Bind dem, Buto,
Med Skovens Bast, bortslæb mig, som din Træl.

(Buto vil binde ham; Albion kommer).

Albion.

Ha hvad er det?

Siegbert.

Et Billed, Albion,

Paa den bedrageriske, den falske Lykke.

Da Maanen stod bag Skyen, var jeg riig

Paa Guld, en ædel Saxer; nu en Træl,

Som Buto slæber bort i Strikkerne.

Albion.

Nei, det skal aldrig skee! Jeg kiender Siegbert.

Din hele Krop opveier ikke, Buto,

Hans mindste Finger. Vil du sælge ham?

Buto.

Ja, dersom jeg kan faae ham godt betalt.

Albion

(tager en Riæde af sin Hals).

Vil du afhænde ham, for dette Guld?

Buto.

Ja gjerne!

Albion (giver hana den).

Nu er altsaa Riæden din.

Buto.

Og Siegbert din.

Albion.

Min Ven? Det haaber jeg,

fordi jeg atter skænker ham sin Frihed.

Siegbert (omfavner ham).

O ædelmodige Hertug! Albion!

Der kiender jeg vor Helt — vor Helt igien!

Albion.

Kiend ogsaa dig! Og sæt ei Alt paa Spil,

for det bedrageriske Tærningkast.

Siegbert.

Jeg føre vil din Lærdom mig til Nytte.

(En Melodie spilles. Eginhard og Angilbert føres bagbundne ind af Druider).

Dverdruiden.

Paa denne Dag har Wodan rigt velsignet os,
 Og værdigt Dffer skænkhet, til vor Glædesfest.
 To Franker, og, som Rygtet siger, Konning Karl
 Den Slagters Benner, fødte Saxer, men som Børn
 Spøragne tidligt i en christen Dvertro,
 Blev fanget levende, da de drog mod os i Kamp,
 Og bringes nu til Wodans Lund, at deres Bryst
 Kan bløde, for Druidens hellige Flintekniv.

Albion.

O Saxer! hvis I skyldte Seiren Albion,
 Som selv I jo tilstaaet har, saa lønner mig
 Med disse To! og offerer dem til Guden ei.

Dverdruiden.

Vi meget skyldte dig, min Søn! men Wodan meer.

Albion.

I lønne ham kun slet med blodig Dfferfest.

Druiden.

Din Bantro, Hertug, fiender og beklager jeg.

Albion.

Ei, Gubbe! nogen Saxer elsker Guderne,

Tilbeder dem af Hjertet meer, end Albion;
 Men denne blodige Skik, at offre Mennesker,
 Er stiftet ei af Wodan, Frea, Thuner ei;
 Ugierne drikker Hertha Blod af Alteret.
 Kun Mennesket har drømt det, til sin egen Dval.

D r u i d e n.

Da Saxers første Drot, da hist paa Harzens Bierg
 Af Egen Afskan vorte, ved det hellige Bæld,
 Ham lærte Wodan tidligt alt sliq Dfferfik.
 Vi kiende dig, og skatte dine Dyder, Helt!
 At du tilbeder Guder, at du slaaer for dem,
 Med Kæmpekraft, beviste du paa Seirens Dag;
 Thi være denne Svaghed dig tilgivet her.
 Men intet rokker Fædrelandets gamle Skik;
 Og hvo formastelig dadler vore Fædres Tro,
 Han ligner Karl den Slagter; understøtter ham.

(Mumlen mellem Hoben).

Nei! Wodan kræver Dfferet. Fæld Franferne!

Albion (vender sig fra dem).

Ulykkelige! jeg kan ikke redde Jer.

Druiden.

End staaer tilbage kun at høre Værserne.
 En ædel Jomfru, kaares bær af ædel Væt,
 Som fordumstid Beleda, som Aurinia.
 Hidbringer Hildegunde med de fagre Haar,
 Hvis Die-sekten Gange kun saae Blomsterne
 Bedække Flodens Bredder.

(En Druide bringer hende).

Der er Hildegund.

Dverdruiden.

Følg, unge Mø, os ind i Lundens Helligdom,
 Bag Billedstøtten! Der du spaae af Fuglens Flugt,
 Og af de hvide Hestes Trav, blandt Stokkene,
 Hvad Wodan fordrer; om han kræver Disfes Blod;
 Hvad heller, om han skaaner dem, til Trællestand.

Hildegunde.

Jeg følger Eder.

Druiden.

Eder har du svoret alt,

Paa Freas Krands, at være tro, og tolke kun
 Hvad hellige Varsler, Yndige, tilfige dig.

(Druiderne gaae med Hildegunde, fulgt af den store Hob).

U l b i o n (affides).

Jeg elsked hende trofast, fra jeg hende saae!
 End har ei Læben tolket, hvad i Hjertet boer.
 Det kommer an idag paa hendes Varselsprog;
 Indvier hun til Døden disse tvende Mænd,
 Da tier jeg, og da begrave Taushed du
 Min Kiærlighed, til Døden selv begraver den.

(Han følger efter; kun fire bevæbnede Saxer blive tilbage i
 Baggrunden, for at bevogte Angilbert og Eginhard).

Angilbert

(Efter et kort Ophold).

Min Eginhard, o lad os tale sammen!

Eginhard.

Jeg kan ei tale! dybt min Siæl er nedtrykt.

Angilbert.

Maaskee dog redder denne Tomfru os.

Eginhard.

Til evig Trældom? Heller lide Døden!

Ungilbert.

D see den grønne Skov, hvor den er smuk!
Som Bertha! den er ung og frisk som hun.
Dg dog — dog skal vi myrdes i dens Favn;
Dg spodsk begræder os den kolde Kilde.

Eginhard.

Lad os i Døden hæve vore Hierter
Til ham, som leed for os den bittre Død.
(De knæle og bede).

Ungilbert (reiser sig).

Forunderligt! Hvor sødt dog Bønner styrker.

Eginhart (ligeledes).

Kun Phantasien skrækker, Hiertet trøster.

Ungilbert.

Farvel du store Karl! D seired du,
Tilintetgjorde du hin fæle Blodsteen;
Mit Blod da maatte gierne flyde paa den
For sidste Gang!

Eginhard (begeistret).

Karl feirer! Anden siger

Han feirer, traver paa sin stærke Skimmel;

Forfølger med sit Sværd titusind Fiender,
 Han styrter denne røde Hedningblof,
 Og skienker vore Liig en Fadertaare.

Angilbert.

Og Imma, Bertha binde Blomsterkrandsse,
 Mens Blomsten svinder bleg fra deres Kind,
 Ei til vor Grav, thi vi faae ingen Grave;
 Men paa den Kiste, Eginhard, hvor du
 Har giemt de velbeskrevne Pergamenter,
 Hvor jeg har lagt de gamle Bardesange,
 Der skal de hænge Krandsen hen, og støtte
 Den hvide Haand til Kind, og fælde Taarer.

Eginhard.

Vi kan ei favnes! Bunden er vor Arm,
 Giv mig dit Broderkys.

Angilbert (kysser ham).

Vi følges ad!

Eginhard.

Og nu ei noget Ord i Verden meer. —

(De sætte sig hen, hver paa sin Steen. Albion kommer
 tilbage med Hildegunde).

Albion.

I Trølle! løser disse Frankers Bænd!
 Thi de er frie; de hellige Marsler udfaldt
 Til deres Frelse.

Angilbert.

O Lyksalighed!

(De løses og omfavne hinanden).

Albion.

Tak denne Jomfru!

Hildegunde.

Takker Guderne!

Jeg har kun talt af min Samvittighed.
 Mod Venstre fløi med Skrig den sorte Ravn,
 Og Hesten snubled for de hvide Stave.
 Hvis Guder havde krævet Eders Død,
 Da var min tunge Lod, at fordre den.
 Men Albion maae I takke kun. Druiden
 Ham skænkede Jer til Trølle; Helten skænkede
 Jer atter Frihed.

Eginhard (glad forundret).

Du os skænkede Frihed?

Albion.

Hvor ofte skal jeg plages af Beundring,
 Fordi jeg ingen Trælle lider om mig?
 Jeg hader Trældom! Derfor strider jeg
 Mod Karl den Slagter, som hans evige Fiende.
 Jeg elsker Frihed. Kun mod frie Mænd
 Jeg løfter Sværd. Gaaer! Henter Eders Baaben!
 Saa mødes vi vel snart i aaben Mark,
 Og der fornyer jeg gierne vort Bekiendtskab.

Angilbert.

Nei aldrig mere stride vi mod dig.

Albion.

Det skal I! Hvis I end Jer kalde Franker.

Eginhard.

Hvorledes? Løfte Sværd mod sin Belgiorer?

Albion.

Hvad kommer Eder min Belgierning ved?
 For Eders Skyld har jeg slet intet giort;
 Jeg følger kun mit eget Hiertes Drift.

Angilbert.

O Tomfru! nu saa tak du ham for os.

Thi hvis mit Die seer ei ganske feil,
Da er din Tak ham ikke ligegyldig.

Albion.

Har du en Fæstemø?

Angilbert.

Dem har vi begge.

Albion.

Saa skynder Eder hjem! at ei de græde
De smukke Dine ud. Men vogter Eder,
At falde strax igien i Saxers Bold.
Thi alle mine Landsmænd drives ei
Af samme Tænkemaade; leed saameget
Af Karl den Slagter, at det ei kan lastes,
Om skundum noget plumpt de hævne sig.
Gaaer ned ad denne Klippesti til Høire!
Den fører Eder i en snever Huulvei,
Som staaer forladt, og bringer i en Dal,
Beboet af fredelige Frankerhyrder,
Som let kan vise Jer til Eders Hiem.

Angilbert.

Vi takke dig!

Albion.

Jeg ønsker ingen Tak
Af Franker, og af Saxer allermindst,
Som Franker blev.

Eginhard.

D hvis du kiendte ham,
Du blevst det selv!

Albion (leer).

Saa bliver ogsaa Harzen -
En sumpig Eng, hvor Faar kan gaae paa Græs. —
Farvel! Og glemmer alt hvad her er skeet!

Eginhard.

D Helt! du taler mod dit eget Hjerter.
Saa mild og dog saa bitter?

Albion.

Bitterheden

Er styrkende. Paa Fjeldet voxer Urten,
Som læger Saaret snart. Siig-Karl den Slagter,
At vore Saar er lægt! Nu falder Raden
Til ham, at bløde. Men det lunkne Vand
I Aachen stiller ikkun Blodet flet.

Eginhard.

Farvel! Vi vil fortælle ham din Høimod.

Angilbert.

Dg ingen skatter Høimod meer end han.

(De gaae).

Albion.

Den fædste Franke saae mig ind i Hjertet;

Dg understod sig at fortælle dig,

Min Landsmandinde! hvad knap Albion

I hele tre Aars Tid har sagt sig selv.

Nu veedst du det! og hvis min Krigerdaad

Fortjener Løn — ei Egskovens Krands

Kan røde den; men hvis din hvide Haand

I Lunden plukker mig en bly Bol —

Hildegunde.

Vort Folks Beundring, Albion! vor Helt!

Er det forundt en ringe Mø, at lønne

Dig med et Hjerte — som alt længst var dit?

Albion (omfavner hende).

Nu smiler Frea dobbelt blaa fra Himlen,

Dg dobbelt grøn staaer Hertha paa sin Jord.

En Saxer (kommer).

O Hertug! nu er det ei Tid at favne
 Den kælne Mø. Det frygteligste Budskab
 Jeg bringer dig. Kong Karl, den Slagter seired!
 Den halve Hær han har til Fanger giort.
 De andre spredtes, som for Stormen Avner.
 Og Wittekind kun med en ringe Flok
 Er atter her, og kommer dig imøde.

Albion.

Min Elskte! flye til Hytten, til din Moder.
 Jeg søger Eder om en liden Stund!

(Hildegunde og Krigeren gaac).

Wittekind

(Kommer, med den venstre Arm i et Klæde).

Min Broder —

Albion.

Wittekind!

(De staae tause og stirre paa hinanden).

Du her igjen,

I denne Tilstand?

Wittekind (rolig).

Du har Ret! Det var
 Langt mere rimeligt, at jeg var bragt
 Som Liig paa Landferne, og endnu meer,
 At jeg bagbunden sad blandt mine Landsmænd,
 Som Karl den Stores Træl.

Albion.

Kald ham ei stor,
 Kald ham en Slagter! Dette Dgenavn
 Bør ingen Saxerhelt ham skaane for.

Wittekind

(med et spodsk Smil).

En Slagter er han! Hvo vil nægte det?
 Saa kaldes den, som fælder Hoveder;
 Og meer Forstand ei viste mine Stridsmænd,
 Paa Farens Dag.

Albion.

Har han paa ny da feiret?
 Bør sidste skionne Seier over ham
 Har intet frugtet?

Wittekind (forundret).

Seier over Karl?

Du taler uforstaaeligt, min Broder.

Albion.

Dg vandt ved Sontal ikke vi en Seier,
Hvorned vi hævned lang Fornærmelse?

Wittekind.

Jo! — Over Udalgis og over Grillo,
Der knap saa godt forstod at føre Krig,
Som een af os. — Men denne gang var Karl
Selv med i Hæren. Tag det tunge Lod
Af Skaalen, og det allermindste Gran
Faaer Dervægt imod den tomme Skaal.

Albion.

Tael ei uværdigt om vor Helte daad.

Wittekind.

Uf os var den ret hæderlig og herlig;
For Karl den Store var det Børneleeg.

Albion.

Jeg kiender ikke Wittekind igien.

Du saaret er, jeg seer, din venstre Arm
Du bærer i et Klæde.

Wittekind.

Ligemeget!

Den høire bruger jeg saa godt som du.
Jeg har slet intet mistet, fra vi saaes;
Kun faaet mere.

Albion.

Hvad?

Wittekind.

Erfarenhed.

Albion.

Dg kiendte du ham ikke før?

Wittekind.

Ei ret!

Min egen Sag, min egen Hestighed
Mig gjorde blind for hans Bedrift. Hvad hjælper
Bort Raseri? Hos ham er Krigen Kunst;
Dg tapper er han, som den bedste Bildmand.

Albion.

Er Slaget tabt, saa vil vi hævne det,
Saa sandt, som Wodan skuer Alt i Hlidskialf!

Wittekind (meget alvorlig).

Saa sandt han skuer alt? D ja! saa sandt!

Albion.

Du faaer mig til at gysse, Wittekind!
Har Karl forheret dig? Selv Guderne
Du stoler meer ei paa.

Wittekind.

Nei, aldrig meer;

Thi viid: jeg er en Christen.

Albion.

Karl dig tvang

Engang til Daaben; men af Trællervang
Forlader ingen Saxer sine Guder.

Wittekind.

Nei, nei! Frivilligt jeg forlader dem.

Albion.

Ha, løs mig denne Gaade.

Wittekind.

Da i Slaget

Jeg havde kæmpet til det Yderste;
 Saae, der var ingen Hielp mod Karl den Store,
 Som ordenligt, med sine Helterætter
 Indbrød i mine Saxers vilde Flok,
 Der hylende, som Ulve, maatte bløde; —
 Jeg kasted mig i Faren, for at døe.
 Blev ogsaa saaret; ikke blot i Armen,
 Men dybt i Skulderen, og sandsesløs
 Jeg faldt til Jorden. — Da jeg vaagned atter,
 Fandt, i en lille Kirke, jeg mig ene,
 Forladt i fjerne Skovkapel, bag Bierget,
 Hvorhen mig mine Trælle havde baaret.
 De kom at lædske mig med Kildevand,
 Forbandt mig mine Saar og gik igien.
 Jeg skulde sove, men det var umuligt.
 Huldt kysfed Aftensolen broget Rude,
 Dplyste Kirken, med de smaae Gudsengle.
 Den hellige Tomfru stod for Alteret;
 Hun smilte til mig, bøied mildt sit Hoved,

Dg raabte: "Wittekind!" — Jeg troede først,
 Det var en Feber af mit hidfige Blod;
 Dg lytted atter; men fra hendes Læber
 Jeg hørte tydeligt en Sølvstemme:
 "D hvi forfølger du mig, Wittekind?"
 Da slog med Vingerne de smaae Gudsengle,
 Dg fløi fra Altret til mit Smertesleie, —
 Enart kom jeg mig; hun har helbredet mig,
 Dg Kildens Væld har vederqvæget med
 Den sande Svaledrik. En Eremit
 Mig døbte der, og nu er jeg en Christen.
 Jeg strider ikke meer mod Karl den Store!
 Det gjør mig ondt, at jeg har ægget Godfred,
 De Danskes Konge, til med sine Snekker
 At følge Rhinen og at hærge Landet.
 Jeg gaaer til Heresburg, at tiene Karl,
 Dvedragt skal meer ei sønderlide Tydskland!
 Gendrægtig knøle Folket for een Gud,
 Dg ingen Mennesker skal offres Guder!

Albion.

D lad først Munkene faae Magt i Landet,

Saa, troe mig, Offeret vil først begynde.
 De vil ei slagte meer den Enkelte,
 Men brænde Riettere vel tusindviis,
 Til Ure for de blege Helgene,
 Som selv blev pinet græsseligt tildøde.
 Held mig, at vaagen jeg har havt et Syn,
 Som overveier dit. Det var ei, Broder,
 I Feber, i en Hvælving; men paa Harzen,
 Hvor Himlens Loft staaer over evige Fielde.
 Der saae jeg Wodan, Hertha, Thuner, Frea
 Paa Morgenskyer svæve giennem Lusten,
 Mens Kildevældet sused under Klippen.
 De raabte: Svigt ei dine Fædreguder!
 Som i totusind Aar germaniske Stammer
 Tilbedte, frie og herlige; som fulgte
 Fra Asabierget med, til Elvens Kyster.
 Jeg svor at være tro, — og jeg er tro!

Wittekind.

Belan! Vi skilles ad, som ærlige Fiender.

Albion.

Thi Brodre vil vi dog bestandig være.

Wittekind.

Vi føre Hær mod Hær i blodige Kampe.

Albion.

Men løfte dog ei Sværd mod Broderisse.

Wittekind.

Naar jeg er død, jeg kommer til min Frelser.

Albion.

Og jeg til Wodan, til den hvide Frea.

Wittekind.

Min Land en Engel bliver.

Albion.

Min en Alf!

I Skoven skal da Englen tit og Alf
Vel atter mødes.

Wittekind.

Gid det var saa vel!

Maaskee du kunde frelles efter Døden.

Albion.

Jeg søger ingen Frelse! Kun et Tryk

Uf dine Broderarme. Vil du nægte
Mig dette Favnetag? (aabner sine Arme).

Wittekind.

Nei, Albion!

(han omfavner ham).

Albion.

Følg du nu din, jeg følger mine Guder!

(De skilles ad).

Fierde Handling.

(Skov).

Albion. Hans Frigivne.

Albion

(siddende paa en Stub).

Hvo er den Mand, som ligger der bag Træet,
Dødbleg, og snøret i en linnet Kittel?
Er det en Franke? Frygter han mit Sværd?
Jeg myrder ingen værgeløse Fanger.
Gav du ham Mad og Drikke, som jeg bød?

Svenden

(Snører sin Badsæk til, og tager den paa Ryggen).
Ja Husbond! Nu er han ret karsk igjen,
Og beder om at tale med dig ene.

Albion.

Godt! Lad ham komme.

(Trællen gaaer).

Pipin

(kommer forklædt som en Betler).

Wodan glæde dig!

Albion.

Jeg hører paa dit Sprog, du est en Franke,
Dg dog med Wrefrygt du nævner Wodan?

Pipin.

Er der ei mange Saxer, ædle Hertug,
Som nævne Helgene?

Albion.

Desværre! jo!

Pipin.

Her spilles Legen ombvendt. Jeg, er Franke,
Forlader Christendommen, vorder Hedning.

Albion.

Du? Selsomt!

Pipin.

Kan jeg vorde det?

Albion

(efter at have betænkt sig et Djeblik, ryster paa Hovedet).

Jeg troer ei

Det lae'r sig gjøre.

Pipin.

Dg hvorfor? Med Glæde

Jeg underkaster mig hver hellig Skik.

Albion.

Vi har ei flige Skikke. Ei hos os!

End har jeg ingen Christen kiendt, som tilbød

Sig at forsværge Christendommen. Flygtigt

Du lærer vore Guder ei at kiende,

Bed nogle Dages Dmgang med Druiden.

Fra Barnsbeen maa man kiende dem. Som Dreng

Maa du i Mørke have bævet for

Den gamle Wodan, med det iisgraa Skiaeg,

Seet Thuner lyne fra sin Tordenvogn;

Seet Freas Maanesmil, og Hertha lee

Hver Aar i sine Blomster. Dag og Time

Forvandler ingen Christen til en Hedning.

Pipin.

Jeg ønsker inderligt at tækkes dig!

Albion.

Dg derfor vil du være Hedning? Skam dig!

Pipin.

Hvor dybt jeg skammer mig, det seer du her:

Jeg næsten mig har svøbt i Sæf og Aske.

Dog er jeg ikke ganske Den, jeg synes.

Du troer maaskee, du seer en Betler for dig?

Albion.

Det er du; betler du ei om min Gunst?

Pipin.

Saaledes vil jeg gierne kaldes Betler.

Men da du Fred har lovet mig, saa viid,

Du skal ei skamme dig for mit Bekiendtskab.

(Han lukker Kittelen op, og viser sin rige Dragt).

Jeg var tilforn en mægtig Frankerhøvding.

Albion.

Du aabner Kitlen? Det vil lidt forslaae!

Hvis jeg skal kiende dig, da maa du knappe

Meer op endnu, og vise mig dit Hierte.

Pipin.

Det bærer jeg paa Tungen.

Albion.

Ei paa Panden,

Dg ei i Diet.

Pipin.

Megen Harm og Modgang

Har furet Panden, svækket Diets Ild.

Albion.

En Frankerhøvding?

Pipin.

Som fik Skam til Løn,

Dg som i flere Slag sit Blod har spilt

For Karl den Slaater, uden Bederlag.

Nu vil jeg ikke længer tiene ham.

Dig byder jeg min Arm, og dig min Kunst.

Jeg lære vil dit Folk at føre Krig.

Du veed, at Karl har slaaet Wittekind;

Det kræver Hævn — og jeg skal hævne dig!

Albion.

En Hævn paa Borg og af en Anden laant,

Er en elendig Hævn. Jeg vil ei hævnes;
 Men trodse Karl, det vil jeg! Han forbyder
 Bort Folks Selvstændighed i Dalene?
 Det lad ham! Men paa Bierget er vi frie;
 Der byder Harzen Klippens evige Blokke,
 Til Ly og Fæstning, for en tapper Slægt.
 Did bringer jeg min Brud imorgen alt;
 Vi gaae paa Jagt, som vore stærke Fædre,
 Snart efter Wildsvin og snart efter Franker;
 Og Karl tilsidst skal vride sine Hænder,
 Som Varus, for de tabte Legioner.

P i p i n.

Men var det ikke bedst, at træffe Skiven
 Midt i den sorte Plet? Saa var jo Spillet
 Forbi med Fet.

A l b i o n.

Hvad mener du?

P i p i n.

Følg mig

Bevæbnet, Herre, med en tapper Skare!
 Jeg bringer dig ad hemmelige Gangsti,

Til Heresburg, i Kongens Sovokammer.
 Vi stode Dolken i den Stoltes Bryst,
 Og du befrier dit kære Fædreland.

Albion (opbragt).

Enigmorder! Fly!

Pipin.

Forkaster du min Hielp?

Albion.

Jeg har dig lovet Fred, den har du end;
 Men fly! hvis ikke træffer dig min Brede.

(gaaer).

Pipin.

Taalmodighed!

(vinker ad Svenden, som har holdt sig i Baggrunden).

Hvor gaaer han hen?

Svenden.

Til Hytten.

Der boer hans Brud.

Pipin.

Hvordan? I Hytten der?

S v e n d e n.

Dg i den mindre, næstved, boer min Egen.

Farvel!

P i p i n.

Et Dieblig! — Der boer hans Brud?

S v e n d e n.

Ja, med sin Moder og sin lille Søster.

Hans Moder er der ogsaa; hun besøger

Sin Svigerdatter.

P i p i n.

En midaldrende

Ret vakker Kone, med kulsorte Haar?

En deilig Mø, med askelyse Lokker?

S v e n d e n.

Saa er det.

P i p i n.

Godt! Jeg takker dig! Farvel!

(Svenden gaaer).

P i p i n (ene).

Nu — hvis det Pirremiddel ikke hielper,

Dg hærdes ei til Staal dit Hjertes Jern

I dette Tisvand, Albion! — Jeg kunde
 Beflage ham; men bort Medlidenhed!
 Karls fæle Blodtørst kommer mig til Hielp.
 I dette Dyrer gielder ingen Dmhed!
 Hvad Moder — Søster — Brud? — Naar Retfærd væbnet
 Til Blodhævn Sønnen mod en Faders Bryst,
 Hvad spørges vel, om et Par dræbte Qvinder?

(gaaer).

S y t t e n.

En Løibænk ved Bæggen. Albion ene.

Albion.

Her er slet ingen. Er min Moder gaaet
 Maaskee lidt ud i Lunden med min Brud?
 O min Veninde! Lykkelige Skæbne!
 Hvad agter jeg, Kong Karl, dit vundne Slag?
 Kan du berøve Manden, frisk og fri,
 Den Lykke, som er grundet i Naturen?
 Skænk Frea mig en Hule, tør, paa Harzen,
 Hvori din skionne Sol og Maane skinne!

Et Rildevæld, som Baarens Blomst besøger,
 Hvis Flugt ei Vinterisens Skorpe hæmmer;
 Et Spyd, et Sværd, et Skiold; og Leiet lunt,
 Bedækt af smidigbrune Dyreskind — —

(studser).

Men hvad er det? Der er jo Pletter Blod
 Paa Gulvet? — Dog — det maa vel være Vand,
 Som, nylig spilt, formørker Leret kun.
 Her er saa skyggefuldt i denne Hytte,
 Saa muggent! Den er bygget midt i Skoven.
 Paa Harzen, Hildegunde! hør vi bedre,
 I Freas Luft. — — Ved Wodan, det er Blod!
 Har de, til Tak for Seiren, offret her?

(Han sætter sig et Dieblif og venter, men springer
 utaalmodig op).

Der kommer ingen! Og det Blod paa Gulvet
 Forfærder mig. — D alle Bathals Guder!
 Bag Bænken flyder det i rige Strømme;
 Og under Bænken rører sig et Bæsen.
 Hvem er der? Kom herfrem! Hvō ligger sfiult

Derinde mellem Huderne? Svar! eller
Jeg jager Spydet i dig.

Den lille Winfreda

(Kommer frem, med nedhængende Haar, bleg som et Liig,
Knæler og beder).

Albion!

Barmhiertighed! Du er jo ingen Franke!

Du elsker jo min stakkels døde Søster;

Den lille Winfred vil du ikke myrde.

Albion.

Winfreda! — Eller spørger her en Svartalf

Kun i din Skikkelse? — Tael, Barn! forstum

Ei plat af Skræk! Jeg gør dig intet. Tael!

Hvor er din Søster og hvor er min Moder?

Winfreda.

Hos Frea!

Albion.

Ricere Barn, jeg beder dig —

Winfreda (græder).

I Skoven har de grumme Frankerbødler

Slæbt deres Liig.

Albion.

Fat dig, min lille Pige!

Du sværmer i en Feber!

Winfreda.

Jeg har seet det!

De hugged deres Hovder af dem, over
Den blodige Sengestok, og slæbte dem
I Skoven ud. Jeg smutted under Sengen.
Der har jeg ligget nu i Dødens Angst,
Dg grædt, fordi de dræbte Hildegunde,
Min stakkels Søster.

Albion (peger ud af Hytten).

Der?

Winfreda.

Ja ja! derude!

Der ligge deres Liig.

(Albion styrter ud. Pipin sniger sig ind. Winfreda skriger).

Pipin

Frygt ei, min Pige!

Jeg gjør dig intet.

W i n f r e d a.

O hvor er min Moder!

(løber ud).

P i p i n.

Det virker tænker jeg! Karl, dine Bødler
 Arbeidet har for mig. — Der staer han ude,
 Og finder Ligene. Han knæler ned,
 Den gamle Kones Haand han kysser tit;
 Han trykker Liget af den dræbte Pige
 Fast til sit Bryst. Nu drager han sin Daggert,
 Og skæerer Lokker af de fæere Døde.
 Han vikler dem om begge sine Haandleb.
 O det er stygt at myrde Qvinder! Mænd
 Har jeg vel ogsaa dræbt; men aldrig Qvinder. —
 Der kommer han tilbage. Diet ruller
 I Hov'det vildt. Hvis han kun ei har tabt
 Forstanden reent, og skælnet ikke Ben
 Fra Fiende meer. Jeg træde vil tilside,
 Indtil det første Raseri har lagt sig.

(Skjuler sig).

Albion

(Kommer tilbage, bleg som et Liig, med lange Haarlokker
nedhængende om Haandledene).

Jeg veed — selv Gudene forfølger Skæbnen.

I Ragnarokur stride Mørkets Jetter

Mod Aserne. Ja, om det selv er Thor,

Saa kvæler ham den fæle Midgardsorm.

Men Guden dræber Slangen før han falder.

Det er en Trøst! Ja Trøst! Ja det er Trøst.

Min Hildegunde! har det grumme Staal

Alt skilt din Lilie fra sin Stilk? — Og du,

Som bar mig under Hjertet, — Du min Moder?

Jeg kunde græde Blod — det sorte Blod.

Men jeg vil ikke græde, jeg vil hævnes.

Hærd mig, Fortvivlelse! som Winterkulden

Den letbevægte Kilde! Skærp mig, Brede!

Du Hvæsfesteen, drei dig paa Lykkens Hiul,

Og find din Bellyst i en blodig Daad.

Ja Karl, ja jeg skal hævne mig paa dig,

Afskyelige, uhmødige Fiende!

Du kalder dig en Christen? Ja en Christen!

O hvilke Christne! — Men de veed det selv,
 At Helved sluger dem. De har en Satan,
 Som glæder sig kun ved Forbrydelser,
 Som frister dem, og martrer dem tilsidst.
 Kom Satan! som vil træffe Karl den Slagter.
 Kom! viis dig i hvad Skikkelse, du vil;
 Som Barulv, med to sammengroete Dine,
 Som Kæmpeædderkop med giftige Hægter,
 Som Liig, — forpestet, halvforraadnet Legem
 Fra Graven — kom!

(Pipin træder frem og betragter ham rolig, med en
 ondskabsfuld Mine).

Albion (gysrer tilbage).

Du tager mig paa Ordet?

Pipin.

Du kaldte, "syntes mig; hvad vil du mig?"

Albion.

Saa fæl? Jeg havde ikke ventet dig
 Slet saa affkyelig.

Pipin.

Jeg staaer dig bi.

Albion.

Jeg saae dig før, hvis ei min Siæerne drømmer;
Da loved du mig Hævnen.

Pipin.

Du forsmæede

Min Hielp.

Albion.

Jeg var en Daare. Tilgiv mig!

Pipin.

Saa følger du da med?

Albion.

Ja! Ja ved Frea!

Seer du den unge Mø paa Skyen hist?

Den gamle Kone? — blege, truende! —

See! deres Haar har jeg om Hænderne!

See, hvor det drypper Blod!

Pipin.

Saa ræk mig da

Din Broderhaand! Med sleben Dolk i Barm

Vi flyve did.

Albion.

At vise Karl den Kunst,
Som han har lært os. Vi kan ogsaa myrde!

(De gaae).

Herseburg.

Karl. Astolf.

Karl.

Frit Leide har han ønsket? — Wittekind?

Astolf.

Ja, Herre Konge! Den er givet ham,
Som du befoel.

Karl.

Jeg veed det! Hvorfor skulde
Jeg nægte ham en Sammenkomst? Troer han,
Jeg tør ei tale med ham?

Astolf.

Vi kan snart

Vel vente ham.

Karl.

Hvor gaaer det mine Døttre?

Min Imma, Bertha?

Astolf.

Blege sidde de

I Haugen, som to taase Billedstøtter.

Karl.

Før ligned ingen Blomst i Haugen dem,

Nu visne de, midt i den friske Fylde.

Ja, uden Solskin trives ingen Blomst! —

Lad Wittekind kun komme, naar han er der!

Hvis han har tabt, saa har jeg ogsaa tabt.

Mit Tab er vist; og hans er meget uvist.

Astolf.

Det græmmer mig, at see min Konge sørge.

Karl.

Kan det forundre dig? Ved Ronceval

Faldt Roland, Olger, Ekhard. — Angilbert

Og Eginhard jeg mistet har ved Sontal.

Snart staaer jeg venneløs.

Ustolf.

D tro det ei!

Du finder ti for een, som ønsker at
Erstatte Tabet.

Karl.

Sa, jeg veed det, Ustolf!
Dg blandt titusind findes der ei Een,
Som kan erstatte det.

Ustolf.

Det tabte Gode,
Betragter Hiertet som det bedste Gode.

Karl.

D tie, med den forslidte lunkne Trøst!
Jeg væmmes ved den.

Ustolf.

Kongen er fortørnet! —

Karl.

Jeg er forstemt! — Det halv fortryder mig,
At jeg har sendt de frække Undersaatter
Benaadning. —

Ustolf.

Hvis det angrer dig, min Konge!

Da vil den Steen snart lettes dig af Hjertet;
Thi efter al Sandsynlighed kom Naaden
For silde.

Karl (opbragt).

Lamhed slaae din frække Tunge,
Ulykkesfugl! Hvi stirrer du paa mig?
Gaa! Lad dig aldrig see af mine Dine!

(Ustolf gaaer).

Fastrade

(Kommer fra den anden Side).

Min elskte Ven, hvad fattes dig? Mismodig?
Hvor er den store Karl?

Karl.

Søg ingen Stormand

I Stuen hos sin Qvinde! Moren sætter
Sit Skjold og Landsen udenfor ved Døren,
Naar han besøger Koner. Denne Skik
Er sindrig, burde føres ind i Landet.

F a s t r a d e.

Du elsker mig ei meer!

K a r l.

Det lader sig.

F a s t r a d e.

Har jeg forandret mig?

K a r l.

Du er den samme;

Men jeg gaaer ikke meer, som før i Drømme.

F a s t r a d e.

Fandt da min Karl mig kun i Drømme smuk?

K a r l.

O nei! Hvis Næse, Pande, Dine, Mund,

Hvis Hænder, Fødder, hvis et velkæbt Legem

Udgiorde Mennesket; da varst du det

I en fortrinlig Grad.

F a s t r a d e.

Hvad fattes mig?

K a r l.

Et Hierte!

F a s t r a d e.

Hiertet skienkte Himlen os
 Af høistforskjelligt Malm. Et smelter let,
 Et andet taaler Hedens største Grad.
 Demanten trodser Ilden; vevre Dvægsølv
 Som Vand alt vælger i den lune Luft.

K a r l.

Du Demanthierte! kaldet du mig Dvægsølv?

F a s t r a d e.

Lidt for bevægelig er kun min Karl;
 Men denne Feil erstatte store Dyder.

K a r l.

Ei sandt? — Jeg er for øm! Det morer mig
 Ei ret endnu, at see Henrettelser;
 Og Hævnens Blodstænk, paa den røde Blok
 Ei gotte mig, som Roser i en Hauge.

F a s t r a d e.

Du nypper Riv med mig, fordi du sendte
 Dit Tilbud, med de fangne Saxers Dødsdom.
 Hvad du har gjort, maa du nu selv forsvare.
 Jeg er en Qvinde, Karl! du er en Mand,

Dg bør ei vælte Skylden paa den Svage,
Hvis din Samvittighed bebreider dig.

Karl.

D gid I vilde være svage Qvinder!
Naar qvindlig Svaghed har Elskværdighed
Dg den beskedne Frygt i Følge med,
Hvor er den Mand, som vil bebreide Qvinden?
Men kolde Stolthed — fæl Forbittrelse,
Som vild forstyrrer Mandens Rolighed,
Dg vælter Skylden dog paa ham i Nøden,
Endskiøndt den hidser ham og ægged ham; — —
Men jeg har intet at bebreide dig,
Thi hvorfor gik jeg i din Lænke, Qvinde?
Belan! jeg kaster Lænken for din Fod.
Men tro kun ei, Fastrade! Tro kun ei,
At oftere mig Retterstedets Navn
Vil forekomme, som en hellig Due,
Hvor fromt den ogsaa flaaer med Bingerne!

(Gaaer).

Fastrade (kold og rolig).

Med Sværd og Dre blev Martyrerne

I fordums Dage dræbt af Hedninger;
 Det er en Christens Pligt at hævne dem.
 Desværre, min letsindige Gemal!
 Du est for verdslig, — al din Evne glimrer
 Kun som en Lygtemand, et Stierneskud;
 Men straal'er ei fra Natten, som en Stjerne,
 Fordi den fæster Rod i Himlen ei.
 Hvis han forstøder mig? — Jeg gaaer i Kloster!
 Som Priorinde der, for fromme Nonner,
 Skal mine Bønner sødt, med Røgelsen,
 Opstige til den hellige Martyrs Billed.
 Der skal jeg føre Regimentet ene,
 Med Fromhed — og urokkelige Strængighed.
 Hver Synd i Klosteret skal Band og Brød
 Og Riis og Fængsel straffe. — Bort med Elskov!
 Det er en Liden'skab for Hedninger.
 Jeg murer mine Nonner ind i Bæggen,
 Ved mindste Nys om Dvertrædelse.
 Mit Hværv er sluttet; jeg har hævnnet mig
 Paa Emma, Bertha, som paa Saxerne.
 Jeg træder i min Dunkelhed tilbage. -

Staa du mig bi nu, St. Sebastian!
Dg lær mig at taale mine Fienders Pile.

(Gaaer).

(Karl kommer bevæbnet tilbage, fulgt af en Svend).

Karl.

Er han der alt? Velan, saa lad ham komme!
Skal det dog være, heller først end sidst.

(Svenden gaaer).

Mit Vaaben skærmer mod hans Kaseri.
Frit Leide har jeg lovet ham tilbage;
Men vogt dig, Wittekind! at overtræde
Min Gaardsret! Jeg er stemt til Mildhed nu,
Dirr ikke Løven atter!

Wittekind

(træder ind, rolig og beskeden).

Himlens Fred

Med Karl den Store!

Karl (studser, affides).

Denne fromme Hilsen?

Er det af Spot, Foragt, af undertrykt
Forbittrelse? (høit) Velkommen, Wittekind!

Seg seer, du bærer Armen i et Klæde;
 Har du forblødt dig? Est du farlig saaret?

Wittekind.

Nei, kun i venstre Arm, i Skioldets Arm;
 Den høire, Sværdets, bruger jeg, som før;
 Og den, som bruger Sværdet godt, Herr Konge!
 Behøver intet Skiold.

Karl.

Vel talt! Jeg ærer
 Steds Tapperheden; selv hos mine Fiender.
 Det veedst du.

Wittekind.

Jeg er ei din Fiende meer.
 Jeg kommer for at byde dig mit Sværd,
 Bær du mit Skiold!

Karl.

Du underkaster dig?
 Wittekind.

Frivillig.

Karl.

Veedst du —

Wittekind.

At ved Allerflod

Du seired over mig? Det veed jeg, Karl!

Karl.

Du kommer for at bede nu om Fred?

Wittekind (stolt).

Nei!

Karl.

Dg hvorfor da?

Wittekind.

For at byde Fred.

Karl.

Som kraestesløs —

Wittekind.

Saaest du mig ikke her.

Troer du, en Saxer kan fornede sig,

Dg betle, hvor han intet har at give?

Karl.

Hvad kan du give mig?

Wittekind.

Mit Hierte, Konge!

Dg med mit Hierte, følge flere tusind,
Der' elske dig saa let, som nu de hade.

Karl.

Forklar dig!

Wittekind

Du har seiret over os!

En søie Tid har du forkuet os —

I Marken kan ei Særen gaae mod Franken.

Din Aand er stor, og tunge dine Sværdslag;

Dg hvor du kommer, følger Seirens Alf

Paa Stormens Binger, frygtelig, dit Banner.

Dg dog — dog tvinger du ei mine Landsmænd,

Med legemlige Magt. — Et Folk, som trænger

Til intet, og som frygter intet Tab!

Vil ud du tørre Moserne for Tydskland?

Vil du nedhugge Skovene fra Tydskland?

Dg vil du sloise Biergene for Tydskland?

Du kanst det ei? Du studser? Ja saa let

I Kamp du drager, Karl, mod Mosens Froer,

Mod Skovens Dyr og Biergets Druesflok,

Som mod de hærdede Naturens Sønner,
Naar Hadet og naar Hævnen ægger dem.

Karl.

Dg hvormed, troer du, skal jeg tvinge dem?

Wittekind.

Med Mildhed! Med et elskeligt Exempel.

Naturens Søn er som en kraftig Dreng.

Skæld ham! Han ægges meer. Kast ham paa Jorden,

Prøgl, spark ham, og han skæerer Tænder, leer

I Døden vild og trodsig ad sin Bødel.

Men kun et venligt Ord, en Fadermine, —

Dg see, den Bilde kommer logrende,

Som trofast Hund, og slikker dig din Haand.

Karl

(Skuler sit Ansigt i sin Haand og siger med dæmpet Røst):

Jeg prøved Mildhed tit, det var forgievet!

Wittekind.

Du est en Christen; nu saa lær af Christus

Laalmodighed imod Forfølgelsen,

Lg at forlade de Forvildede,

Som selv endnu ei vide, hvad de gjøre.

Karl.

I denne Tone taler Wittekind?

Wittekind.

Jeg er en Christen, Karl, nu som du selv.
 Du tvang mig ei dertil. Den Draabe Band,
 Som dine Munke stænkede mig paa Isen,
 Ei tvætted Hedenskabet meer af mig,
 End Kullet af en Morian. Christendommen
 Er aandelig, indtvinges ei med Sværd.
 En hellig Aabenbaring lærte mig,
 Hvad vaagen jeg ugudelig foragted.
 Jeg indseer nu, hvad før jeg ikke saae:
 At Mennesket bør stige til Forbedring,
 Som Planten, der fra Jorden hæver sig
 Til grønne Urt, fra grønne Urt, til Blomst,
 Smykt med Naturens skønne Purpurkrone.
 Din Kraft har ei forbausset mig; selv eie
 Vi Kraft, som vel opveier din, Kong Karl!
 Din Visdom og din Kunst, i Krig og Fred,
 Din Vennessalighed i Borg, paa Thing, —
 De n rørte mig. — Jeg mærker, at du handler

I Christendommens Land; og jeg vil hielpe
Dig, til at brede den i Norden ud.

Hvad Willehad og Bonifacius

Kun prøved svagt, det skal vi bedre prøve.

De blodige Lunde svinde bort for Kirken!

I Dyrrets Huler skal ei Mennesket

Herefter boe; ei efterligne længer

Det vilde Dyr. Den sødelige Christen

Kun stande for Barbaren som et Mønster!

Dg vi skal lære Ricerlighed af dig.

Karl (urolig).

Veedst du — — Du kommer flygtende fra Slaget —

Dg har vel ikke hørt, hvad der er skeet. —

Veedst du min Seiers Følger?

Wittekind.

Ja, jeg veed:

Halvfemtetusind Landsmænd har du fanget;

Men kun i Lænker har du fastet dem,

For ædelmodig dem at skænke Frihed.

Karl.

Nei, Wittekind! Sæt dig i mit Sted! Nei —

For ofte skuffedes mit Edelmød —
 Det har jeg ikke!

Wittekind.

Dg hvad vilst du da?
 Vilst du bortslæbe, sælge dem, som Trælle?

Karl.

Nei, heller ikke. — For en langsom Hævn
 Skal ingen Fiende frygte; det er mod
 Mit Sindelag. Men opbragt kan jeg blive;
 Thi vi er alle Mennesker.

Wittekind.

Saa har du
 Vel ladet alle mine Drotter dræbe,
 Til Skræk og Barsel, for den store Flok?
 Det var vel strængt; — men Strængthed var nødvendig!
 Dg jeg beklager mine Benners Død;
 Men hader ikke deres Banemand.

Karl (med stigende Følelse).

Nei, Wittekind! nei det blev ikke derved.

Wittekind.

Grusomme Karl! du har dog ikke dræbt
Hver tyvende, som stod i Rækken lønket?

Karl.

Meer, meer!

Wittekind.

Hver tiende!

Karl.

Meer Wittekind!

Wittekind.

Hver anden?

Karl.

Meer!

(fortvivlet).

Seg lod dem alle dræbe!

Wittekind (gysrer tilbage).

Umuligt! —

Karl.

Selv jeg holdt det for umuligt,
Hvis ikke det var skeet.

Wittekind.

Halvfemtetusind!

Beedst du, at der var Qvinder, Børn i Flokken?
Dem har du skaanet dog?

Karl.

En vild Beslutning
Foer hen paa Hadets Binger; før min Skaansel
I Flugten kunde standse den.

Wittekind.

Barbar!

Du kalder dig en Christen?

Karl.

Jeg har sendt

Et Tilbud efter Hævnerne; maaskee
Der end er Haab! Han bragte Naaden med.

(Seer ud af Vinduet og siger forfærdet):

Forgieves! Naaden, paa sin Duevinge,
Har ei indhentet Bredens vilde Grif. —
Der kommer han tilbage! — Jeg har sagt,
Han skulde bære grønne Green i Arm,
Hvis han kom tidsnok; men en Bodeløse,

Isfald han kom for silde. — See! der træder
Han med en blodig Dre taus i Hallen!

K r i g e r e n

(træder langsomt, nedflaaet ind, og lægger Dren
for Kongens Fod).

K a r l.

For silde?

K r i g e r e n (trækker paa Skuldrene).

K a r l.

Kunde du ei standse dem?

K r i g e r e n (med dæmpet Røst).

Der var slet ingen. Alting var forbi.
Jeg mødte meer ei Mennesker i Skoven.
Kun paa det vilde Fugleskrig jeg mærked,
Hvor Dyrger af de Døde laae. Jeg voved
Mig knap derhen, for gridfken Dru og Ravn,
Som tog mig for et Liig, der reiste sig
Dg vilde flye. Til Lykke var jeg døkt

Uf Hielm og Brynie; med mit Sværd og Skiold
Arbeided jeg mig giennem Fuglesloffen.

Jeg Dren fandt, dybt i det røde Græs,
Da bringer dig den blodige Trophæ!

(Der hersker en kort Tausshed; Krigeren gaaer. Karl og
Wittekind stirre begge ned paa Dren i forskjellig
Sindsbevægelse: endelig siger:

Wittekind (med Farning).

Frit Leide har du givet mig, Kong Karl!
Jeg har endnu een Bøn at gjøre dig.

Karl.

Forlang!

Wittekind (peger paa Dren).

Giv mig den Dre!

Karl (venligtbedende).

Lad den ligge!

Wittekind

(med stærk Røst og udbrydende Graad).

Nei Karl! (tager den op og kysser den).

O Landsmænds dyrebare Blod! — —

(med forbitret Heltekraft).

Dg nu til Gotfred, til de Danskes Konge!
Jeg haaber, han er landet, med sin Flaade.
Normannerne skal hævne Saxerne!

(Gaaer).

Femte Handling.

Hauge paa Heresburg. Aften. Maanestien.

Imma. Bertha.

Imma.

I disse skionne Gange,
Med Maanestien, saa dunkellyse, lange,
Hvor, ved min Elsktes Side,
Saa tit jeg skued Flodens Bølger glide,
Med Nattergalens Klukke, —
Der lyder eensomt nu kun mine Sukke.
Hver Skygge mig imøde
Bedrøvet kommer, som den fæere Døde.
Nu smiler ei, nu græder
Den blege Luna til forladte Steder,

Hvor hver en Blomst i Haven
 Kun staaer for mig, som Rosmarin paa Graven.

Bertha.

Hvad vil jeg her tilbage?
 I Luften flyver sorten Ravn og Krage,
 Hen over Fjeldkanten.
 I Firmamentet staaer, som Diamanten,
 Gensom den store Stjerne,
 Som vinker mig fra Jorden til det Fierne.
 Ha brist, mit fulde Hierte!
 Hvi piner du dig med en langsom Smerte?
 Som Ungilbert, du byde
 Din Hals for Dren! Lad saa Blodet flyde!
 Saa er i saa Minutter
 Du hos din Ven. Thi denne Jord har lutter
 Bedrageriske Glæder;
 Og Diet skielner ret først, naar det græder.

Imma.

D hør hans Harpe klinge!
 Han slaaer endnu den, paa sin Englevinge;

Dg Eginhard deroppe
 Jeg seer fra Skyens sølverdækte Toppe.
 Den store Bog han ud af Skyen rækker,
 Af Evigheden skrevet;
 Den er ham skænket blevet.
 Seer du? det hemmelige Seigl han brækker!
 Løst er den store Gaade, —
 Dg salig er han, i sin Frelfers Naade.

Bertha.

Bedrøvelsen jeg hader!
 I Kampen følger jeg min store Fader.
 Min Ungilbert! Din Død jeg efter Evne,
 Med svagen Haand skal hævne.
 Ja — jeg skal Saxer fælde!
 Dg paa den Steen, hvor de dig monne myrde,
 Skal jeg mit Hoved hælde, —
 Dg snelt afkaste Livets tunge Byrde.

Imma.

Nei, fredelige Kloster!
 Dit Løfte nu mig ingen Taare koster;

Min stille Trøst jeg henter,
 Som Eginhard, af dine Pergamenter.
 Der Sangens fromme Tone
 Min Lidenskab med Himlen skal forsoner.
 Som dine Spir du rækker
 I Maanskin over Skoven,
 Og speiler dig i Boven —
 Saa til min Gud jeg mine Hænder strækker!

Bertha.

To Mænd i Haugen hist jeg seer fremskride,
 Kom, lad os gaae tilside!

(De gaae).

Angilbert og Eginhard komme.

Angilbert:

Saaledes, ubemærket,
 Igiennem skiulte Dør paa Fæstningsværket,
 I Haugen ind vi smutter;
 Og snart omfavne vi de kære Glutter.
 Seer du ei? Lysen flammer
 Endnu, paa deres Kammer.

Af, de kan ikke hvile!
 Saa lad os hurtigt handle,
 Og pludselig forvandle
 Til Glæde Sorgen, Taarerne til Smile.

(De gaae).

(Bertha og Emma komme tilbage fra Baggrunden).

Bertha.

O Emma, kære Søster!
 En Aabenbaring mig i Nøden trøster.
 Mit Hierte sig ei meer i Sorgen vaander!
 Jeg seet har deres Aander.
 De svæved her! Mig ei bedrog mit Die;
 Jeg skielned begge nøie.
 Thi Arm i Arm jeg saae dem langtsomt vandre,
 Ved Maanskin, med hverandre.
 Skiondt salige hos Gud, de dog besøge
 De skyggefulde Bøge.
 De kan ei Længslen dølge,
 De deres Elskte vente;
 De kommer, os at hente —
 Velan! jeg skielver ikke for at følge.

(11 *)

J m m a.

Jeg glædes med! Jeg saae dem ogsaa begge
Her, Arm i Arm, paa Skuldren Haand at lægge,
Imens forbi de ginge.

Men ei som Engle! thi, foruden Vinge,

Jeg saae, med Kinder røde

Dem muntert smile. De var ikke døde!

Nei trost dig, ædle Bertha!

Ei deres Hjertes offredes til Hertha!

(Angilbert og Eginhard komme tilbage og omfavne
de Elskede).

A n g i l b e r t.

Nei — kraftigt end i Barmen

For Eder banker det, med Ungdomsvarmen!

E g i n h a r d.

Vi leve! Dobbelt leve vi, da Livet

Blev os til Elskov givet.

J m m a.

Du ei paa Stenen blødte?

E g i n h a r d.

Nei, thi en Frelsensengel der vi mødte.

Bertha.

Min Ven! du aander? Kan du mig forklare —

Angilbert.

Jeg alting skal besvare!

Men først sin Ret forlanger Rærligheden;

Dg i dens Glædeseden

Er Ordet altfor svagt til at udtrykke

Sin hele Fryd.

Bertha.

O Salighed!

Imma...

O Lykke!

(De gaae).

Karl

(kommer fra den modsatte Side, langsomt med Armene
overkors, i dybe Tanker).

Jeg kan i Nat ei sove. —

Min Tanke svæver i de mørke Skove,

Hvor Saxers Blod det grønne Græs har vædet.

Nu skinner Maanen hen paa Ketterstedet. —

(træder længer frem).

Forbittrelsen er svundet;
 Men haardt faldt Dren, rigt er Blodet rundet;
 Og ingen Morgenrøde
 Fremkalder Flokken atter fra de Døde,
 For hist — naar Dømtrompeten
 Os alle kalde frem for Majestæten —
 Den Store — Frygtelige —
 Hvor jeg og fattigst Betler i mit Rige
 Har lige Rang! —

(Han tier et Øjeblik og siger derpaa):

Nu skal ei meer den Bilde

Med tumfke Pile Frankerblodet spilde;
 Forstyrre, Herre Christ! din hellige Lære.
 Nødvendigt var slikt Dffer til din Ære!

(atter Taushed).

Hvad vover jeg at tale? —
 Jeg hørte hist i Gaarden Hanen gale, —
 Som hisset, Petrus! da du ham fornægted.
 Jeg føler sært mig nu med dig beslægtet;
 Og bitterligt jeg kunde —
 I disse stille Lunde, —

Hvis ingen saae det — græde!

(Pause).

J fikere Skygger! J af Graven træde!

Min Eginhard, min Angilbert! som Engle,
Med Hævnens Glavind, ei med Liliestængle.

Thi skiondt mit Hierte gyser,

For Eders grumme Mord paa blodige Stene,

Saa trøster mig dog ene

Den Tanke, — som en Straale den mig lysar,

Fra Gravens Nat, — at jeg mig har forsvaret,

Dg dem ei spart, som intet mig har sparet!

Imma, Bertha, Angilbert og Eginhard

(komme tilbage).

Eginhard.

Min Fader!

Angilbert.

O min kongelige Herre!

(De kyse hans Hænder).

Karl (forfærdet).

Nu bliver Natten værre!

Nu drømmer jeg lysvaagen;

Thi Skygebilleder jeg seer i Luften.

J m m a.

Nei elskte Fader! Glæd dig med din Datter!
De er ei dræbt! du favner fro dem atter.

K a r l.

De leve? — Du bedrager
Dig selv, mit Barn!

B e r t h a.

Nei, endt er vore Klager,
Endt er vor Sorg! Lad alting os forkynde —

K a r l (affides).

Med hvert et Ord, vil min først ret begynde!

B e r t h a (forundret).

Hvad kan din Fryd forhale?

K a r l (høit, til Bertha).

Ugt ikke paa min Tale!

(til Mændene).

Hvo har Jer skienket Livet?
Selv har I eder atter Frihed givet!
Ei sandt? Den dorste Fiende,
Som kun med Bast kan binde,

Holdt Eder flet i Lænker.

En dristig Flugt bedrog de plumpe Rænker ;

Dg, snart igiennem Dalen,

J flygted hid, fra Døden og fra Qualen.

Eginhard.

Nei, Herre! nei! Vi stod for Stenen blodig:

En Saxer, ædelmodig,

Gav Livet os tilbage,

Skjøndt vi os fandt i Skæbnen, uden Klage.

Karl (med stigende Bevægelse).

Hvo?

Eginhard.

Ulbion! En Helt af Dyd og Vre,

Som fører Saxerhære,

Han løsgav sine Fanger.

Karl (fortvivlet).

Saa har jeg intet mere! — Kun min Anger!

(Han søger at fatte sig, og siger derpaa venlig
til de Elskende):

Christ signe Jer! Nu er I lykkelige! —

Men Karl staaer fattig i sit store Rige;

Dg Eders Frelse, mine bolde Sønner,
 Hvormed Uskyldigheden Gud belønner,
 Forvirrer mine Tanker!

Thi paa mit Hoved gloende Kul den sanker,
 Forstyrrer Hjertefreden,

Dg gjør til Fiende mig Samvittigheden!

(Han gaaer, de følge ham).

En Borg ved Rhinen.

Sal, med et stort Billed paa Bæggen i Baggrunden; et For-
 hæng skjuler det. Skienkeborde til Siderne. Her men-
 trud, en gammel blind Kone, som støtter sig til en Kryk-
 kestok. Drago, en halvvoxen Dreng.

Hermentrud.

Jeg var hans Amme! Jeg har diet ham
 Ved dette Bryst.

Drago.

Ja, Oldemo'er, det veed jeg;
 Det har du sagt saa tit.

Hermentrud.

Det kan ei siges

For tit, at jeg var Karl den Stores Umme.
 Det var en vild Krabat, han beed mig Borten,
 Og skreg hver Dag bestemt til sine Timer;
 Men siden smilte mildt han, som en Engel.
 Som Dreng var han vel hidsig, stolt; men god.
 Med Venlighed man vandt ham om en Finger;
 Men med det Onde kom man ingen Bei.
 Han hersked over sine Kammerater,
 Og saadan har han giort sit hele Liv,
 Forst i det Smaa og siden i det Store.
 Og dette Mord paa Saxerne — Nei, Drago,
 Det kommer ei fra ham, det tør jeg vædde!
 Dertil har Dronningen forført min Karl.

Drago.

Men Oldemoe'r! du har jo aldrig seet
 Fastrade.

Hermentrud.

Dumme Dreng! behøver jeg
 At see et Menneske, for det at kiende?
 Hvad hjælper det at stirre paa hinanden?
 Med Ansigtet kan man forstille sig.

Det er et malet Bret, et Skilt, som lyver.
 Men Stemmen kommer fra det Underste;
 Og Den skal spille saare godt paa Fløite,
 Som vil bedrage mig, indbilde mig,
 At skumle Ravn kan synge som en Lærke.
 Jeg siger dig: Kold Stolthed, tvungen Blidhed
 Og Hierteløshed lod af hendes Røst.
 Hun har forført min Karl, min Fosterson,
 Det døer jeg paa.

Dr a g o.

Men, Oldemoder, skal
 Man lade sig forføre?

H e r m e n t r u d.

Nei vist ikke!

Dog skeer det ofte. Du er kun et Barn.
 Som Adam gaaer du her i Paradis
 Med Dyrene, med Hund og Kat og Wender,
 I Hønsegaarden; men faae Skicæg om Hagen,
 Og lad først Eva række dig et Wble!
 Saa vil vi see. — Jeg har endnu ei glemt det!
 Thi jeg er ei saa gammel, som du troer.

Det er ei Alderdom, som har berøvet
 Mig Synet, Barn! det var en Dienstvaghed.
 Jeg er endnu ved mine fulde Kræfter,
 Og jeg er ikke bange for de Danske.

Dr a g o.

Da siger man dog, at det er de værste
 Blodhunde, til at myrde, plyndre, røve,
 Som nogentid er seet paa denne Jord;
 Og at de overgaae i Grusomhed
 Selv Saracenerne.

H e r m e n t r u d.

Ei hvilken Snak!

Det er jo Christne.

Dr a g o.

Christne, Oldemo'er?

De Danske? De har aldrig været Christne.

H e r m e n t r u d.

Saa blive de det nok med Tiden, Barn!

Dr a g o.

Kong Godfred er alt landet med sin Flaade,
 Og hænger gyseligt paa Rhinens Bredder.

Hermentrud.

Her i min Kielder har jeg gammel Vin,
 Og den skal, tænker jeg, nok mildne ham.
 Han træffer ingen paa den hele Borg,
 Undtagen mig; og du kan skiule dig
 Imens, i Kielderen, bag nogle Tønder.
 Jeg frygter fielden, og nu allermindst;
 Thi jeg har havt en Drøm, som trøster mig.

Drago.

D siig mig Drømmen, Oldemoer! thi jeg
 Behøver ogsaa Trøst.

Hermentrud.

Jeg drømte grant,
 At Olger Danske, Kongens døde Ben,
 Som boede med ham før, paa denne Borg,
 At Ekhard hin Trofaste kom fra Graven,
 For at beskierme Karl den Stores Land
 Og Liv, — end efter Døden.

Drago.

Det var skönt,
 At vi kan hente Trøsten hos de Døde;

Thi hos de Levende findes meer ei Trost.

Ja — Olger Danske var en mægtig Herre!

Dg Ekhard sidder end den Dag i Dag

Bed Venusbierget i et fulsort Harnisk,

Dg varer Folk, naar Dævlen frister dem.

Hermentrud.

Tys! hvilken Larm?

Drago.

O alle Helgene!

Nu storme de alt op ad Bindetrappen,

De græsfelige Dannemænd!

Hermentrud.

Kom! leed

Mig hen i Krogen Drago! Smut saa du

Uf denne Bagdør ud! Staaer Viin paa Bordet?

Drago.

Gid der stod Gift!

Hermentrud.

Gaa nu! og lad mig ene

Kun, med min Krykkestok!

Drago.

Du vil dog ikke'

Bortjage Dem med den?

Hermetrud.

Hvem veed?

Drago (i det han gaaer).

Den Stakkel!

Nu har hun tabt Forstanden alt, af Skræk.

Kong Godfred kommer med en Skare
danske Kæmper.

Marfken.

I danske Kæmper! Stiller Eder trindt
Om Kongen roligt! Han vil tale med os.

(De stille sig i en Halvkreds om Kongen).

Godfred.

Saaledes, Brødre, kom vi op ad Rhinen,
Paa vore Snekker. Let, som Bold i Luften,
Som Spaan paa Vandet, smutted Holken snelt
Ud Floden, uden Modstand. Rundtomkring
See vi alt røde Klostermure kneise

Bag Biindruberget; og bag Borg og Kloster
Sig strække Klipperne mod Himlens Blaa.

Marſken.

Et deiligt Syn! det kan ei nægtes; ſkiønt,
Som danſke Bøgeſkov i ſtolten Hav,
Kun anderledes.

Godfred.

Lad nu Karl forſamle

Ein Hær mod os, ved Beſer, Allerflod;
Han drømmer mindſt om, at vi alt er dybt
I Hiertet af hans Land; at vi kan hærge,
Ja ſlaae i Bolt og Tjern hans rædde Mænd,
For han faaer Nyſ derom, ſom venter os
Bed Oſtersøens Kyſt. Dog frygter Godfred
Ei for at møde ham; kan ei til Heſt!

Thi vi er ingen Heſtfolk, vi er Skibsfolk;
Og der hvor Thor ſkal ſkaffe Danſken Seir,
Maa Dret høre Bolgen, Diet ſee
Den vandblaa Vgier rulle Skum i Sivet.

Marſken.

Dog kan vi flyve langt, ſom Storſken flyver,

Fra Verdensdeel til Verdensdeel. Ei Bierget,
Ei Mark og Hede holder os tilbage.

Godfred.

Men Rede bygge vi dog helst ved Dammen.
Er Karl en Helt paa Landet, er han Løve,
Paa Bierget og i Skoven — nu velan!
Saa skal han see, at Godfred er en Hval
Paa Havet, ja en Kæmpekrokodil,
Der ei er bange for at gaae i Land
Og sluge Mennesker — maaskee ham selv!
Har han i Longbardiet og i Spanien,
I Tydskland øvet sine Ryttere;
Saa har i Irland og i Friisland Godfred
Lært sine Kæmper, paa det gyngende Dæk,
At svinge Øren og det tunge Slagsværd,
Der løstes kun med Kraft af baade Hænder,
Mens Ugir holder Lommen.

Marfken.

Disse Saxer,

Dem tvinger han maaskee, men ikke dig.
Thi de forstaae dem ei paa Krig tillands,

Dg de har intet Band at sætte mod ham.
 De sukke drøveligt i deres Huler,
 Dg see paa Maanen; mens den Danske munter
 Seer daglig Solen bade sig med Purpur
 I lystige Bølger.

G o d f r e d.

Nu velan! jeg kommer
 Den tappre Wittekind til Hielp, og sætter
 Et Bolværk mere stærkt mod stolten Karl,
 End det, jeg satte ham ved Dannevirke.
 Han kommer mig for nær! Hans Undersaatter
 Ved Østersøen har jeg tvunget alt
 Til Lydighed. Nu Dbotriten maa
 Til Skat os sende hundred hvide Heste,
 Hvergang en Fyrste vælges. Friserne
 Betaler ogsaa Skat! Dg hvergang ei
 Min Rentemester hørte fiernt i Hallen
 Solvpenge klinge lydeligt i Skieldet,
 Forlangte han en dobbelt Skattepenge.

H a l f d a n.

O Konge! Dansken skylder dig stor Tak

For at du bragte ham til disse Lande;
 Thi de er gode, her er godt at være.
 Vor Reise falder anderledes ud,
 End Thorkild Udalfars til Biarmeland;
 Thi Karl maa være nu saa slem, han vil,
 Saa er han dog vel ingen Utgardloke,
 Med Haar som Horn, og i en Dglerede.

H u g l e i k.

Det tykkes mig fast som et Eventyr!
 Et Sagn, fortalt os af en lystig Skiald:
 Vi seile roligt op ad Floden her,
 Saa finde vi en deilig Borg, forladt
 Af Mennesker, med Vin paa Skænkebordet.
 Mon ei her boer en Her, som giæffer os?

H a l f d a n (som har smagt Binen).

Nei, Binen giæffer ei, den er naturlig.
 En herlig Druesaft! Priis hvo som vil
 Det danske Ol, jeg holder mig til Druen.

H u g l e i k.

Hold dig til Druen, Halfdan, indtil Druen

Dig tvinger, til at holde dig ved Bordet;
Men fast Foragt ei paa vort Gammeløl!

Godfred.

Lad Bægerne gaae rundt! og lad mig sinage.

(Der skænkes i Bægrene og de rækkes omkring).

Halfdan.

Tillader du, Herr Konning! at vi siunge
Den Wise, som os Thorkild Rød har digtet?

Godfred.

Ret gierne! Der hvor Sværd og Harnisk rasle,
Maa Heltens Sang og Skjaldens Wise klinge.

Sang:

Bevæbnet fare
Vor Brynieskare
Paa Floden blaa!
Til Odins Hæder
Vi vinde Stæder,
Og Franke slaae!
Vi lære Jorden,
Med Seiersfærd,

At bedst i Norden
 Man svinger Sværd!

Op! langs ad Rhinen!
 For Dlet Binen,
 Paa Wegirs Bei.
 Det ildner Blodet,
 Men Heltemodet
 Den styrker ei.
 Det kan kun styrkes
 I Pilestyer,
 Hvor Aukthor dyrkes,
 Med Asathyr.

Lad væbnet Snekke
 Da brat forskrække
 Hver fremmed Helt!
 Sving høit dit Banner,
 Drot for Normanner!
 Fra danske Belt.
 Til Seir og Lykke,

Til Sydlingskam,
Lad Ranken smykke
Din Hielmekam!

Godfred.

En ærlig Bise! — Nu saa drikker da
Til Aukthors Hæder! — Og ved dette Bæger,
Karl Hammer! gjør jeg Eden til din Skræk —
Ja, Eden hellig og ubrødelig,
Saa sandt, som hist jeg haaber Balhals Blæder,
At jeg skal ei forlade dette Land,
Før græsfeligt, med mine danske Helte —

(Holder pludselig inde og stirrer hen i Baggrunden).

Men hvad betyder dette store Forhæng,
Der midt paa Væggen? Mon der er en Dør?
Mon hemmeligt ei der et fiendtligt Baghold
Belurer os?

(En af Kongens Mænd drager Forhængen tilside. Man seer
Billedet af en stor, drabelig, velskabt Kæmpe, med et dei-
ligt Ansigt; han har Skiold paa Armen og udstrækker sit
Sværd, med en truende Mine).

De Danske

(drage uvilkaarlig deres Glavind. Stemmer imellem dem):

Til Vaaben! — Lader Eder ei forfærde!

Marsken (leer).

Har Binen alt beruset Jer? Og ræddes

To Kæmpetylter for en malet Mand?

Halldan.

Det er jo kun et Billed!

Andre.

Ha ha ha!

Halldan.

Men herlig giort. Han staaer som levende,

Selv efter Døden; og jeg vædder paa:

Han var ei god at nappes med i Live.

Marsken.

Hvad fattes Kongen? Brødre! seer, han staaer

Forstenet i Betragtningen, og Taaren

Fra Diet triller ham i Solverskiægget.

Godfred.

Den Biin er altfor stærk, for fuld af Ild;

Den hidser os til viltet Sværmerie,
 Og vækker Hiernens længstforglemte Minder.

Marſken.

Hvad tænker Kongen paa?

Godfred.

See paa det Billed!

See paa den fremmede Frankerhelt!

Marſken.

Ja, Herre!

Jeg seer paa ham.

Godfred.

Og finder du igien

I disse drabelige Mandomstræf,
 Ei nogen Lighed, med en længstforsvunden
 Ungdomsveninde?

Marſken.

Herre! med din Hustru?

Med din Alvilde? Ja ved Asathor!
 Skiondt det er tretti Vintre siden Freia
 Tog hende til Sesvarne, mindes jeg

De kiære Træf endnu. Den Fremmede
Med Sværd og Skiold paa Væggen, ligner hende.

Godfred

(tankefuld stirrende paa Billedet).

Det Barn hun skænkte Livet, forarsaged
Sin Moders Død. Du selv har vatnet ham.
Det var en Dreng, og Alger blev hans Navn.

Marfken.

Du leed ham ikke.

Godfred.

Nei, den lille Morder,
Seg leed ham ei, han røved mig sin Moder.

Marfken.

Bed Drengens Bugge stod dog gode Følger;
Og hvis man stole kan paa Almnes Ord,
Da spaaede de, at han engang i Tiden
Udbrede skulde Dannernavnet vidt,
Til Fædrelandets Hæder.

Godfred.

Det var Dunst!

Som femaars Gut blev han alt stiaalet bort

Paa Stranden, af en usæl Vikingsmand.
 Den stakkels Ulger blev formodentlig
 En vendisk Træl, og kiender ei sin Fader.

H e r m e n t r u d

(i Krogen, med høi Røst).

Nei, Konge! Ulger Danske blev ei Træl.
 Vel saae han aldrig meer den Fader, som
 Forstødte ham; dog har han ham i Hiertet;
 Og jeg har ofte hørt ham nævne dig,
 Med Graad i Diet, naar ved Kongens Bord
 Han tømte Bægret, som du trykte nys,
 Mod dine Læber.

G o d f r e d.

• Hvo er denne Qvinde?

D a n s k e.

En Bala! spaaer hun os Ragnarok?

H e r m e n t r u d

(som bliver ledet frem til Kongen, freidig og med
 naturlig Høihed):

Kong Karl den Stores Amme seer du her,

Og Olger Danske var den Stores Ven!
 Hans Hjertensven, som Roland og som Ekhard.
 Et uadskilleligt Fjirkløverblad,
 Til Døden kom og grumt adskilte dem.
 Hans Liv en Række var af Krigsbedrifter;
 Men stort var Hjertet i den danske Olger,
 Og Kiærligheden overgik hans Had.
 Han faldt ved Ronceval; og Karl begræd ham,
 Som Broderen begræder Broders Død.
 Til Hertug havde han alt faaret ham.
 Den Egn, hvor du vil hærge, ejed Olger;
 Og dette Slot, hvor nu hans Billed hænger,
 Var hans. Her leved han med Karl den Store;
 Nu det beboes kun af Erindringer.
 Gengang om Aaret kommer Karl herhen:
 Da sætter jeg et Bord med Vin og Bæger
 Til ham i Salen. Ene sidder han
 Med Haanden under Kind da ved sit Bæger,
 Og nipper til det, mens hans Taare triller;
 Han seer paa Billedet, og sukker sagte:
 "Ein Olger Danske faaer ei Karl igien!"

Godfred

(hurtig og stærk bevæget).

Kom Brødre! Vi vil ikke kæmpe mod ham!

Marsken (ligesaa).

Nei!

Godfred.

Brat indskiber Eder, Danske!

Vi strider ei mod Karl den Store.

De Danske (med Ild).

Nei!

Vi kæmper ei mod Ulger Danskes Broder.

Godfred (til Hermentrud).

Farvel! — Der skal ei krummes Jer et Haar,

Paa disse Bredder, som har lydt min Ulger.

Vi stikke snelt igien i Østersøen.

En venlig Vind har dreiet Tordenskyen,

Det bange Franken aander let igien.

Hvor gierne tog jeg dette Billed med! —

Men jeg har ei fortient det; thi jeg skjønned

Ei noksom paa min Ulger, mens han leved.

Belan — du skal beholde ham, Kong Karl!

Men dette Bæger! — Karl den Stores Umme!
 Tillader du Kong Godfred, Algerns Fader,
 Til Leire med at tage dette Bæger,
 Hvoraf min raske Son drak Livets Fryd?

Hermentrud.

Jeg skænker dig det, i min Konges Navn.

Godfred.

Bed hver en Høitid skal jeg tømme det.
 Dg naar jeg døer, skal Olaf arve Riget,
 Mit Guld, mit Sølv, mit Purpur, mine Sværd,
 Kun ikke dette Bæger! Jeg det kaster
 Fra Kongesalen, naar mig Ddin vinker,
 I dine Bølger Isesfiord! — Dg sagte —
 Som Bægret synker, skal mit Djelaag
 Bedække mine brystne Blik; som Tæppet
 Nu evig dækker Olger for sin Fader!

(Han drager Forhængen for Billedet og gaaer;
 Alle følge ham).

Haugen ved Heresburg.

(Det gryer ad Dag, Maanen skinner endnu).

Pipin. Albion.

Albion.

Snart bryder Dagen frem! Dens Purpurblus
Forjager alle Nattens Sørgeskjgger;
Dog skinner Maanen end. Den hvide, blege
Gien ganger kan ei finde No i Graven.

Pipin.

Lad Maanen være Maane! Maanen er
Et intetsigende smukt Dvindeansigt,
Hvis søde Smil vil gierne tækkes Alle,
Mens Hjertet er iiskoldt og ligegyldigt.
Lad den selvkiærlige Maane pynte sig
Med sine Straaler, og pas du dit Hværv!

Albion.

Altting forstaaer du, med en egen Kunst,
At drage ned i Pølen og besudle.

Pipin.

Klæd hrer en Sandhed splitter nogen af,

Dg du vil gysse for den fæle Beenrad,
 Naar Løgnens Raabe falder den fra Hosten.

U l b i o n.

Saa fast du selv nu Løgnens Klædebond!
 Dg siig mig uforblommet, hvo du est?
 Thi ikke troer jeg længer at du varst
 En tapper Høvding i den Stærkes Hær.
 Din Læbe trækker Lysten kun til Smik.
 Din skumle Pande skuler mere mørk
 End Midnatskyggen.

P i p i n.

Ugt ei paa min Pande,
 Betragt mig kun som Jernet i din Dolk!
 Hvor kommer Jernet fra? Fra dunkle Bierg.
 Bekymrer du dig om Oprindelsen?
 Du bruger det! Thi det er skarpt og hvast.

U l b i o n.

Den store Mand i den kulsorte Brynie,
 Der sad i Skoven, hvor vi gik forbi —

P i p i n.

Der sad slet ingen. Tro mig dog engang!

Det var en Drøm kun af din egen Hierne!
En Stub i Maanskin af et gammelt Træ!

Albion.

Han trued ad mig, varende med Haanden,
Som om han vilde gienne mig tilbage —

Pipin.

Det var kun Binden i den mørke Green!

Albion.

Dg skreg i det han reiste sig og svandt —

Pipin (leer).

Hvad skreg han da?

Albion.

God Aften, F a d e r m o r d e r!

Pipin

(gyser tilbage et Dieblif og siger sagte):

Kan Drømme giette Sandhed?

(fatter sig strax rolig).

Piin ei Hiernen,

Med latterlige Gisninger! Hvad kommer

Min Skieebne dig ved? Spørger jeg om din?

Hævn over Karl forbinder os. Hans Død

Er Maalet for vor fælleds Nattevandring.

Naar han er faldet, skilles brat vi atter,
 Og ingen spørger om den anden meer.

Albion.

Saae du den hængte Riddersmand i Lunden?

Pipin.

Hans Navn var Astolf, jeg har kiendt ham godt.

Saa dan behandler Karl selv Rigets Første.

Despotisk som en Mor, han præker Mildhed.

(Gaaer speidende nogle Skridt tilbage og støtter til den
 Fløi af Borgen, som vender ud mod Haugen).

Albion

(træder frem i Forgrunden).

Jeg svoret har at hæ vne mig; men hæ vner

Et usfelt Mord, som brændemærker mig?

Jeg svoret har, Karl, at ydmyge dig!

Men ydmyg falder du ei for min Daggert.

Velan! — Med Natten kommer bedre Raad.

I Maanens kolde Glands de kære Skygger

Dmsvæved mig, de kjoede mit Blod,

Og viste Veien til et værdigt Maal. —

Jeg væmmes ved, at følge denne Niding,

Som ved at bæ re paa det blotte Bryst

En giftig Tude. — Men et Djebliſk
Maa jeg endnu dog taale ham. Hvem der?

(Karl aabner en Dør paa Fløien og kommer ud).

Pipin (drager Albion tilſide).

Der er han! Skæbnen bringer ſelv vort Dffer.

(De træde tilſide).

Karl.

Hvor lang er denne Nat. Jeg kan ei ſlumre!

Det lille Kammer er mig alt for qualmt.

De fiølige Træer vinke mig igien!

Her ſaae jeg mine Døttres Blæde; her

Forfølger mig ei Anſernes Gru.

(Seer ſig om).

Og dog — det er, ſom alting var forvandlet.

Før vinkte mig det Grønne vennefælt;

Den grønne Farve tyktes mig ſaa tro,

Saa opvægende, ſaa roligſtyrkende; —

Nu tænker jeg paa Skimmelhed og Mug,

Der dække fugtige Salpetervægge,

Gravhvælvinger og Liig i Kiſterne.

Det fugtige Muld er klamt i Matteduggen;

Og Tudsen hopper svullen under Træet,
 Hvor før jeg hørte Nattergalens Røst.

(Pipin sniger sig bag paa Kongen, Albion efter ham; idet
 Pipin vil støde Dolken i Karl, griber Albion ham om
 Armen og raaber, medens han holder ham fast i denne
 Stilling):

Ha! vogt dig Karl! Din Søn vil myrde dig.

Karl.

Forræderie!

Pipin.

Forræder!

Albion.

Det er du!

Karl (gyser tilbage).

Min Søn? — Uhyre! —

Pipin (stummende af Harm).

Unaturlige Fader!

(til Albion).

Fordømte Træl, som spilder mig min Havn!

Albion.

Vær rolig Konge! Gjør ei Larm forgieves!

Du finder Bistand nok i Haugen her.

(kalder).

Siegbert!

(Saxer træde bevæbnede frem).

Karl.

Omringt af Saxer? Ha fordømt!

Jeg lokket er i Fællen. Bagten hører

Ei mine Raab, i Borgens fjerne Gaard.

(drager sit Sværd).

Men dyrt, dyrt skal I købe dog mit Liv!

(Saxerne bemægtige sig Pipin paa Albions Bink).

Albion (til Karl).

Den som har reddet, røver ei dit Liv.

(til Saxerne).

I svor en rædsom Ted, at lyde mig!

Siegbert.

Den har vi svoret. Skal vi dræbe Karl?

Albion.

Jeg gav dig Frihed.

Siegbert.

Din, med Liv og Blod,

Er Siegbert.

Flere Saxer.

Din med Liv og Blod Enhver.

Albion.

Saa hylde Kongen! — Han er eengang nu
 Vor Dverherre. Bringer denne Morder
 I Sikkerhed! Gaaer bort med ham af Haugen,
 Dg venter udenfor, hvad Kongen vil!
 Det er mit sidste Bud. Har I mig fæst,
 Saa lyde mig! Dg svigter ei den Sed,
 Som I har svoret høit paa Wodans Blodsteen.

Saxerne.

Vi lyde dig!

Albion.

Min Siegbert! først et Ord!
 (Han taler sagte med ham).

Siegbert (bedende):

D nei, min Hertug!

Karl (forundret).

Hertug?

Albion.

Det er svoret,

Med Freas evigglade Kærlighed!

Farvel! Forlader mig! Og lad mig ene
Med Kongen.

Siegbert.

Albion! grumt sætter du
I dag din Kæmpes Lydighed paa Prøve;
Men lad saa være! Vi har svoret Eden;
Og længe vil dog ei Skilsmisfen vare.
Thor styrke dig, og Frea signe dig!
(Saxerne gaae med Pipin, som fra det Dieblif han er fangen,
er sunken hen i en mørk Stumhed).

Karl.

Jeg falder i Forundring! Albion du?
En Saxerhøvding! før min bittre Fiende,
Nu min og mine Benners Redningsengel,
Fra fælen Dfferlænke har du løst
Min Eginhard og Angilbert; og nu
Du redder her min Søn fra Fadermord
Og mig fra Døden? Gloende Kul du sanker
Mig paa min Ise.

Albion.

Gid de svie dig!

Karl.

Seg elsker dig! Og alting vil jeg prøve,
 For at forsoner dig.

Albion.

Seg hader dig;
 Og før forsoner du med Hunden Ulven,
 End mig med dig.

Karl.

Min Immas, Berthas Tak

Vil røre meer dit unge stolte Hierte,
 Som jeg beundre maa i al sin Raahed.

Albion.

Raat er mit Hierte! Vil du syde det?
 Fortær det kun Barbar, saa raat det er!
 Du est jo blodig end om Munden, Karl,
 Af dem du slugte nys.

Karl.

Din Brede grændser
 Til Banvid. Jeg er i din Gield; men fat dig!
 Beskiæm dig ikke selv! Forspild ei atter,
 Med Ukvemsord, den Agt jeg skylder dig!

Albion.

Tæl ei om hvad du skylder mig! Din Gield
Utallig er, som Havets bittre Bølger.
Saa lidt du tæller dem, som du betaler!

Karl.

Hvad bærer du om Hænderne? — Hielp Himmel!
Det er jo Haar med levret Blod besudlet.
Den stakkels Ungersvend, han er forrykt!
Mit Hierte bløder for ham.

Albion.

Nei, Kong Karl!

Den Seier faaer du aldrig over mig,
At jeg skal rase som en gal Uffindig,
Skjøndt det var høist naturligt, om jeg blev det.

(løser Lokkerne af sine Haandleb).

Tag disse Lokker! Lad der flættes Armbaand
Af dem, med Guld indsnoet, til dine Døttre.
Paa Bryllupsdagen maae de bære dem.
Det var min Moders og min Beiles Haar.
Det skiar ei dine Bødier dem af Nakken;

Da de halsbugged' dem ; jeg skiar det selv,
 Og bringer dig nu Skatten, Herre Konge!

Karl.

O Himmel! er det muligt?

Albion.

Muligt? Ja

Hvad er ei muligt for den store Karl?
 Du har forvandlet Bølgen, store Karl,
 I Alleren og Beseren til Blod.
 Men vogt dig, Karl! det flyder ud i Havet,
 Og lokker frygtelige Bildgiæes hid,
 Fra Nordens Moser.

Karl.

Hør mig, Albion!

Jeg har forsyndet mig, og jeg tilstaaer det.
 Det er en Christens Pligt at skrifte Synd.
 Det græsfelige Drab paa dine Landsmænd
 Mig trykker Hiertet. Gud tilgive mig!
 Tilgiv mig ogsaa! Slangen har forført mig,
 Som hvæsed i en deilig Qvindeham.

Albion.

O fy, den Mand, som daares af en Qvinde!
 I fem Aar elsked jeg min Hildegund,
 Men taug, betvang mit Hierte mandigstolt;
 Ifald hun havde fordret dine Benner's,
 De blege Svendes, Død, — endskiøndt uskyldig,
 Forført af Varslerne; — jeg havde stærk
 Bekæmpet Ricerligheden; aldrig kysset
 Den Mund, som fordred Menneskenes Blod.

Karl.

Jeg har forskudt den Grumme.

Albion.

Ha du fæster

Først Brønden til, naar Barnet alt er druknet. —
 See, Karl! nu nyder jeg den Hævn, jeg søgte;
 Thi bleg, beskæmmet staaer du for en Ungling,
 Hvis Uerlighed og Kraft ydmyger dig.
 Og derfor kom jeg! Ikke for at høre
 Din matte Tak, ei for at være Bidne
 Til din Fortrydelse, som intet frugter;
 Men for at sige dig, hvad ei dit Kryb

At sige vover; for at rive Masken
 Af dine Lasters Ansigt, vaske Sminken
 Af dine Dyders Kinder; at de gunstne
 Maa stirre paa dig, hæslige som Liig. —
 Du smigter selv dig med at tvinge Norden
 Til Christendom? Men det er kun en Bilde,
 Som kildrer din Forfængeligheds Dre.
 Du river Hytter ned, naturligt bygt
 Af Skovens Træ af Græssets lune Mos,
 Og sammenlimer kummerligt og smaaligt
 Det snørkelsmykte, sønderbrudte Marmor,
 Som hentet blier fra ødelagte Rom:
 Det kalder du, at danne raae Barbarer!
 Du røver os den Tro, hvorved vort Folk
 Sig styrked i utalte Slægters Række;
 Det kalder du, at danne raae Barbarer!
 Fordi vi sætter os med Kraft og Frihed
 Imod din Herskesyge, raser du,
 Og sender ud en skummel Bødeflof.
 Den ædle Saxers Hoved falder blodigt
 For Frankertrællens Hug, i tusindviis:

Det kalder du, at danne raae Barbarer! —
 Men hør nu, Karl! din Heltegiernings Frugt!
 Din Grumheds Ild har tændt et blodigt Had,
 Imellem Norden og det stolte Syd,
 Der rase vil, til tusind Slægters Dval.
 I store Flokke stimler hid Normannen,
 Af samme Slægt, af samme Troe, som vi,
 Men mere grum. Hans vilde Hævnelyst
 Vil ingen Grændser kiende. Lykkes det
 Maaskee dig selv, at gienne ham tilbage, —
 Han kommer snart igien, naar du er død,
 Og hærger langs ad Floden i dit Rige.
 Han brænder dine Klostre, dine Borge,
 I Trældom bort han slæber Landets Børn;
 Ungmøens Skrig vil ikke røre ham.
 Din fromme Søn paa Thronen, skielvende,
 Vil græde som et Barn, vil kysse Riset,
 Og kobe Nordens Skaansomhed for Guld. —

Nu har jeg sagt dig, hvad der forestaaer,
 Og glad og kraftig rider jeg til Valhal!
 Tro ei, det er Fortvivlelse! Jeg kunde

Frit leve, som en Helt, og trodse dig;
 Men jeg er kied af dette usle Liv!
 Min Brud, min Moder alle mine Venner
 Er hedengangne — Wittekind forlod mig —
 Den blege Hær paa Skyen vinker mig,
 Min Tro forbyder mig ei Selvmordsdøden.
 Belan jeg følger! — Frygt ei for at kaldes
 Min Morder! Mine Landsmænd veed mit Forsæt. — 3
 Saa kom da du, min Faders gamle Sværd,
 Og yd din unge Ven den sidste Hielp!

(Han giennemborer sig med Sværdet og falder).

Karl

(Efter at have stirret paa ham med dyb Medlidenhed):
 Din Tro forbyder dig ei Selvmordsdøden? —
 I disse Ord, ulykkelige Helt,
 Er alt mit Forsvar lagt. Thi bør ei Christne
 Bekæmpe sliig en Tro, som rokker Livets
 Nødvendige Grundvold, og som sværmer sk adler
 Forbrydelser mod Gud og mod Naturen?
 O redelige Taarer offerer jeg,
 En Synder selv, dig her, min syndige Broder! —
 Men nu har ogsaa Karl udstaaet sin Straf.
 Den tunge Steen mig falder fra mit Hierte.

• Admynet har du mig! Men Ornen dvæler
 I Støvet ei, hvor den et Djeblik,
 Af Lynet blændet, kasted sig forfærdet.
 Den reiser sig paa ny, med dobbelt Kraft. —
 God varst du, Albion! tapper var din Arm;
 Men Hiertet, hærdet i en hedensk Frost,
 Som Blomsterqvisten, havde tabt sin Knup,
 Var ingen Frugt! Og med indskrænket Aand
 Begrebst du ei, hvad Karl paa Jorden vil.
 Ja — Christendom og Menneskelighed,
 For Eder kæmper jeg. Tilgiv! jeg snubled!

(Knæler og folder sine Hænder).

Jeg skrifter angergiven, Himlens Konge!
 Umenneskeligt og uchristeligt
 Var dette Mord! (staaer op) Dog ei med tomme Klager
 Gjør Karl sin Handling god, men med Bedrift.
 Vel forudseer jeg det: Min Bredeleid
 Har brudt mit eget Værk; det blier en Torso —
 En Stump kun af en Helt! Men af hans Krop
 Skal man dog slutte sig til Arm og Been;
 Og see, at Kæmpen ei var uden Hoved,
 Endskiøndt han tabte det, et Djeblik.
 Min Afsk ei skyder sig mod Himlen rank,

Den kappet blev og den har tabt sin Top;
 Men mere bred og mere skyggefuld
 Den strækker sig herefter over Jorden,
 Til Menneskenes Tarv. Skee, hvad der vil
 I dunkle Fremtid; min Bedrift skal staae
 Dog lys, i bældmørk Nat, som høie Fyrtaarn
 Med vældige Blus, og vare Fremtids Styrmand,
 For lige Skibbrud. — Nu til Kongedaad!
 Alt bræder Morgenrøden frem paa ny.

(Solen staaer op).

Bort Suk og Graad, med Nattens blege Maane!
 Her gielder det at holde Statens Roer,
 Den stærke Ganger, i den stramme Lomme.

(drager sit Sværd og peger med sin Finger paa Knuppen
 af Hialtet).

Med dette Stempel, Herre! præger jeg
 Din Lov paa Jorden.

(svinger Sværdet).

Dg med dette Staal
 Skal Karl, din Tiener, give Loven Kraft!

(Han gaaer).

Langbardene.

Tragedie.

Enio, Benilernes Konge.

Gambaruk, hans Søster.

Ebbo }
Aki } hendes Sønner.

Butle }
Humble } Helte.
Farmerik }

En Olding.

En lille Dreng.

En Herold.

Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Bendsjøsfel i Jylland.

En Lund i Skoven.

Snio med Kæmper.

Snio.

D, mine Sønner! Fædrelandets stærke Mænd!
Dyb Sorg nedtrykker Snio, eders Vaabendrot;
En Mand, hvem ellers Nød ei bøier Nakken let;
Hvem selv I valgte, løftet paa Skuldrenes blanke Skiold.
Dog intet gavner Manddomsmod og Tapperhed,
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Tothunheim.
Thi her det gielder ei, med Ufa Bragis Sang,
I Helterække, bryniedækt, og Skiold ved Skiold,
At møde German, eller Bretlands Snekkeslok.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Trolde, -
Sendt Totland, som den skummelblege Hungernød.

Da vore Fædre drog fra fiernest Asaland,
 Frivilligt paa Ostens rige Goder Slip de gav,
 Og bytted gierne Dadlers Frugt og Roserne,
 Med grønne Rug, der trives bedst bag Vintersnee.
 Thi daglig trænger, Asathor! din Søn til Erid;
 Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Mennecker,
 Han kæmper mod Naturen, slutter aldrig Fred;
 At magelig Dorskhed sløve skal ei Armens Kraft.
 Men nu har Moder Frigga, i sit grønne Skrud,
 Forladt vor Halvø, med sin Lindings Apekranes;
 Nu sidder Hel paa Heden; mens den gode Blæst
 Henvirvler Sandet over Markers brune Lyng;
 Og snart forvandler Hungren os til Skrantninger.

Choret.

Saa var Alfaders Bud,
 At med tærende Sot, barmqvælende Dødsfrygt,
 Straffes, i Helheims mørkeste Braa,
 Nidningen skulde, som skielvende svag,
 Feig, miskiendte sit Manddomshværv.
 Fordi han med Rædsel, Thor, undveeg
 Dit blinkende Sværd, lynende Spydstæft,

Skal evindelig Qualangst,

I et Dødningebeens udmarvede Ror,

Ewig ham true!

Men hvad forbød, Horrida nu

Dine Indige Sønner?

Som, paa svageste Bink af Strishammeren Mjolnir,

Giorded med Sværd brat mandige Lænd,

Sadled til Færd høitvindsfænde Ganger? Stak

Flaget, i Raa heist, over svulmende Seil,

Naar din Purpur = Hjelmbusk visted?

Hvorfor skal Manddrabs høirøde Stænk ei

Mærke dem til Einheriar meer? Siig

Hvad vi forbød, at med Foragt du

Ryggen os vender, og giver i Bold,

Til en Svartals's mattende Gioglen?

S u i o.

Mit hele Haab staaer nu til Doins Dfferpræst,

Som hist paa Stenen spaaer af Drens lunkne Blod,

Dg Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.

Men hvad betyder denne Larm? Hvo bringes mig

Bagbunden, som en Fange, snørt i Strikkerne?

(Butle og flere Helte bringe Farmerik bagbunden).

Butle.

En Dvertroeder, Konning, her vi bringe dig!

Farmerik.

En Mand, som uretfærdigt lider Overlast!

Butle.

Som spottet, uforfæmmet, har dit Herrebud.

Farmerik.

Som sig nøiagtigt, Konge, til dit Ord har holdt.

Butle.

For at forøge Manglen ei, befolst du viis,
 At Ingen Mand i Gæstebud, med Dillet meer
 Dphidse maatte Hiærnen, til letsindig Lyst.

Farmerik.

Uviis jeg kalder Den, der stækker Bingerne
 Paa Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

Men naar din Frænde savner Korn til dagligt Bred,
 Hvor kan du spille Maltet da, saa hierteløs?

Jarmerik.

Hvad kommer mig min Frænde ved? Hver voksen Mand
Selvstændig sørge for sig selv! Behøver han
En Amme, som med ængstlig Hu end dier ham?

Butle.

Benilers Drot ophæved' alle Drickelag;
I denne Nød maa intet Dlhorn tømmes meer!

Jarmerik.

Den Lov jeg efterretlig har og ærligt holdt;
Thi, skilt fra Flokken, søbed i min Eensomhed
Jeg Bl af Bakken, med en sneehvid Ellesee.

Snio.

Man bragte mig et Budskab om din sledske List;
Dg jeg forbød hver Mand, ved selve Livets Tab,
At søbe, som at drikke.

Jarmerik.

Godt! jeg lød dit Bud;

Dg var i Aftes silde saa beruset dog,
At Maanen knap jeg skilte meer fra Stierne.

Snio.

Nu, ved min Ring af røden Guld, stolt Jarmerik!

Saa skalst du døe! Hvo var af Eder Bidnesmænd,
Til Dvertrædelsen?

Jarmerik.

Jeg har intet overtraadt.

Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Jeg strakte med en ærlig Ruus paa Bænken mig,
Dg sov fortræffligt. Nu, med frisk Udrulighed,
Paastaer jeg kicæk for dig, i denne Morgenstund,
At Snios Bud er ei af Jarmerik overtraadt.

Snio.

J saa ham drikke, søbe dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!

J Dilet brød han Brødet, tog saa Stumperne
Fra Bakken, stak i Munden dem med Fingrene,
Dg spiste sig en Ruus, i det han mætted' sig.

Snio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.

(Jarmerik løses).

Eak, snilde Kæmpe! som din List og Underfund
Kun bruger her til Landsmænds Tab, og egen Skam.

For dennesinde slapst du fri og angerløs.
 Men næstegang, naar Dlet dig har giort til Dyr,
 Paa hvilken Maade ligegodt — og drakst du det
 Af Luften selv, ved Ilden løst til lette Damp, —
 Da hænges du paa Grenen, som den modne Frugt,
 Indtil den stolte Fugl fra Skyen plukker dig.

F a r m e r i k.

Gengang maa jeg dog drikke mig en Ruus endnu,
 I dette Liv.

S n i o.

Gior dig, paa Livets sidste Dag,
 Saa lystig eller sorrigfuld, som selv du vil!

F a r m e r i k.

Jeg mener til dit Gravøl, min Venilerdrot!
 Thi Den, som er for Hungersnød saa ræd, som du,
 Døer sikkert først; og store Kongers Hedenfart
 Maa man jo feire, med et lystigt Gæstebud.

(Han gaaer).

Gambaruk kommer med et stort Qvindesfølge. De have alle de
 lange lysegule Haar klemte ned omkring Ansigtet, og
 samlede under Hagen med en Egekrands.

Enio.

Hvad komme der for Langebarder?

G a m b a r u k.

Broder du

Har givet os et Hædersnavn. Behold det selv
 For dig og for dit Folk, det passer herligt sig!
 Med lange Skiæg, naar Alderen tillader det,
 Og med Stridsøxen lang Benilen gaaer i Kamp.

Enio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaruk?
 Hvi har, med disse Qvinder, du kæmt Haaret ned
 Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
 Som Skiæg, med Egens smuktudtungede Foraarsqvist?

G a m b a r u k.

En Nattedrøm, min Broder Enio, spaae mig:
 Det Folk af Ddin kunde vente Frelse vist,
 Som først i denne Morgenstund hans Die saae,
 Fra Ostens Vindve; mens han tidligt aabned det,
 Naar Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
 Da raadvild nu jeg pønsed, traadte Freia selv
 For Leiet frem og sagde: Lad din Qvindesfloek

Mod Osten staae, som skiæggede Kæmper, i Morgengry!
 Thi Odin elsker fagerlange Qvindehaar;
 Og han vil undres, naar han skuer dem, som Skæeg
 Paa Helten, dække Brystet. Længe dvæle vil
 Paa denne Glands hans Fadersøie, før han seer
 Hen paa den øvrige skyggedækte Friggas Jord.
 Som sagt, saa skeet: Vi stod i Rader mod Osten vendt,
 Og fanged Morgnens første Straaler med vort Haar,
 Som Fiskeren sølverskællet Fisk, i sledske Næt.
 Og neppe var det skeet, før Odins Offerpræst,
 Der slagter Qvæg i Morgengry paa fladen Steen,
 Henrykt af Dampen raabte: "Frelse vil vort Folk
 Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne."

Choret.

Har da nu Qvinderne Lyst og Qvinderne Skionhed
 Birket igien, og fordunklet
 Heltens Bedrift? Som da Løke, til Hoppe forvandlet,
 Frelste fra daarlige Løvte
 Guderne? Fanged dig, Odin, med flagrende Guldhhaar
 Møen igien? Som da Garderiks

Rinda dig trylled til Tærne; til Drm
 Gundlod hisset i Bierget;
 Hvor den sødeste Miød du drak af de smilende Læber.
 Jordens Lyksalighed bringe de venlige Disar.
 Takker ei Hiertet for Elskov
 Freia din Magt? . Og skænker ei Iduns rødmende Frugter
 Livet huldsalige Friskhed?
 Dvæger ei Sif i sin Hvidarm Thor? medens Saga
 Tegner Bedrifter paa Skiold; medens Eirs Rod
 Banesaar læger; og Frigg
 Huldt langbardedede Kornar
 Skænker den grønnende Jord, hvor Sangfuglskærerne quiddre?

Men nu vender Ryggen du din Slægt!
 Guultvisnede Marker
 Savne saftige Græs; dit Ur,
 Huult, uden Meelstof,
 Yder ei kraftigt Brød. Dren forgieves
 Bag Tidslens Busk, bedækt
 Kun af det Sandstøv, som Somrens Blæst
 Kasted, søger sit Dphold.

Dg svag sig flæber
 Skielvende Ganger, som fordum
 Stolt, med det funklende Blik, hvirindskende
 Brød i fiendtlige Fylke.

Ingen Skj, med Roser og med Guld,
 Ufkiøende, slygtig,
 Præder sildige Dvæld. Din Telt,
 Niord, du ei opslaaer,
 Skienker ei liflig Regn, Blomsten oplader
 Sin smægtende Kalk; dens Tørst
 Lædsker med Draaber ei sparsom Dug.
 Skoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
 Dver din Slægt forbarm dig,
 Send vederqvægende Regn! Ukathor,
 Luften kiøl, med din Hammer!

(De gaae).

E b b o

(kommer alene, i dybe Tanker).

”Et syndrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne,
 Skal frelse Folket!” — Bar ei saa min Moders Drem?

Ja, ja — jeg har det! Pludselig, men stærkbestemt,
 Dystod den klare Tanke mig i mørken Siæl.
 I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaaer tabt!
 Meer knap er Høstens Modenhed, end Vaarens Haab.
 Thi ryster Storm fra Nvisten hviden Blomstersnee,
 At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
 Skal tæres hen og visne. — Bort Betænkksomhed!
 Børn, Oldinge — maae dræbes! — Snekken seiler læf
 Paa Verdenshavet, — og med hvert et Djeblik
 Staaer Bandet høiere. Hurtig da en Redningshielp!
 Hvad tabe disse Smaa, som hverken kiende ret
 End Livet eller Døden? Der — som Dyrene
 Sig Slagterbænken — nærme dette Leiested,
 Hvor længst og roligst slumres! — Dg skal Oldingen
 I Veien staae den friske Mand? Hvi tøver han
 Da med det Spring, som bringer ham i Ddins Arm?
 Dg tør han ei? — Vel — stod ham ned! — I Balaskialf
 Han takker dig, som Baadsmand, for sin Dverfart.

(Farmerik kommer med Humble og Butle).

Farmerik.

Ha Ebbo! Konning Enios raske Søtersøn!

Langt mere mig end Drotten viis og heltestærk;
 Vi takke dig! Dit Forslag Alles Bifald vandt.
 Børn, Oldinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing,
 Dit Raad eenstemmigt samtykt blev, af Heltene.
 Nu kommer dog den Dag, da ingen tapper Mand
 Tildeles knapt og farrigt meer sit Mundforraad;
 Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil;
 Og straffes ei paa Livet, naar det lyster ham,
 At gjøre sig tilgode, ved det fyldte Horn!

E b b o.

Forvovne, plumpe Kæmpe! du fornærmer mig;
 Og jeg forlanger Fyldest af dit eget Sværd!

F a r m e r i k.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer dig?

E b b o.

Ja, blodigt! Og din Død kun tilfredsstillen mig.

F a r m e r i k.

Hvis slikt er skeet, da er det mod min Willie giort;
 Thi ingen Mand jeg onsker meer til Ven, end dig!

E b b o.

Dg deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
En Jarmerik maa aldrig kaldes Ebbos Ven.

J a r m e r i k.

Men siig, hvad har jeg da forbrudt? Jeg holder jo
Med dig i alt!

E b b o.

Det maa du ei!

J a r m e r i k.

Jeg billiger

Dit Helteforslag.

E b b o.

Derfor bløde skal dit Bryst!

Thi ærligt er mit Raad, skiondt det er rædselsfuldt;
Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.

Men gierne gaaer til Drab ei Odins tappre Søn,

Som til et Gilde; lumpne Frækheds Dvermod

Maa ikke tro, at være Wiisdoms Ligemand;

Dg vover sig en Morder i en Udtings Lag,

Saa vorder han af dragne Sværd tilbagestødt!

Farmerik.

Belan! Jeg har en Glavind og en Arm som du,
 Og taaler ikke meer, at du forhaaner mig.

E b b o.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!

(De Kæmpe, Farmerik falder).

Far hen, troløse Kæmpe! Flyv til Gothunheim!

Drik med Utgardeløke hisset svovlet Mjød!

Du kommer til Thrudvanger ei, hos Asathor.

(Gaaer).

(Hofgoderne komme fra Dfferlunden).

H u m b l e.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

B u t l e.

Den Heltegierning huer mig, for alle, just.

H u m b l e.

At vende Sværdet mod sin Slægt, sit eget Blod?

B u t l e.

Naar Vedder i en Finger gaaer, afhugges den.

H u m b l e.

Var Farmerik ei tapper Helt?

Butle.

En Slange, Hund,
Er ogsaa tappre, derfor dog ei Mennesker.

Humble.

Han vredes over, at man er tilfands som han?

Butle.

Den samme Handling tit har høistforskjellig Grund.

Humble.

Men stor er Jarmeriks Venneklof; den hævner ham.

Butle.

Ei Ebbos derfor blinke vil med Dinene!

Choret.

O Drotter kives ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Rasen og Uenighed!

(Kæmperne gaae).

Chor af Goderne.

Afsurs og Emblas daarlige Slægt!
Frøet du til din Undergang

Bærer dybt i dit eget Bryst,
 Ormen, i Blomstens Kalk, lig.
 Stor, stærk kunde du vorde,
 Hvis ei Tvedragt, fordærvelig opbragt,
 Tæret din Marv, slog dig med Blindhed
 Steds, og forødte din skionne Kraft.
 Derfor voxer nu brunt Lyng
 Over den ranede Kornmark,
 Fordi Plougjern vege, for Sværdsods
 Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
 Gisded du Jorden, som vented
 Hyggelig Pleie.
 Men ei for langsomtfurende Ploug
 Bredbringet Dre, stærk, drøvtyggende,
 Sindigtsskridende, spændtes; hvor Hingsten
 Stamped, ildøiet, flygtig,
 Jorden haard, og besaaete
 Marken med Bislets
 Flygtige Skum.

(De gaae).

En Olding kommer med en lille Dreng. Siden Ebbo med et mindre Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Fridleif, som paa Farfar's Kneæ saa tit har spøgt,
Nu skal vi gaae en Vandringsvei tilsammen, vi.

Barnet.

D gierne Farfar vandrer jeg afsted med dig.

Oldingen.

Har ei om Baldurs Breidablik jeg dig fortalt?

Barnet.

Hvor Alfer lege?

Oldingen.

Ja, min bolde Fridleif! Der
Skal du nu ogsaa vorde snart en Lysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne smukke faste Jord.

Oldingen.

Ha den er ikke længer smuk og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Løvet hænger med flappe Blad,
Og Kilden klukker yndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Naar, med bedre Blomst.
 Oldingen.

Ja, hist hos Baldur!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man
 Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Søn!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som du.

Oldingen (affides).

Ha stakkels Pog! Hvorledes forberedes han?

Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;

Og gierne, hvis det baade kan mit Fædreland,

Bandlilierne mig skiule maa i Herthas Søs.

Naar dig jeg kunde frelse kun fra Dødens Skræk,

Min stakkels Gut! — mere bitter fast end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstefa'r? De bragte ham

Til Dammen hist. Hvad gjør de med ham?

E b b o .

(triner frem i hæftig Sindsbevægelse med Barnet).

Drukned ham,

Som nyfødt Hund; — men heldigviis kom Ebbo til.
 Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,
 Som, sænkt i Vandet, vogted ham for Undergang.
 Han greb om Spæret. Thor skee Tak! jeg redded ham.
 Der har du ham tilbage!

(De Smaae omfavne hinanden).

E b b o .

Jeg forbandet har
 Uoverlagte Raad! — Den stolte Hiernes Drøm
 Dit klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;
 Men Barnets Blik i Aaen, og den Sindighed,
 Hvormed din Skæbne, Gubbe, du imøde gaaer,
 Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Støv.
 Ved Din! Skrig og Taarer havde ægget mig;
 Med Barnets Blik bag Lilierne — Lysalfen lig,
 Der Ebbos Vre redded, ei sit eget Liv, —
 Kuldkastet har mit Forsæt! — Nei, ved Asathor —
 Horn, Oldinge skal ei myrdes! Der er Siæl i dem!

Den visner ei som Blomsten; raadner ei som Frugt.

Frei være lovet! Ildbranden fik ei Magt;

Den første Gnist udslukte selv Mordbrænderen.

Ildingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;

Thi tapper varst du altid; dog om Kraftens Spær

Du vifled grøn Høimodighedens Egegreen.

(Gaaer med Børnene).

Snio og Gambaruk komme, fulgt af Goderne.

Snio.

Skumle Niding! som har ægget op mit Folk til Rasenhed.

Gambaruk.

Morder, som vil Barnet dræbe! kiender du en Moders Qual?

Snio.

Ikke langt fra Ildingsvintren Snio her, din Konning, staaer;

Vilst du ikke, med de Andre, støde ham i Dammen ned?

Gambaruk.

Hvis du havde flere Brødre, laa mig een ved Moderbryst,

Sødt, med Smil paa Alfelæben, — vilde du ei drukne ham?

Snio.

Seg udstøder af mit Folk dig! Skynd dig i Landflygtighed,

Staa, som Gubbe, seent i Drøken, uden Stav og uden Ben!
 Vrider du da dine Hænder, raaber du til Asathor, —
 Gid et muddret Riser du finde, hvori du kan styrte dig!
 (Gaaer).

G a m b a r u k.

Tidlig misted jeg min ene, min hugprude, bedste Søn;
 Uki drog til fjerne Riger, og jeg saae ham aldrig meer.
 Lever han endnu, da følge Moderens Belsignelser
 Heltens Idræt! Tog ham Ddin? — Ofte har mit Ddie da
 Ham begrædt alt — skal begræde ham, mens dette Hierte sclaer.
 Nu jeg misted her den Anden; — ha men ei ved bratte Død,
 Ikke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.
 Sorgen svækker mine Kræfter; men saamegen Kraft jeg har
 Dog endnu, at, Ulyksalige! høit jeg kan forbande dig.
 (Gaaer).

C h o r e t.

O Bee!

Hun gik bort, og i Harm sin Søn
 Wildt hun forbanded. Hun hørte ham ei
 Til dit Forsvar tale. Forfærdelsen
 Slog ham med Stumhed; Læben den bandt.

Taus, som en Steen paa Heden, i Sand,
Staaer han nu der, uden Rune.

Tyder med Ord ei, hvad han skiuler
Kold i sin Barm.

Med dødt Blik, som et Liig bleg,
Sandfæsløs og med Affinds Ro,
Gnaver han Læben, og borer
Dybt i Græsset sit Spær.

E b b o.

Staa der! Jeg bruger dig meer ei.

C h o r e t.

Nu bevæger igien Lyd
Blodløse Mund; Nat=
Pustene lig, paa,
Tærskelens Steen; naar
Gravhvælvingen aabnes.

E b b o.

Har I hørt — ? min Moder forbandet mig.

C h o r e t.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
Dybt, fortrudt i din Siæl var

Grumme Beslutning alt. Din Hærflot
 Stiller Oprør trindt, og forhindrer
 Oldingsdrabet og Barndrab.

E b b o.

J har kiendt mig før; — var jeg slet Søn?
 Var slet Broder og Ven jeg?

C h o r e t.

J Kampen steds du Staldbroder tro
 Var for din Landsmand; hævned, forsvared ham
 Kixt; gierne dit Spyd laante din Ven du,
 Naar hans eget brast; og din Ganger
 Stod beredt, for den Faldne.

E b b o.

Dg i Fred — hvad dømte man om mig?

C h o r e t.

Uden Pral sadst du i Kongshal,
 Blid, lytted til Skialdsqvad,
 Draf Heltens Minni, Kongens Hæder.
 Misundelig ei,
 Andres Bedrift
 Koste du tit.

E b b o.

Har for mit Folk jeg
Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seir bragt, hvor dit Sværd faldt.
Paa din Hielm sad Døden, en vild Grif,
Med kraftige Kløer, frumthvæssede Næb
Dg forfærdeligt Die. Din Gangers
Hvirnsken var kiendt overalt; og din Stang,
Naar langtorte den raged
Over din Floks, giød Rædsel i Saxers og
Frisers Blod. Dig elsked
Thor. Paa sin Karm fro førte han' did,
Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

E b b o.

Men nu ruster i Balg Sværdet!
Dg mit Spyd, boret i Græstøv,
Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
Regnbuen at see, naar Skyens
Brogede Tomfru og Heimdal

Med sit Guldhorn raaber til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Død, med blottet Tinding,

Din lig, da paa Bænkhalmen

Panden han mærked blodig med Geirsod,

Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,

Lader i Græsset røde Blomster

Flyde mit Ynglingeblod. Ak ingen

Tomfru græder ved Ebbos Nedlag,

Thi hans Moder forbandet ham!

(Han vil gaae).

Butle kommer.

Gak ei til Selvmordsdøden, du vort Fremtids Haab!

En bedre Skæbne venter dig. Benilerne

I tvende Hære dele sig; den ene Flok

Forlanger Oldings-Barnedrabet; medens hin

Udlyder Snios ængstligfeige Skaansomhed.

Saa stil dig fremst i Spidsen for den vrede Flok,

Dg hævn, som sig en Kæmpe bør, Forsmædelsen!

E b b o.

Ja, Butle! ja jeg iler til en ærlig Hævn.

(Gaaer med Butle).

Choret.

Paa letsindige Fugls Viis,
 Fanges Lærken i Mark let,
 Naar det nærende Kornfrø
 Kun i Fællen man kaster. Men,
 Med Forstandsbrug, Mennesket fik
 En udødelig Siæl, Alfader, af dig!
 Som kan skielne Bedrift. I Hlidskialf
 Lønner du god Gierning, og straffer
 Ondskab i Nastrond.

Send ham en Lysalf!
 At han i Harm Ildgierningsmand
 Border ei grum, til sit Lands Tab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
 End Forræderi mod mit Folk
 Og min Konning at øve. Lad
 Utafnemmeligt Fædreneland
 Lønne min Daad tit med Foragt,
 Spotte min ærlige Stræben! I Gimle

Lønner Alfader god Gierning og straffer
 Ondskab i Nastrond.

Hvi af alle foragtes dybt
 Asa-Lofe? Fordi han med feigt
 Hierte vakled, som Sivror;
 Ingen Tothun, heller ei Gud.
 Verligt Fiendskab agter jeg meer,
 End en falsk Ven, end en Troløs.
 Derfor evig, med Skam, Ky
 Brændemærke den Nidings Navn,
 Som sit Folk og sin Høvding
 Svigter i Nød tid!

Men guddommelig Trofskab dybt
 Rører min Siæl, selv mod en Ond viist.
 Derfor smelter mit Sind Signy,
 Lofes Biv, der med Sølvskaal
 Stander i ødeste Biergkloft,
 Hvor ham til Steen Hug-
 Drmene bandt,

Hvis forgiftige Draaber hans Bliks
 Lumskes Skotten revse. —
 Lykkelig hun hisset i Fœnsal
 Bar, mellem Frigs Disar; men helst
 Deler sin Mand's Qual hun tro;
 Glemmer sin Gensomheds Nød; hører med Taalmod
 Den Forbittredes Skrig; lønt
 Med den Visshed, at sin Huusbonds
 Nød, kærlygt hun deler.

S n i o.

Jeg kommer og tilstaaer, ærværdige Gubbeflok,
 At mod en hæftig Ungersvend jeg var for stræng,
 Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
 I Kampen, for den Urne, der udstøder ham.

(Gambaruks bringer Ebbo bevæbnet).

G a m b a r u k.

Ei Valhals Gader agte paa de Jordiskes
 Forbittrelse; naar, som en giftig Feber, den
 Os Liv og Sundhed truer. Let henveires da
 Et daarligt Ord, der, som en Myg i Aftenlund,

Blot, ved at stikke førstegang, har tabt sin Braad.
 Nu Ebbo Hielmens hestehalede blanke Kam
 Høit over Skuldren løfter. Snart hans runde Skiold
 Fremdæmre vil af Helterækken, i Slagtingen,
 Som fulde Maane, giennem fortblaa Matteskj.

E b b o.

Et Dffer kræver Guderne; men ei af Børn,
 Og ei af Gubber, Konge! Deri feiled jeg.
 Det var af Mænd, der kunde kaste Tærning selv,
 Med stærken Haand, om Livets Rinding, Livets Tab.
 Thi skumle Hel, med blegblaae Læber, raser end
 Paa Heden, hvor hun sidder mellem Tidslerne.
 Hun bort maa jages! Men det kan kun Asathor.
 Han vil et Dffer. Nu saa lad os offre da!
 Her gielder det ei meer, med hielpsom Broderhaand,
 At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi tvang
 Naboerne til Lydighed; og Hungersnød
 I Nabolandet hersker, som i Danmarks Egn.
 Saa maa nu Danske væbne sig mod Danskes Bryst.
 Et Mønster tage vi af Kubens flittige Vi,
 Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad

Mod Slægt og Venner; alle dog e en Moders Børn.
 Det gamle Danmark vor Vidronning vorde skal.
 Hun føre da til Træfningen paa Heden os!
 Den Sværm som feirer, bringer i Ruben atter hun.
 Men stort maa Faldet være; thi en Styrtning kun
 Af Helteblodet, vorde vil den Foraarsregn,
 Hvis friske Byge livner Jyllands visne Græs.

(Han knæler).

Saa tag da Moder fra din Søn Forbandelsen,
 Og giv ham din Velsignelse! Dog ønsker jeg
 Med den ei mod mit Nederlag at skierme mig;
 Thi-gierne gaaer jeg selv til Odins Valaskialf,
 Naar kun en talrig Flok jeg bringer Afathor,
 Med flovet Hielm og Wrens Ur i aabne Bryst.

G a m b a r u k

(Lægger sin Haand paa hans Hoved).

O Søn! jeg min Velsignelse gierne skienker dig,
 Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
 Bedækkes Solen, som i lang Tid brændte gold,

Af dunkle Skyer, og endelig hiemsøger os
Den kære Regn, som vi forgæves ventede længst.

(Det regner og lyner langt borte).

C h o r e t.

Njord, du Vanernes skønne Gud!
Som behersker den flygtige Sky,
Ymers Hierne, der drømmer endnu,
Giøglebilleder, hisset i Dunstfreds; —
Frugtbarheds og Kærligheds As,
Freiers Fader, og Freias!
Ei du forlodst dine Børn i Støv,
Kommer igien med dine Skygger;
Skænker Maanen de sortblaae
Sølvtaffede Bierge; men Solen
Birker du røde violgrønne
Tæpper af Vanddamp,
Til sit Morgen- og Aftenspil.
Herlig er, klar, Freias Luft;
Men i Midsommers Tid,
Naar fra Mosernes Dynd
Dværgene dampe qvælende Dunst,

Vorder den lysblaa Hvoelving graa;
 Fylder Lummerhed luftige Hav.
 Men nu dækker du alt, med dit Vandtag.
 Ufmægtig terner Solens Pii,
 Mod dit Blyskiold.
 Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
 Den kvægende Regn!
 See, hvor de glindse, med Glæders Glands
 I taknemlige Blik,
 De stigende Straae!
 Lettere svulmer min Barm
 I det kiølige Bad,
 End i Hal, ved det skummende Bæger.

Hør Aukathor

I den dundrende Sky!

Seer I Bukkene hist?

Tangnioster, Tangrisnet,

Med de flammende Skieeg,

Med de lynende Blik.

Saae I ham hugge med Mislnir nu?

Jeg Hamren saae,
 Jern = svovelblaa!
 Medens Niord henseser fiol under Ekn,
 Paa sin Blæst = Hest;
 Og hans Hielmuss
 Medskyller styrkende Kraft
 Over Skoven!

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lyn-
 ilden vedbliver en tidlang. Endelig holder det inde; og
 en skøn Regnbue bliver tilsynne paa Himlen. Kongen kom-
 mer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham).

Herolden.

Een Lykke, Herre Konge, kommer enkelt ei!
 Belsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
 Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
 Som lang Tids Tørke sønderbrød; og Guderne
 Besøge Jorden atter, med Belsignelser.
 Nu smiler ogsaa Haabet fra en anden Kant:
 En Række Vogne, rigt belæsset med Korn og Meel,
 Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
 Og fede Oxne, stønnende, med stærke Horn

Hendrage dem; mens Morgensolens muntre Glands
 Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
 En Skare Ryttere, vaabenklædt, ledsager dem;
 Mens Trællene, med lange Stave, ved Siden gaae
 Og drive dovent hornet Dvæg ad Veien frem.
 Men Høvdingen, med Drnevinger paa blanken Hielm,
 Forlanger strax at stædes for dig, ædle Drot!
 Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
 Thi al den skionne Forraad bringer han vort Land.
 Alt hæve Trælle Dækflerne paa lukte Bogn,
 Og fylde med Træskovle hurtigt Poserne,
 Som Sult udstrækker skiælvende, med mager Haand.
 Nu lønnes Bognens stærke Drager grumt med Død;
 Thi mangan Dre bløder alt for Drens Hug;
 Og mangan Moder bærer glad, i reenligt Trug
 Paa Hovedet; Riødstykker hjem, til Hyttens Larv.

U f i kommer.

Hil Dannerkongen! Hil den ædle Gambaruk!
 I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staaer?

S n i o.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

G a m b a r u k.

Fem Aar gjør Moderen ei sit Barn ufiendeligt!

(Hun omfavner ham).

A k i.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
Men intet dig berøvet af din Dannished.

Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
Jeg kiende skal de Dine; skiondt vel Kroppens Bæxt
Dg stærken Skulderbredde gjør ham ubekiendt.

Skald jeg ikke feiler, saae for nogle Aar
Just Ebbos Dine saadan ud; med ærlig Trods
De lynte stærkt fra Brystet, da jeg favnte ham.

E b b o.

Ja, Broder! Granen nu er voret høit nok, til
At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.

A k i.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

E b b o.

Min Broder, Tiden mange Ting forandret har,
Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker dig,

Men ønske dog, at ei du kommen var idag.
 Hvi blevst du ikke til imorgen? Hiertet ei
 Idag maa føle Kiærlighed for Broderen.
 Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Uki.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see en Grav.
 En Grav seer eens ud, overalt; og overalt
 Er man den Døde ligesjern og ligencær.
 Jeg bringer Glæde! Røgtet om mit Fædrelands
 Ulykkelige Skæbne, traf mit Dre fiernt.
 Ha langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
 Kun nærme mig; og skiondt i Mængde Folket bragt,
 De hielpe blot for Djeblikket. Tænkes maa
 Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
 Det første som det sidste. Grumt det første var;
 Vel at du strax fortrød det! Din Beslutning, nu,
 At Danske vende Sværdet skal mod Danskes Bryst,
 Og falde selv som Helt, paa Dyrger Brødrelig —
 Er tappert og dig værdigt; og det synes fast,
 Som denne Nødhielp b ødes af Nødvendighed.
 Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Rysteland

Er skiont; men der er skionne Lande, fleer paa Jord;
 Dg nægtes kan det ei, at Ufa Freir og Niord
 Tit sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
 End paa de jydskke Heder, Norges Kampesield.
 Saa følger Alle mig, som her for mange var,
 Til hine Dale! . Rigeligt i Dverflod
 Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
 Dg mægtig puster Dren i det høie Græs.
 Thor følger os, langt mere stærk end Juppiter.
 Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
 Er from, usynlig, blid, og ingen Krigergud.
 Dg intet tabes, ved at miste klæbrigt D
 Dg Miødens søde Mundgodt af den slittige Bi.
 Til Giengield voxer i tunge Druer modne Bær;
 Dg Binen, som i Balhal Ddin ene faaer,
 Forlyster hist hver Kæmpe. Seiren vindes let.
 Alt vore Fædres raske Flok i fordums Tid
 Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær
 For Romerlist, saa hævne vi dem siungende.
 Et Rige stifte lader os i velske Land,

Hvor evig Baaren blomstrer. Mailand nævner det!
 Og kom vi selv ei did, kun vore Børnebørn —
 Ha — Weien er dog skøn at drage; langs ad Rhin
 Og langs ad Donaus Blomsterbredder. Som en Bolt
 Af Sne, der liden først fra Bierget triller ned,
 Men altid større voxer, til den selv, et Bierg,
 Som Fjeldskrid styrter og bedækker Land og By;
 Saa vælte vi, og styrte ned fra Alperne
 Paa velske Nidinger!

E b b o

(griber hans Hånd):

Som et ringe Kildevæld,
 Der svulmer først til Bæk til Na, indtil det stolt,
 Som Flod opsvulmet, overskyller Markerne!

G a m b a r u k (knæler).

O Freia! som blandt Aser og Asyniar
 Bevæger Hjertet stærkest, med din Tryllemagt,
 Nu først forstaaer dit natlige Besøg, min Siæl;
 Da du, med langt Haar over smekke Beltested,

Med broget Ham af Fuglesær om hvalte Bryst,
Stod for mit Leie, lærte mig de vise Raad.

U f i:

Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Bud
For trofast Tyde, der i fem Aar borte var
Fra elsket Halvø, strax i samme Dieblig,
Som han betraadte Tærsklen at forlade den.
Men Tiden er ei nu til dvælende Glædesfest.
Med rige Gilder sømmer det sig os ei her,
At ødsle bort, hvad hungrig Landsmand træger til.
Strax maa vi springe, som i Havsnød, over Bord,
Dg friste Livet i vilden Sø, med stærken Arm.
Jeg har alt kundgiort, ædle Drot, paa Veien hid
Mit Forslag dine Skarer, som i Dalene
Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

G a m b a r u f.

Ja Freias muntre Sendebud! jeg følger dig,
Dg Mailands Marker bæere skal vor Bautasteen.

S n i o.

O mine Venner! tungt det for en Fader er

At skilles vel fra haabefulde Sønner; men
 Meer for en Drot, at see den bedste Halvedeel
 Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
 Dog byder stræng Nødvendighed. Ei heller bør
 Den Eldre med forsigtig Frygt henstille sig,
 Imellem Ungersvends Haab og Manddomsmaal.
 Saa glemmer ikke Danmark kun paa fierne Tog!
 Udbreder Nordens Hæder! Og som Aserne
 Fra Osten gif med Herreskiold til Kolde Nord,
 Heniler, med den Kraft, som Norden skænkte Jer,
 Til End! Udbreder Guders gamle Vælde der.
 Riser for hver trofast Siæl er Urnen! Dite dog
 Maae Askurs Børn udbrede sig paa viden Jord;
 At Mængden ei tilsidst sin egen Bodel blier.
 Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
 Er, at I altfor snart maaskee fra Hiemmet skilt,
 Afvænnere Læben fra den kiere Barndomslyd.
 Beholder, med danske Hierter i det tappre Bryst,
 Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
 Jeg seer en Skare Skialde, der med Harperne

Staaer mellem Eders Landfer: Lad dem siunge tit
 For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Uki

(med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, o Konning,
 Her jeg nu, bag fierne Biergaas!
 Det mig vinker med Solglands;
 Hvor den fløitende Nattergal
 Sit forelskede Qvad tit
 Sang, for Dalenes Hyrder.
 Hvor det graahvide Marmor,
 I Laurbærrets Ly, skient
 Stander; beboet fordum
 Af Oldtids Helt, men nu fast
 Faldefærdigt, bedækt af Grønsvær.

Enio.

Der brat feire du vil! Nædsel
 Lringe det Folk, som sin Mark grum
 Gierded med Fædrenes Been.

Choret.

Isen jeg smykker
 Med Laurens Blad. Med
 Raaben af Purpur
 Pryde mig skal Sydboen, min Træl,
 Mig sin Drot! siunge mig Drapa!

S n i o.

Men aldrig i Velmagt glemmer du
 Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Teg
 Hoiere kneiser end Laurens Buss;
 Og din Bøg ei findes bag Alpen,
 Kæmpers og Beilers vægende Ly.
 Heller ei hvindsker til Kamp mig en Hest,
 Som den jødske; flagrer til Jagt en Falk,
 Som min Høg; piler en Hund
 Stærk, som min trofaste Gule.

S n i o.

Ofte mindes du vil den Skov,

Hvor, i Aftensvalingen; hvidgraa Røg
Steeg, fra Fædrenehytten.

C h o r e t.

Rask dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
Beemod, siger jeg Danmark.

Thi yndige Qvinder følge min Flok,
Langbarder med langt Guldhhaar. I Bry
Navn de mig gav; følge til Seir.

Hist mig; skænke mig Børn, Mødrenes Lige.

Dg naar seent engang

Slægter i hundrede Led mig følge;

Skal Dannernavnet og guult Haar,

Hist bag Alphen i Mailand,

Bidne, for kommende Tid,

Daaden og Seiren!

S n i o.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I kække Langbarder!

